

Витомир Васић

ВАСИЋ ВИТОМИР

МИСТЕРИЈЕ ПРИРОДЕ

Свилајнац 2009.

ПРЕДГОВОР

Сврха ове књиге је да вас забави својим садржајем, али и да вас обавести и упозори. Не треба је схватити буквално, али ни олако. Могућност да поред овог, нама једино познатог, света постоји још један, паралелни, врло је велика. Научници који се баве овом могућношћу више од сто година, данас се слажу да би се сви паранормални феномени могли једноставно објаснити прихватањем теорије о постојању два свемира, материјалног и паралелног, насталог од чисте енергије свести. Шта је то свест, питате се? Свест је последица електричне активности унутар би-окомпјутера званог мозак!

Ова теорија о постојању два света, дуго се и срамежљиво испитује у лабораторијским условима. Научници који се њоме баве називају се парапсихолози. И на Истоку и на Западу, свакодневно се врше експерименти на такозваним паранормалним особама које имају ретку способност да „виде кроз време“, „да мислима померају ствари“ или „читају скривене симболе“. Озбиљно се испитују и особе које су доказале да су „контактирале са мртвима“, као и ретке особе које су имале „вантелесна искуства“ и тиме доказале да „свест“, ма шта то било, може у специјалним условима напустити тело онога у коме се налази.

Доћи ће време када ће брижљива истраживања, вођена кроз дуга раздобља, изнети на светлост дана оно што сада лежи скривено. Покушао сам да вам у овој књизи изнесем на светлост дана само мали делић онога што је скривено. Колико сам успео проценићете сами са прочитаном задњом страницом ове књиге.

Један животни век, чак када би смо га сви посветили проучавању неба, не би био довољан да се проучи нешто тако пространо.

Као што природа омогућава да се расцвета воће, тако ће се и знање расцветати тек кроз дуги низ епоха. Доћи ће тада и време када ће наши потомци бити запањени да нисмо знали ствари које су њима саме по себи јасне и тако очигледне.

Многа открића сачувана су тек за времена која долазе, када сећање на нас буде избледело. Наш би свет био једно место да свакој епохи нема да понуди нешто за истраживање. Природа не открива своје тајне одједном и свима. Део тих јако малих тајни које је природа омогућила нама да откријемо, ја ћу открити вама.

За епоху у којој живимо сачувана су многа открића. Но, много тога нам природа нуди за истраживање, а неке од понуда спадају у највеће авантуре људскога духа.

Ако сте спремни пођите са мном у једну авантуру.

НАСТАНАК СВЕТА

Мораћемо да посматрамо настанак света сасвим другачије, не само наше околине, наше Земље и нас самих, већ целог космичког простора и све материје у њему. И не само материје већ и времена као димезије збивања. Како је све настало, да ли из „нечега“ или из „ничега“, када је почело да тече време, када је започео почетак почетка. Наука увек прикупља знања о свету и нама у њему. Тај подухват траје столећима, присутан је одувек, од самог освита људског ума. Посебно значајни врхови су као када гледате са неке огромне планине са које се пружа поглед на невидљиви микросвет и недокретни макросвет. Ти врхови су освојени тек у прошлом веку.

Захваљујући квантној теорији и теорији релативности наслутили смо оквирни сценарио по којем се одиграо велики чин Стварања. Питање настанка свемира није обичан научни проблем, укупна мисаона делатност и нас и оних после нас који ће располагати бољим мозговима и инструментима. Ипак, наша знатижеља тера нас да истрајемо у том дуготрајном подухвату. Надам се да ће иста знатижеља и вас терати да прочитате ову књигу до краја.

Космологија се бави проучавањем свемира као целине, његовог настанка, развоја до данас и у будућности. Ја се нећу бавити тиме, исувише је стручно и тешко за наше ограничене мозгове. Посветићу се филозофским питањима, питањима о природи космоса, о Почетку и Свршетку, трајању као таквом, о смислу времена и простора, суштини материје, односно енергије. Космологија не даје коначне одговоре на све то. Зато ћемо драги читаоче кроз ваше напоре читајући ову књигу, да осмислимо незамисливо, спознамо непознатљиво.

У космологији су Бог и наука блиски сарадници али и супарници. Атеистима који читају ову књигу и којима се не свиђа назив Бог, могу уместо те речи ставити реч Непознатљиво. Целокупно знање људског рода заправо је укидање и претварање необјашњивог у објашњиво. И граница која постоји између научног и метафизичког стално се помера у корист науке а на уштрб метафизике. У том освајачком походу знаности остао је можда последњи али најчвршћи бастион: само Стварање. Јур-иш науке потрајаће још дуго, а за сада само магловито наслућујемо како је настало све постојеће. Зашто за то наука нема ни приближно одговоре? Ако би поставили питање шта је радио Бог пре стварања космоса, вероватно би добили одговор, да је правио пакао за оне који постављају таква питања. Зато таква питања нећу ни постављати у овој књизи. Наука је била стално запослена описивањем шта је шта и како то делује. Није имала снаге ни храбрости за право филозофско питање, зашто? Али, са развојем науке, технологије и саме технике, филозофија као наука је постала сувишна, изгубила је сваки смисао.

Према данас прихваћеној слици настанка свемира, сва је материја и енергија произашла из једне титанске експлозије „нечега“ чему и не можемо дати прави физички облик и величину. Кад је праатом експлодирао, а учинци те експлозије још трају (свемир се још шири), беше то тренутак „нула“. Али, шта је било пре тог тренутка? И одакле то „нешто“, тај праатом?

Ако чином стварања зовемо Велики прасак, да нам можда није било потребно да оправдамо наше постојање, ако свемир нема ни почетка ни краја, ако постоји одувек, и увек ће постојати, ако је постао од великог праска да ли има рубове на крају, да ли постоје границе? Ако пођемо од великог праска онда је Богу остало само као Створитељу, да изабере законе којима ће се универзум покоравати.

За то време ми живимо наше свакодневне животе, готово уопште не разумевајући свет. И не помишљамо на машинерију која ствара Сунчеву светлост која омогућује постојање живота,

на гравитацију која нас прикива на Земљу која би нас у трену избацила пут свемира, или на атоме из којих смо саздани и од чије стабилности зависимо. Зато се тек ретки међу нама удубљују у одгонетање великих тајни; зашто је природа оваква каква је, одакле потиче космос и да ли је одувек овакав, да ли ће време једног дана почети да тече уназад, тако да ће последице претходити узроцима и постоји ли граница људском знању? Како изгледа једна црна рупа, који је најмањи део материје, за што памтимо прошлост а не и будућност, зашто постоји васиона?

У нашем је друштву уобичајено да родитељи и учитељи на оваква питања деце одговарају слегањем раменима или позивањем на религијска упуства. Неки се осећају нелагодно када се нађу суочени са оваквим стварима, зато што оне тако живо дочаравају ограничење моћи људског схватања. Управо сврха ове књиге је да вам помогне да мање слежете раменима, да бар колико толико имате одговоре на нека питања која су вас одувек интересовала а нисте хтели да питате. Ово је такође књига о Богу, или можда о одсуству Бога!

Ова ме књига подсећа на једну стару кинеску бајку о косоокој девојчици која је трчала за дугом у жељи да је дохвати. Дуга је међутим остала стално једнако удаљена и недохватљива. И ми ћемо заједно кроз целу књигу трчати за дугом у жељи да је ухватимо. Да ли ћемо успети проценићете сами. Неки су већ покушали не само да је ухвате већ су и прошли испод ње. Са оне друге стране су људи као што су: Њутн, Ајнштајн, Хајзенберг, Хокинг и многи други научници.

НА ГРАНИЦАМА МОГУЋЕГ

Трчање за дугом је тек започело. Пред нама је, као људском расом, потребно још много трагања за коренима Космоса и крајњим Узроком целокупног постојања. Моје интересовање за границе могућег, и да ли се може ићи преко тих граница потиче одувек; као и сва деца и ја сам ноћу гледао звезде и стално се питао шта је то?

Институт Макс-Планк

Пошто адекватне одговоре нисам налазио моје интересовање је уместо да се смањује, напротив, расло. Стицајем околности

једно извесно време провео сам у Франкфурту у Немачкој. У немачком дневном листу „Франкуртер Рундшау“ случајно сам прочитао чланак о стварању вештачког живота. Одмах сам се заинтересовао и покушао да нађем прави одговор не у новинама, него на извору информација.

У овом тренутку још увек нисмо сигурни да ли бисмо били у стању да створимо ћелију. Још је мање сигурно да ћемо једног дана моћи да једну вештачку ћелију проведемо путем природног развоја дугог три милијарде година, који води од једноћелијских алги до Брижит Бардо или Елизабет Тејлор.

Тако је започео одговор на моје постављено питање, да ли је могуће стварање вештачког живота које сам упутио симпатичном седокосом професору Шраму, који ме је љубазно примио у свом институту Макс-Планк за вирусна истраживања у Тибингену у Немачкој. Схвативши да пред собом има тоталног лаика који је само радознао и поставља неугодна питања, професор ми је укратко објаснио оно основно о вирусу.

Синтеза вируса налази се данас на самој граници могућег, са тенденцијом да сасвим уђе у домен остварљивог. Вируси су веома сићушна форма живота која се размножава али се зато не храни нити дише. Они најчешће живе као паразити у ћелијама. Састоје се од генетског кода у облику елипсе, и заштитне опне.

Професор Шрам ми је објаснио да је пре неколико година тачније 1965. његов колега професор Сол Шпигелман, такође Немац, који ради на Универзитету у Илиноису у Америци, пронашао са својим сарадницима, односно успео да у лабораторији синтетише једну врсту вируса, технички названу фибета. Вирус фибета састоји се из ланца РНК (рибонуклеинске киселине) састављене од приближних три хиљаде јединица и храни се бактеријама. Значи, направљен је вештачки вирус који је нападао бактерије на исти начин како то чине и природни вируси.

Професор Шрам и његови сарадници показали су да је могуће користећи као катализатор супстанце које садрже

фосфор, слично живој материји, створити ланце необично сличне протеинским, који могу да поседују чак 24 аминокиселине. Они су посебно добили дуге молекуле полиаделинске киселине, који под електронским микроскопом личе на издужена влакна РНК. Покушавајући да схватим и прибележим оно што ми је професор говорио спонтано сам рекао: „Па ово је много компликовано за мене“. На то је професор узвратио: „Не метод је исувише једноставан“. Прорачуни су показали да у природи такви молекули не би могли игром случаја настати ни за милијарду година.

Сходно томе уобичајни приговор о природном стварању живота постаје беспредметан. Живот се не рађа случајно, већ при деловању сасвим одређених катализатора. Управо помоћу оваквих катализатора Шрам је за свега неколико часова учинио оно за шта је природној еволуцији било потребно четири милијарде година. Ако сам добро разумео са својим оскудним знањем о чему је професор причао, усудио сам се да питам професора, зашто опонашати природу у њеном слепом, неизвесном ходу? Наставио сам даље, авион лети не машући крилима као птица, атомска подморница је бржа од сваке рибе. Зашто не покушати да се створи жив систем који би у потпуности био вештачки? Професор се само благо насмејао и рекао: „Одлично сте схватили, па ми то управо и радимо“. Затим је устао, узео са једне полице неку новину и дао ми је. То је био амерички часопис „Medical Researchengineering“ у коме је познати научник доктор Беркли поставио необично значајан и занимљив проблем - да ли, вештачки живот може да се покаже ефикаснији од нашег, па сходно томе да загосподари Земљом, односно да нас сасвим истисне са ње?

Пластичне материје добијене у лабораторији од материје која не постоји нигде у природи, као што је ацетилен, често су супериорније од природних продуката као што су дрво и каучук. Лекови који имају чисто хемијско порекло супериорнији су од

лекова екстрахованих из биљака. Због чега један небиолошки живот не би могао да буде супериорнији од биолошког живота?

Први модел већ постоји, то је еволутивни ток од рачунара до интелигентних машина способних за саморепродукцију и прилагођавање, што је сасвим у складу са једном одредницом живота. Већ су нам познате машине способне да победе човека у разним математичким играма а на путу је и апсолутни машински првак света у шаку.

И на крају да одговорим на постављено питање. Да ли је могуће створити вештачки живот? Могуће је, само наша генерација то неће моћи да доживи, а створићемо га оном брзином колико нам то Бог омогућује. А стварање правог живота оставићемо ипак Богу и не вреди играти се Бога.

МИСТЕРИЈЕ

Ако нам Бог дозволи да се дуго играмо и имитирамо Бога, створићемо вероватно фантастичну цивилизацију која ће на крају ипак да уништи саму себе и почећемо опет све из почетка.

Управо почећемо ову књигу са неком фантастичном цивилизацијом која је живела на земљи, која је вероватно покушала да се игра Бога, или да имитира Бога. То је платила најскупљом ценом јер је уништила саму себе.

Није циљ ове књиге да набраја све познате мистерије на свету како се обично чини, већ је циљ да покуша да бар донекле објасни колико-толико.

Мистерија о Атлантиди је толико експлоатисана да ћемо је само споменути. Задржаћемо се на оним мање познатим или чак и непознатим мистеријама. Претпоставља се да се Антлатида налазила на средоземном острву које се звало Тера. Оно што је остало од тог огромног острва познато је свим туристима света као острво Санторини. Острво Тера је уништено пре 1.500 година у тако снажној експлозији која је изазвала огромне таласе у целом Средоземном мору и та се страшна експлозија чула како у Африци тако и у Европи. Пређашње претпоставке да је дошло до земљотреса и експлодирања вулкана нису никада доказане. Ако се држимо оригиналног Платоновог описа (Платон, 429-347. године пре н.е.), много смо ближе претпоставци да је дошло до страховите атомске експлозије коју су изазвали становници острва Тере или популарно звани Атлантиђани.

КОНТИНЕНТ МУ

Не знам колико је професор Шарм схватио озбиљно моју жељу за непознатим, али ме је озбиљно упутио на прави почетак. Да одем у Белгију и погледам чувени Атомијум да би проширио своје видике, да разликујем науку од легенди. У Бриселу сам се задржао врло кратко, видео Атомијум и отишао у Холандију. У музеју у Лејдену, чува се једна плочица од жада у стручној литератури названа Лејденском плочицом. Она спада у најстарије налазе из Тикала (Мексико). У њој је урезано 15 глифа-знакова које су употребљавале Маје. После једног имена које се не може прочитати стоји: „Спустио се доле владар небеске породице Тикала.“ Небеска породица? Који се владар спустио? То су питања која морају остати без одговора, али која ипак дозвољавају закључке.

Знао сам да морам да почнем од нечега, да поставим неку хипотезу па после да проверавам да ли је то све тачно. Зато сам се вратио, колико је то било могуће, у доба Аристотела, Сократа, Платона. Када сам само мало зачепркао по површини те литературе отворио се прави амбис знања, и то неистраженог знања. Сконцентрисао сам се на крају само на Платона. Ту је био кључ за почетак истраживања било које врсте.

Из многих извора знамо да цивилизација почиње са Сумерима, који су живели у долини између река Тигар и Еуфрат, али наука није никада доказала одакле су се одједном појавили Сумери. По мојим истраживањима Еденски врт се није налазио у Азији већ на потонулом континенту у Атланском океану. Библијска историја стварања потиче из долине Тигра и Еуфрата, али јој недостаје почетак, почетак који је старији од Старог завета, јер за такву тврдњу постоје само предања а никако неки опи-

пљив научни доказ. На том потонулом континенту по Платоновим учењима живело је педесетак милiona људи са фантастичном цивилизацијом. Ту такође стоји претпоставка од које ћемо и ми поћи у овој књизи, да је цео континент нестао у снажној атомској експлозији коју су изазвали сами непажњом или их је уништила нека далеко моћнија цивилизација из свемира.

Али нису сви настрадали. Један део њих је ипак опстао јер је живео на рубу континента који је гравитирао делом према Африци а делом према Карибима. Врло је вероватно да су људи који су гравитирали према Африци једноставно напустили континет који је тонуо и прешли на афричко тло. То су уствари Сумери. То је тај почетак који је недостајао науци. Тако је са Сумерима почела цивилизација.

Друга, такође велика, група која је била на делу континента окренутом према Карибима и Мексичком заливу, отпловила је према полуострву Јукатан где се настанила. Пошто се Јукатан налази у Мексику, било је најлогичније доказе за ову хипотезу потражити у самом Мексику Ситију, и то у Антрополошком музеју. Ту се налази прастиара плоча Маја, такозвана навал плоча. Ту плочу је први дешифровао француски научник Шарл-Етјен из које се јасно види да су Маје биле тај народ који се населио на полуострву Јукатан у садашњем Мексику. Из дешифроване плочице види се да су Маје себе сматрале наследницима људи са континента Му, који су избегли катастрофу.

Пошто сам већ видео познате слике на рушевинама града који је нарастао сав у џунглу а који је добро познат свим археолозима, град Чичен Итца. Тај град је припадао Мајама. Са слика стоји јасна порука да је тај континент био подељен на десет држава и свака од држава имала је свог владара. Заједнички, односно највиши владар био је краљ Ра Му. Он је последњи са мањом групом људи и својом краљицом напустио континент како доликује (и данас капетан последњи напушта брод који тоне). Они су отишли преко мора у Африку, тачније у Египат. Са

својим знањем и усавршеном технологијом они су се међу примитивним становништвом, чије су производне снаге и знање били на јако ниском нивоу, наметнули као богови. Значи легенда у Египту о Богу Сунца, који се звао Ра са женом Изидом нашла је своје научно покриће.

Закључак: Сви првобитни Богови у свим деловима света су уствари људи чија је цивилизација била далеко изнад знања обичних људи који су насељавали земљу. Из тога није тешко извући закључак да се порекло тих људи са тог потонулог континента може тражити само у свемиру.

Такође постоји претпоставка која се заснива такође на легенди да ово није једини потонули континент. Постојао је још један који се такође налазио у Атланском океану али сасвим горе према северу, односно северозападно од Велике Британије. Интересантно је да је тамо владала субтропска клима, цивилизација је била на тако високом нивоу да им је омогућавала да владају великим делом Европе. Континент је такође уништен космичком катастрофом. То је било отприлике 2200. до 2150. године пре нове ере. Постоје записи да су они завладали и неким деловима Африке. Да ли има доказа о томе? Како да не!

Када је још 1610. године Галилео Галилеј најсавременијим телескопом у то време открио четири Јупитерова месеца, скоро да му нико није поверовао. Тако је и данас, многи скептици не верују да су много пре Галилеја многи народи знали више о свемиру, упркос томе што нису имали телескопе и нису знали да читају и пишу.

Узмимо само за пример примитивне Пигмеје, који су живели далеко од сваке цивилизације у Африци, и одувек су планету Сатурн звали, звездом девет месеца. А тај најмањи девети месец пречника само 195 километра пронађен је тек 1966. године. Зар то није доказ да су ту некада давно оставили свој траг људи са потонулог континента крај обала Велике Британије који се звао Атланда.

Посета племену Догони Африка

Када смо већ у Африци, ту имамо такође још трагова племе Догони, које живи у јужној Сахари, а које су у прошлом веку истраживали научници Марсел Гријол и Жермен Дитерлен, и дошли до запањујућих одговора. То примитивно племе је знало, и преносило је то своје знање са поколења на поколење, да се Сиријус, звезда великог сјаја, састоји из две звезде, што се тек 1970-те године могло фотографисати и установити. Њима је такође било познато да патуљаста звезда за педесет година обиђе главну звезду. Знали су да је Земља округла и да се окреће око своје осе. Било им је јасно да Млечни пут има спирални облик, што је наука открила тек у прошлом веку.

И то је још један неоспоран доказ да су људи ванземаљског порекла имали контакте са домороцима из Африке којима су пренели своја знања.

Сада се намеће и питање само по себи, да ли су они оставили потомке који и данас живе са нама. На пример, свако је дете чуло за Гуливерова путовања, где су детаљно описана два марсовска света. Књига је објављена 1726. године, појединости приказане у њој тако верно, заправо још нису биле познате. Зашто? Зато што је тек 1877. године уз помоћ циновског телескопа наука утврдила да Марс стварно има два месеца који круже на удаљености три односно пет дужина свога пречника, баш онако како је писац те дечије књиге описао. Како је Свит тако добро познавао свемир? Ко је заправо он? На то питање наука још нема одговор.

Наука такође нема одговор ко је градио најзагонетнији велики камени круг, Стоунхенџ, који сам видео у енглеској грофовији Вилтшајр. Одмах у почетку се искључују Римљани и Келти који су се у Енглеској појавили тек у шестом веку, док је камени Круг подигнут око 1600. године пре нове ере. Вероватно да је то дело људи са потонулог континента Атлантида.

Кортезова тврђава Перу

Све ово можемо да доведемо у везу ако бранимо хипотезу да је све то дело људи који су живели ван земље, у космосу. Како објаснити највећу слику на свету коју сам имао прилике да видим у Перуу, наравно из авиона, а дознао сам да је она откри вена такође из авиона тек 1939. године. Она је дугачка 48 километара а широка 17 километара и представља цвеће, разне друге тропске биљке, као и животиње где доминантно место заузима гуштер и орао кондор, чији распон крила износи 150 метара. Поред ове слике човек никако не успева да докучи чему служе тајанствени простори на јужној приобалској равници у Перу. Ничег живог нема на сувој пешчаној висоравни која се повлачи од Пацифика до снежних врхова Анда. Године 1939. два човека у авиону посматрају простор изнад кога лете и откривају сложен сплет линија и геометријских облика невероватне прецизности, који се протезао километрима дуж безводне пустиње. Још од тада људи се питају: да ли је то некада било место за слетање ванземаљаца? Да ли је то, можда, био међугалактички терминал за огромне НЛО-е, који су, највероватније, у праисторијско доба донели на земљу праве претке човека?

Научници и археолози никада нису били у стању да објасне изненадни, нагли еволутивни и технолошки скок који је начинио *Homo sapiens* 10-15 000 година раније. Нема генетских објашњења за изненадно дуплирање масе људског мозга. У испитивањима, која су стручњаци спровели било је више теорија, али кључ загонетке није пронађен. Међутим, неки кажу да су објашњења ту, у пустињама широм света и легендама најранијих цивилизација. Оне указују на божанске посетиоце из свемира који су преносили своје искуство и технолошка знања на примитивног човека, а можда су се са њим чак и укрштали.

Цртежом је у перуанској пустињи у близини града Наска, покривен терен дужине педесет километра а ширине два километра. Равница се састоји од жуте земље прекривене танким

слојем камена. Свака линија је направљена скидањем површног слоја камења. Посао је био једноставан, али фасцинира изванредна прецизност линија које се километрима протежу праволинијски, губећи се на хоризонту и прелазећи јаруге и нагибе. Та прецизност се не може упоредити ни са којим достигнућем модерне технике. Цртежи се јасно уочавају само на фотографијама снимљеним из авиона на великој висини. Али, издалека у васиони пустиње су изгледале најпогодније место за спуштање на планету са толико водених површина као што је наша.

Када су Американци послали астронауте на Месец, они су такође за место спуштања одабрали површину сличну нашим пустињама. Нацртане на пустињском тлу поред Наска, линије и цртежи су представљале птице, паукове и рибе и предмете обожавања и били су практично невидљиви са земље. Можда је то био позив боговима да дођу. Птица је, свакако, била једина животиња која је према сазнањима старих Перуанаца летењем могла да се одупре гравитацији, а њихова пустињска птица имала је реп који се ширио попут издувних гасова као код ракете. Паук је имао изглед сличан америчком возилу конструисаном за кретање по површини Месеца. А рибе? Оне су вероватно представљале саме богове.

МЕКСИКО

Своје име Mexico је добио по астешком богу рата који се звао Huitzilopochtli или Mehitli, па су зато његови ратници названи „Мексичани“. Данас је то велика земља у Средњој Америци, са Сједињеним Америчким Државама над својом главом са севера и са Атланским океаном са истока и Тихим океаном са запада, простора на површини од скоро два милиона квадратних километара, и са више од 70 милиона становника, чији се број јако брзо увећава. Више од половине тог становништва живи у градовима, од којих је Мексико Сити далеко највећи, који се просто гуши од силног неконтролисаног прираста, својих становника. Са расне тачке гледишта, становништво Мексика се дели овако: око 30% су Индијанци, око 15% су белци, ако ту убројимо и Креолце, док остатак чине мешанци настали укрштањем белаца, првенствено Шпанаца и Индијанаца. За наша естетска схватања што год има више шпанске крви, Мексиканци су све лепши, посебно жене, и обрнуто. Ја сам у Мексику видео у просеку жене са највећим куковима на свету; ту скоро да и није било мешања, то су биле чистокрвне Индијанке. Најгушће је настањена Средишна зараван Мексика, која на југ допире до вулканских планина Невадо де Толука висине 4 578 метара, где су и врхови Попокатепетл висок 5 452 метра. У овом крају Мексика вулканска и сеизмичка активност тла је и данас јака.

Мексико је природним богаствима јако богата земља и на њеном тлу успевају многе културе, почев од памука, пиринча,

кукуруза, кафе, житарица, шећерне трске, банана, помаранџи и других тропских култура, па све до пасуља, кромпира.

Има доста скоро свих метала, укључујући и злато. Обишао сам и највећи рудник сребра на свету који се налази у малом рударском месту Таско, кад сам се спуштао од Мексико Ситија према Акапулку. По налазима нафте Мексико заузима друго место у Јужној Америци. Велике су такође и резерве угља. Сточарство је веома развијено. Развијен је риболов, нарочито морски. Шуме покривају око двадесет процената територије земље, има их свих врста, а претежно се искоришћавају махагони, кедровина, ебановина, боровина и ружично дрво. Но, упркос том силном природном богатству, стандард већине становништва је доста низак. Мексико има педесет поморских лука и петстотина аеродрома и мањих авиоузлетишта. И да се зауставимо у нашем набрајању.

Мексико Сити

МЕКСИКО СИТИ

Оставља снажан утисак још из авиона, ноћу изгледа као новогодишња јелка. Треба релативно доста времена да се прелети за разлику од многих европских градова на које смо навикли. То је највећи град на свету, на 2 440 метара надморске висине, налази се на висоравни Анахуак, у њему живи око 25 милиона становника. Он се простире на невероватних 1500 квадратних километара. Онај ко се данас мучи идући кроз хаос Мексико Ситија, и не слуги да гази по значајном историјском тлу, јер је град саграђен на прастарим рушевинама. Милиони кашљу под облаком смога чија је концентрација највећа на свету. На свакој раскрсници налазе се семафори који мере загађеност ваздуха и када се појави црвена лампа, онда се ваде гас маске или навлажене марамике и стављају се преко уста.

Мексиканци, као потомци Астека, са фаталном равнодушном дозвољавају да их убија отровни ваздух. Можда је то божја казна што су саградили град на светим рушевинама.

Преко 20.000 аутобуса испушта плаво-црне облаке дима против кога не помаже ни филтер од навлажене марамике. Тридесет хиљада полицајаца у плавим униформама пискавим звиждаљкама и јужњачки спорим покретима усмерава ову лавину од аутомобила од којих је вероватно сваки трећи ауто, фолксваген, буба. Колоне аутомобила вуку се булеварима и улицама које су дугачке и до педесет километара. Зато никоме од туриста не пада на памет да се прошета до краја таквих улица. Аутомобили се вуку брзином коњских запрега, колико је угрожен живот види се увече по лампама које трепере па се понекада и угасе.

Ако вам падне на памет да телефонирате било где, прави сте срећник ако то успете. Пијаћа вода увек јако мирише на хлор.

Мексико Сити подразумева такође и луксузне хотеле, у којима постоје одељења најфинијих париских парфимерија. Кафеи и бистроји, мали локали у фолклорном стилу и не баш увек солидна елеганција у сјајним авенијама, невешто скривају пренасељеност и сиромаштво овога света. Само неколико улица иза, чучи беда у четвртима које изазивају самилост, људи живе у разбијеним колибама надомак помпезних средњовековних катедрала и цркава.

У парку Чапултепек зелене се грмови и прастаро огромно дрвеће привлачи својим раскошним сјајем. По том парку су некада шетали кнезови Астека. Краљ Астека Монтезума Други саградио је на брежуљку своју летњу резиденцију. Недељом се овде сусрећу беда и богатство. Уметници и они који то мисле да јесу певају добро расположеним туристима. Туристи посматрају оригинални мексички стил живота. Снимају њихове игре и песме. Дечаци прилазе са својим дрвеним сандучићима, у којима се налази прибор, понизним, упитним погледом моле странце да им дозволе да очисте њихове прашњаве ципеле. Као да су пресељени на неки други свет, играју лепе девојке, таласају црном косом, великих тамних очију и тамне коже, попут ветра неког далеког времена. Странци купују у некој од стотину јувелирских радњи на авенијама, право и лажно злато, које лопови знају добро да разликују тако да су крађе сасвим нормална појава овде. Бутици из целог света излажу скупоцену робу а ту поред њих просјаци у поцепаним панталонама, са тамним очима и избораним рукама моле за неколико пезоса.

Мексико Сити је збрка контраста. Једна четвртина људи живи у лепим четвртима, док дуж пута за Пуебло станују босоноги људи у колибама од лима и картона. Наравно овде царује алкохолизам. Пије се текила или јевтина, јака ракија од агаве што није никакво чудо када је шездесет процената становништва без посла. Недалеко од ове пустиње и сиромаштва налази се

грандиозна државна опера. Сваки дан свирају музичари на Плаца Гарибалди, обучени у сребром обрубљене огртаче са шеширима великих обода. Величанствене грађевине, као што су Палата лепих уметности, из доба колонијализма. Национална палата која је грађена за време Кортеза на рушевинама резиденције Монтезума, позната у свету по чувеним муралима Диего Ривере. Катедрале, цркве и музеји, говоре о историји и историјском богатству овога града. Иза свих ових контраста Мексико Сити пружа слику Астека и њихових предака. Нигде на свету не постоји такав град.

Сада када смо се одморили од утисака из савременог живота Мексика продужили смо пут још који сат вожње да би смо се вратили у прошлост Мексика.

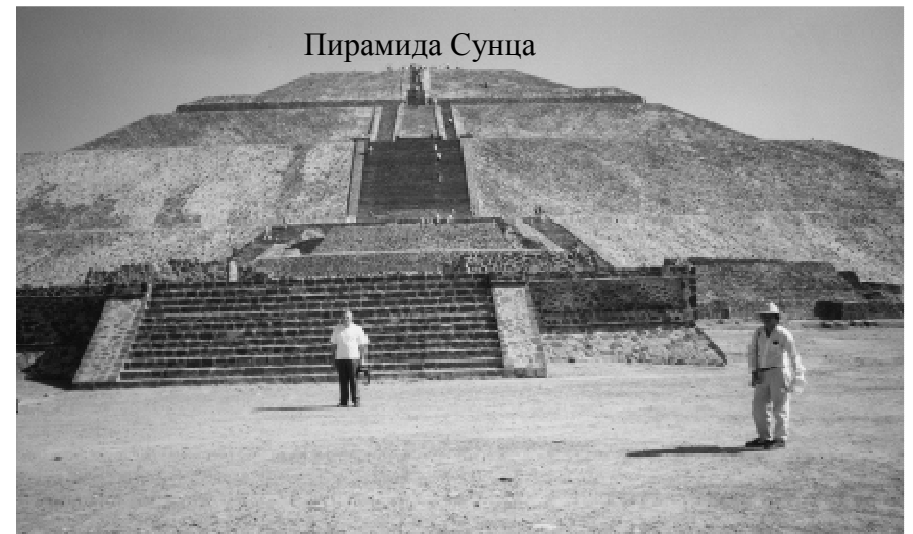
Астеке

ТЕОТИХУАКАН

Теотихуакан је био реткост по свом огромном пространству, док је по својој перфектној инфраструктури чудо. Модерни урбанисти могу овде много да науче. Са севера на југ протеже се три километра дуга улица; она се данас зове Пут мртвих. Са обе стране улице био је луксузни корзо, који су заклањале пирамиде и платформе храмова, булевар се према северу дизао неких тридесетак метара, тако да посматрач гледајући са југа, има утисак да широка улица од неких педесет метара води ка небу. Посматрач који стоји на доњем крају улице види „бескрајно“ степениште једнаких степеница које се стапају с Месечевом пирамидом. Пут мртвих завршава се испред Месечеве пирамиде, комплекса у виду степеништа, који заузима основну површину од 155 са 200 метара, то је отприлике као два фудбалска игралишта. Гледано одозго са месечеве пирамиде, на Левој страни рас-

кошне улице налази се најмонументалнија грађевина Средње Америке - пирамида Сунца; она има основицу 222 са 225. Висока је 63 метра.

Сунчева пирамида има веће димензије од Кеопсове пирамиде. Трећи храм по величини јесте грађевина Цитадела, са храмом Кецалкоатла. Кецалкоатла је био летећи бог Астека и Маја. Сам храм је најлепши, најбогатије рељефом украшен. Змијске главе украшене перјем лелујају свуда око, маске демонских бића зуре са степеништа и рељефа, тела змија пузе око подножја храма. Оно што ми видимо данас, обасјано сунцем, бело-сиво-смеђим тоновима, некада је блештало дивним дугиним бојама. Сваки бог и сваки демон имали су своју боју. Рељефи нису служили само као украс, они су причали неку религиозну причу.

Орнаментални мотиви и с унутрашње стране храма Кецалкоатла потврђују да је амблем летећег бога у облику змије био познат у Средњој Америци много пре доба Астека и Маја. Теотихуакан је са својих 200 000 становника био жив велики град, већи од античког Рима у доба Цезара. Грнчарство је некада код њих био уносан посао, јер се извозило све до Гватемале, а нама је силаском са пирамиде преостало да купимо ако већ не грнчарске производе којих више нема, као сувенир за успомену оно што је сада најоригиналније. Испод саме пирамиде постоје радионице за обраду обсидума, окамењене лаве црвенкасте боје коју можете купити у једној од безброј малих продавница сувенира. Ту смо присуствовали и презентацији шта се све може направити од кактуса; поред текиле, може папир, игла и конач.

За Храм Кецалкоатла се дуго мислило да је тврђава, откуда је и дошло оно име Цитадела, али су каснија истраживања показала да то није, већ да је то Храм бога ваздуха Quetzalcoatl, јер су тврђаве на тлу Мексика настале много касније. Иза овог Храма налази се огромна пирамида сазидана од грубог камена, украшена разним скулптурама. Тако, горњи део прочеља

пирамиде заузима скулптура огромне змије, која је представљала симбол бога ваздуха. Симбол бога ваздуха Quetzalcoatl је тако звана „Перната змија“. У сачуваним легендама око „Пернате змије“ према којој је бог Quetzalcoatl био бели човек с брадом, који је некада давно дошао са истока, како би народ научио уметности, знању, производњи. Пошто је извршио свој задатак, поново се упутио преко мора, обећавајући да ће се вратити. Одлазак тог бога је сам бог повезан са звездом Венером чији одраз на узбурканом мору, за ведрих дана при заласку сунца, ствара слику „Пернате змије“ која брзо плива по мору удаљавајући се према истоку, дакле на ону страну куда је отишао бели човек, односно бог. Уствари то је био један од разлога зашто сам морао да одем у Акапулко, на обалу Пацифика да би то доживео. Стварно сам имао прилике да то видим тамо, појаву за коју наука још увек нема објашњење. Та околност можда објашњава зашто су Шпанци тако лако освојили Мексико јер је сав мексички народ, па и сам краљ Монтезума, био уверен да бели људи, који су се искрцали код Веракруза, представљају изласанике бога Quetzalcoatl, који ево сада испуњава своје обећање о повратку.

Мисли се да је овај свети град служио само за велике религиозне свечаности, јер ту нико никада није станао. Из тог светог града понео сам дивне успомене и један необичан сувенир који сам купио у подножју пирамиде од насртљивих уличних продаваца. Купио сам један мали календар Ацтека у базалту, који је мања копија од оне коју сам видео у Националном - Антрополошком музеју у Мексико Ситију. Тај календар се састоји у замршеном повезивању двадесет знакова, већином имена животиња, с низом бројева од 1 до 18. Комбинацијама ових знакова животиња и бројева, добија се непроменљив ред, без могућности да се икада и икако понови, док се не би навршило време од $18 \times 20 = 360$ дана, што је чинило једну годину. Том броју се онда још додавало још такозваних 5 „несрећних дана“ за време којих се нису смели обављати никакви

верски обреди, а за људе који су били рођени тих дана, унапред се веровало да су несрећни.

А сада да се вратимо мало уназад у историју која се најбоље може видети и научити у антрополошком музеју у Мексико Ситију. Ако се задржимо мало дуж у павиљону Астека прво ће нам упасти у очи предивна маска од паунових пера њиховог легендарног свештеника и владара Монтезума (око 1466. године). Он је владао огромним царством које је имало неколико милиона становника и исто толико војника, па је дозволио да га покори шпанац Хернадо Кортез у име краља Шпаније Карла Петог. Кортез га је покорио са шачицом војника, уз помоћ барута, топова и пушака који су бљували ватру и стотинак коња. Астеке, као и Маје, први пут су виделе огањ из топова али и поред тога они би лако савладали неколико стотина Шпанаца, и поред тога што су први пут видели коње за које су сматрали да заједно са јахачем чине целину, непознато биће. Али они су се скоро добровољно предали јер су веровали у своју вишевековну легенду по којој је њихов бог Кецалкотла живео са њима 52 године и једног јутра је одјахао на небо на леђима пернате змије. Пре него што је пошао он је обећао да ће се вратити за 52 године. Сада када се појавио Кортез они су га дочекали као свог бога. Град Теотихуакан је заузимао простор од 18 квадратних километара (6 x 3). Унутар овог простора су многе грађевине, од које су најважније: Пирамида Сунца висока 63 м са пет тераса; Храм Quetzalcoatl или Цитадела; Пирамида Месеца, и још цео низ мање значајних грађевина. Све те грађевине су смештене дуж Пута мртвих који почиње испред Цитаделе, пролазећи поред Пирамиде Сунца и завршава се код пирамиде Месеца. Нема сумње, Пирамида Сунца је по својим размерама најграндиознији споменик у читавој Америци.

Сврха мог доласка била је проналажење доказа за хипотезу са почетка књиге, одакле су дошли такозвани богови који су помогли примитивним становницима да уз њихову технологију покрену цивилизацију напред. Доказ сам пронашао у Цитадели у

облику амблема летећег бога у облику змије са пернатом главом који је био познат у Средњој Америци много пре доба Астека и Маја. Из овога извлачим закључак да су богови летели, значи дошли су из свемира.

Пошто сам пронашао главни и почетни доказ сада сам морао наћи и потврду таквог доказа, зато сам се упуту даље према југу Мексика.

Већ и сама возња од Мексико Ситија на југ, кроз шуме пинија, степе пуне кактуса и бодљикавог грмља, ватромет хибикуса и бугенвилеа, орхидеја свих могућих боја што висе у жардињерама дуж пута који се пење на 2.800. метара надморске висине, представља сан о надмоћности нашег прелепог света. За узану субтропску долину Карнавака, кроз коју сам се возио шареним аутобусом, вероватно не постоји више ни једна јарка боја која није нашла своје место на њему. Клима је блага, њиве плодне, људи су љубазни и стрпљиви, за наше европске појмове, прилично спори. Вијуга одличан пут са сликовитим интернационалним ознакама, тек на 1500-том метру надморске висине једна табла показује пут за Шочикалко који се налази на брду насталом од кратера вулкана.

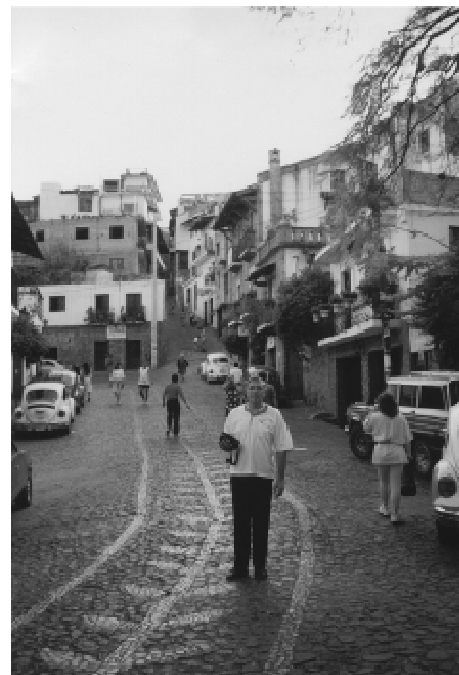
Овде је настао астрономски центар са јединственом опсерваторијом. Шочикалко у преводу значи „место цветних кућа.“ Схватиће се зашто се тако зове само ако се баци поглед лево или десно. Долином доминирају, поред много откопаных грађевина, две пирамиде, постављене у правцу север-југ. Јединствена атракција због које сам дошао налази се под земљом. Стубови су укопани у стену и сви подземни ходници чине опсерваторију која има само једну осматрачницу десет метара под земљом. На самом врху налази се један отвор чији зидови формирају један шестоугаоник. Нисам случајно изабрао датум 20. јуна да дођем овде. Када 21. јуна у подне сунце дође изнад отвора, почиње велика чаролија. Доживео сам еквиноцијум (равнодневница) у подземној комори у стенама. Изузев дифузног округлог светла на тлу не види се ни прст пред оком. Око подне долазе Индија-

нци са запаљеним свећама у ову просторију. Амајлије и посуде са водом коју доносе са собом постављају на средину и чекају небеску светлост која треба да осветли амајлије и воду. Сунце се полако диже и његова светлост пада полако кроз шестоугаони оквир у комору у којој се ми налазимо. Ово се дешава тачно у подне, 21. јуна. Прво почињу да клизе зраци по зидовима, сноп светлости постаје све шири, док потпуно не испуни отвор и целу комору под земљом. Изненада почиње рефлексивна светлосна каскада од тла у свим правцима и оне обасјавају све око себе као неки ласерски зраци. Нико за сада није објаснио овај ефекат који траје 30 минута, довољно дуго да се испита. Просторија за то време сија као да је сва од кристала. Чему читава чаролија? Ко је измислио ексцентричну игру сунчеве светлости? Ко је израчунао степен нагиба отвора за упад сунчеве светлости тачно 21. јуна у 12 часова? Ко је конструисао шестоугаони отвор да би указао на шест боја спектра? Да ли је овде доле материјал обрађен да буде видљив само под поларизованом светлошћу? Или се доле налази флуоресцентни камен? Ово су питања без одговора. Докле је то досезало знање једног народа из каменог доба?

Зна се сигурно да Астеке и Маје са својим научним знањима то нису биле у стању да прорачунају, јер је тешко да се одгонетне тај феномен и на садашњем нивоу науке. Пошто нема одговора, намеће се онда сам логичан одговор да је то „дело“ богова или другачије речено људи који су дошли из свемира. Они су свакако желели да оставе трагове о свом доласку. Управо ја покушавам да идем тим траговима да бих склопио целину.

Пратећи траг настављам даље кроз Мексико. Мексико је дивна земља, која има скоро све, нафту, злато, сребро. Пут ме је сада водио даље на запад, тако да сам наишао на највећи рудник сребра у свету, Таско. Тамо је управо био фестивал музике, фестивал Мексикана. Музиканти су марширали улицама. На свим трговима било је пуно људи, играло се у ритму, како је то већ уобичајено у овој прелепој земљи. Људи су се тискали уз зидове зграда јер су ресторани са терасама били препуни, махом тури-

стима. На самом тргу је била бина, а на њој су се смењивали учесници у предивним шареним народним ношњама, мушкарци са обавезним сомбрером.

Таско

После неизоставних и незаборавних маријачија чији одјек гитара и труба још дуго одзвања у мојој глави преда мном се указао приказ због кога сам превалио толики пут, од кога застаје дах. На сред бине стајао је метални јарбол висок 50 метара.

Пет индијанаца у црвеним панталонама са шареним прстеновима на ногавицама, у белим кошуљама и са капама живих, дрчавих боја трчали су у круг. Четворица су свирала у фруле док је пети ударао у бубањ. Све се одигравало на малој платформи на висине од 50 метара. Плесали су у екстази, ноге су им цупкале у такту музике. Сада сви закачињу конопац на глежањ десне ноге, свирао је само један индијанац и када је музика

АКАПУЛКО

Али пут ме је водио даље, у најлепше светско летовалиште Акапулко, стециште свих оних којима је стало да уз много пара кажу да су летовали у Акапулку. Ту можете видети много познатих личности из света филма, музике, спорта и политике. Мене је привлачио један спетакл, Воладорес, односно летећи индијанци. Имао смо убрзо прилике да их видим у једној атрактивној представи намењеној махом туристима због скупих карата.

престала, то је био знак да се преостала четири индијанца баце у понор са јарбола. То изгледа као успорен пад, јер је конопац био обмотан око јарбола а одмотавао се обртањем воладореса. У широким круговима су кружили око јарбола, раширених руку као да лете. То има своје значење. Четири индијанца окренула су се тринаест пута, то су педесет и два круга, а педесет и два је циклус календара Маја. Сваке педесет друге године плашиле су се Маје повратка богова, сваке педесет друге године тражиле су небеске правце универзума. Четири храбра индијанца отелотворавали су симбол и имитирали тај митски догађај. Ко су били тај народ Маја? Ко су били њихови преци? Да би се направила паралела између тог мита и стварности, вредело је такође погледати још једну атракцију у Акапулку а то је скакање у воду, односно у Тихи океан са стене која се зове Ке Брада. Са те стене доказују храброст многи млади људи из целог света. Скаче се са неколико спратова, од 50 до 200 метара, ко је колико способан.

Акапулко

Сами бирају висину и ризик који она носи са собом и она нажалост односи свој данак сваке године. Вода Тихог океана толико је густа да помаже многим непливачима јер је тешко потонути, али зато одмаже скакачима са Ке Браде.

Оно што карактерише Акапулко, јесу на десетина километара дуге плаже, тачније цео низ плажа, с тропском климом влажног ваздуха, са ситним жућкастим песком и ветровима узбурканим морем, који често ваљају циновске таласе високе и по коју десетину метара. Ипак, ово су најчувеније плаже не само целе Америке, већ и целог света. Нарочито је много гостију из САД-а, у било које доба године. Модерни хотели су расејани уздуж обале. Овај у коме сам одсео зове се Монтезума са неких тридесетак спратова, на самој обали мора, у миљеу густог тропског растиња, с многим фонтанама и водоскоцима, с базенима слатке воде, са баровима у самом базену, али такође и са баровима и клубовима у самом хотелу, с ноћним животом који никада не посустаје. Сем мене, Југословена (у то време) хотел је пун гостију свих других раса и нација, без изузетака, и ја сам се у том шаренилу изврсно осећао. Кроз тропске пејзаже напуштам Акапулко вожњом између Пацифика и обронака Сиера Мадре, чији поједини врхови прелазе и 3700 м надморске висине. Пут води најпре према југоистоку, да бисмо се ускоро упутили ка унутрашњости мексичког копна, путем који вијуга, пење се благим успонима, пролази кроз ретко насељена места, мање или више пошумљене пределе, кроз пашњаке с бујном зеленом травом. Кактуса има све више и више, како одмичемо према унутрашњости копна. Не може човек заправо осетити шта је кактус док не дође у Мексико. Има их више од 800 врста! А онда, какви све облици: час кугласт, час чланковит, па онда у виду чунка. Каква разлика од оних сиротих облика кактуса што сам их гледао у Европи, у саксијама! Изгледа да кактус сву своју лепоту показује само слободан, у природи. Сад ми постаје помало јасно зашто Мексико у свом грбу има кактус. Па кактус је на просторима Мексика претходио свим благородним биљкама, пре-

тходио је и кукурузу, који је овде оно што је пиринач за Азију, или што је пшеница за Европу. Дуж алеја кактуса, које нико није засадио, долазећи са севера Азтеци су дошли у своју нову домовину. Кактуси су им били водичи, кактус их је хранио и појио, по кактусу су и назвали своје пребивалиште „Tenochtitlan“ што преведено с њиховог језика на наш значи кактус на камену. Данас је то огроман град који се зове Мексико (Mexico).

Наш пут води кроз савезну државу Оахака, с истоименим главним градом, кроз који пролазимо, и скрећемо према брду Монте Албан који је јако близу овог града. Уствари то чудесно брдо је био град који су Шпанци назвали Монте Албан, некада су Индијанци називали планином тигрова. После нестанка становника тог брда, града, читавих четристо година није био откривен.

Не зна се шта се десило са становницима који су одједном нестали, али се добро зна шта је откривено ту и то сам имао прилике да видим и да се упознам са тим чудним брдом, градом. Све је то откривено тек у 20-том веку, боље рећи откопано. Пирамиде налик на блиставе степенице, које воде у унутрашње просторе неба. Храмови с предворјима за хиљаде Индијанаца, опсерваторија, с посматрачницом уклесаном у пећини, стадион, са стодвадесет редова камених седишта под углом, по размерама непознатим ни из доба Рима, ни из доба Грчке! Гробље са стотинама поређаних грובהа, од којих ни један не смета другом. Шарени мозаици, фреске са ликовима, призорима, симболима, хијероглифима. Свуда унаоколо скулптуре, попрсја, изобличена и достојанствена лица, а све то савршено моделирано, до филигранских детаља. Глинени врчеви, жртвено посуђе племенитих линија, урне геометриски правилне, са по четири ноге, а у свакој од њих прапорац, који зазвони на узбуну, ако неко хоће да их понесе. Па онда накит, који је пронео светом глас о ископинама на Монте Албану, с лажним вестима да је пронађено дуготражено благо Монтезуме, ископано из гроба његова наследника, краља Куахтемоса. Огрлице од по двадесет низова са по 854

математички тачно изрезбарена чланка, од злата и драгог камења. Копча са јахачем смрти, наушнице, као да су изаткане од суза и трња. Украс за главу, тијара, достојна папе над папама. Наруквице с трбушастим орнаментима. Копче од тиркиза, бисера, корала, од зуба јагуара, од костију и шкољки. Златна маска, преко чијег носа и образа је навучена декорација од људске коже! Лепезе од перја гуетзал птице, какве није имала ни једна царица Византије, ни једна индијска махарани, ни једна савремена милијардерка, а ове мртве Индијанке, те „дивљакуше“ имају их и у гробу. И све је то остало неоткривено пуних четристо година. Кортез је умро, не откривши да на земљи коју је присвојио, лежи баснословно благо, вредније од блага Монтезуме. Град на Монте Албану, то је био град богова. Али ко је подигао тај град, и када? Ко су била племена која су пре доласка Шпанаца овде живела у подножју планине тигрова, да не кажемо Монте Албана? Ко су били градитељи, и архитекте, тих паганских катедрала? Откуда им материјал? Од чега су мешали боје за своје фреске? Којим оруђима су клесали? У чему се састојала метода рада драгуљара, процес „изгубљеног воска“? Разгледајући све то, стално су ми кроз главу пролазиле мисли које сам управо набројао.

Како објаснити да многи ликови на урнама подсећају на египатске сфинге, друге на бога Ра с птичијим главом, откуда рељефи на “Галерији плесача“ направљени делом с негроидним типовима а делом у асирском стилу? Све је то нејасно и загонетно, ево и у 20-том веку? Планина тигрова је ексхумирана под вођством професора Алфонса Цасоа, тог мексичког Шлиемана, доказавши да најстарији радови потичу из епохе „баскетмејкера“, чије је постојање установљено према налазима на југоистоку САД. Можда су становници планине тигрова у некој вези са племенима чија се уметничка делатност ограничавала на прика зивање инфантилних глава, „baby face“? Али, ког су племена били становници који су плели кошаре и обликовали „baby face“? Јесу ли то били прастановници Америке, Монголи или

Ескимима, дошли овамо из Азије, или људи са Атлантиде, или можда народ изгубљеног племена Израела? Или су то били Олмеци, за које знамо да су дошли из „Земље гуме“ на обали Мексичког залива, који су се тетовирали, темена бријали, брусили и црнили зубе, о носевима носили обруче, обрезивали своје дечаке, навлачећи преко свога лица кожу одерану с лица непријатеља, исповедали своје грехе, јавно се парили са животињама, и имали календаре са годином од осамнаест месеци? Или су то можда били Запотечи, који су дошли после Омлека, и који још и данас настањују овај крај, и који су до пре неколико деценија говорили само језик „запотечки“? Дошли су затим Михтеци, срушили власт Запотека, а планину тигрова су од тада па за многе генерације после, употребљавали као трђаву, као спортско игралиште, као звездарницу, као пантеон, а пре свега као место култа. Али којој су религији били посвећени ови храмови, ко је био њихов бог, Тотик, кога једна пронађена статуа приказује са украшеним вратом и појасом, са штапом у десној руци, и главом непријатеља у левој руци, коју држи за косу? А ко су они покопани тамо, покопани са силним богатством заједно? Јесу ли то били племићи, или свештеници, свеци или јунаци, тирани или мученици? Шта значе они хијероглифи нацртани ради обавештења: „3 мајмуна“, „7 тиркиза“, „4 тигра“, „3 змије“, „13 смрти“. Јесу ли то имена, или датуми рођења, или можда смрти? Према неким знацима, Мехтеци су своје светилиште напустили пре доласка Шпанаца овде, али се не зна зашто. Да ли због унутрашњих сукоба, да ли због сукоба са непокорним Запотецима, или због гладних година, или због расула религије, или због најезде непознатог непријатеља? Али ког, када? То се не зна. Поуздано се зна само то да је 250 Кортезових војника, године 1522. освојило овај град, а Индијанцима се губи траг.

СИНГАПУР

После обиласка тог чудесног брда кога су Шпанци назвали Монте Албан, некада су га Индијанци називали планина тигрова у Мексику, сакупио сам гомилу питања на које нисам знао одговоре, једино сам нешто наслућивао. А наслућивао сам да је моја почетна теза у овој књизи можда исправна, зато сам сматрао да је најбоље наћи праве одговоре од онога који је то истраживао и проучавао, од професора Алфонса Цасоа. Обзиром да се он преселио и живи у Сингапуру, пут ме је одвео управо тамо.

Шта рећи о самом Сингапуру који је професор изабрао да настави живот са својом животном сапутницом, Индијком. Сингапур је просторно мала држава, свега 580 квадратних километара, са око 3,5 милиона становника, претежно Кинеза, али и доста Индуса и Малејца. Република Сингапур, сместила се на самом јужном делу Малајског полуострва. Ко није чуо за Сингапур током II светског рата, за крваве борбе вођене са Јапанцима, који га онда и окупираше, оставши ту од 1942. све до 1945. године. Данас је познат као трговачки центар света одакле нам долази техничка роба и силне играчке које су преплавиле Европу. Данас, где се простиру модерне и богате четврти овог града само пре четрдесет година су биле ледине.

У једну не баш тако модерну четврт, у делу који је настањен махом Индусима, такси ме је довезао са прелепог аеродрома до куће утониле у тропско зеленило, где ме је чекао мој домаћин, Мексинац, професор Алфонса Цасоа. Прво је желео да ми покаже овај град за који тврди да се развио невероватном брзином и да наставља и даље да се развија, захваљујући првенствено, свом изузетно повољном географском положају, својој поморској луци, данас једној од највећих у свету, и разуме се

својим вредним становницима, ненадмашним трговцима. Осим тога Сингапур је слободна царинска зона, што такође даје свој битни допринос брзом развоју града. Пошто смо обојица доста путовали по свету, брзо смо се сложили да је

Сингапур

Цео град је прекривен камерама тако да полиција не само да стиже за неколико минута, већ су у питању секунде. Одмах се створе. Тако шетајући и узгред ћаскајући ја сам почео са својим питањима. Прво питање је било шта се десило становницима који су одједном нестали. Нажалост први одговор је био негативан. Професор то никада није успео да сазна. Такође није знао да ми одговори ни ко су били градитељи и архитекте, тих паганских катедрала. Ни за наоко просте ствари као што је мешање боја за фреске, није било позитивног одговора.

Сада када сам почео да добијам негативне одговоре, а толики пређени пут, почео сам да проверам своју хипотезу коју сте

Сингапур један од најлеших градова на свету. Но, укуси су различити, његова супруга, госпођа Цана тврди да је Њу Делхи најлепши. Али се и она слаже да је Сингапур необично чист град, вероватно због саме културе својих грађана а можда и због невероватно високих казни; рецимо за бачени папир казна је отприлике једнака њиховој месечној плати. Професор ме је на време упозорио да то није Мексико а ни Србија.

имали прилике да прочитате на претходним страницама, у делу који се звао Континент Му. Питао сам професора како да објасним да многи ликови на урнама подсећају на египатске сфинге, друге на бога Ра с птичијом главом. Само је слегнуо раменима. Док сам размишљао како да му изложим своју хипотезу, успут сам резгледао свет око себе, свет је јако уредан и отмено изгледа, приметио сам да свако негде и нечим тргује, али да се све то нуди на уљудан начин и до краја предусетљиво. На неки начин и професор Алфонса и ја смо трговали информацијама. Ипак сам се на крају усудио да изложим своју хипотезу која се заснивала на истраживању радова Платона, који је тврдио да је постојао континент Му који је потонуо. Заправо је бог Ра са птичијом главом уствари онај исти кога налазимо у египатској митологији, јер су ипак имали довољно времена док је континент полако потонуо да пређу са њега у Африку. Отуда и сфинге у Египту. Сада сам наставио даље, откуда рељефи, чије сам фотографије понео и показивао професору, на „Галерији плесача“ направљени делом с негроидним типовима а делом у асирском стилу? Професор се само благо насмејао и рекао: „ Па да, ви сте ипак схватили. Ако су могли становници континента Му да дођу у Африку и Америку, тачније у Мексико где су се преко полуострва Јукатан раширили свуда у Средњој Америци, зашто да нису негроидни типови дошли из Африке преко тог истог континента у Мексико. Ваша је хипотеза врло логична.“

Шетали смо кроз стари део града, кроз кинеске четврти, с кинеским натписима над радњама. Свртели смо у један ресторан и наставили нашу дискусију. Нисмо се скоро ни раскомотили ја сам већ наставио са паљбом питања, која сам наравно прибележио још у Мексику. Ког су племена били становници који су плели кошаре и обликовали беби фаце. Јесу ли то били прастановници Америке, Монголи, или Ескимима, дошли овамо из Азије, или људи са Атлантиде, или можда народ изгубљеног племена Израела? Не знам да ли је професор под утицајем печене патке добро расположен или из захвалности за мој пређени

пут, који и није баш мали, рекао да до сада није знао одговор на то питање, али изгледа да сам ја својом теоријом о том потонулом континенту ипак најближи.

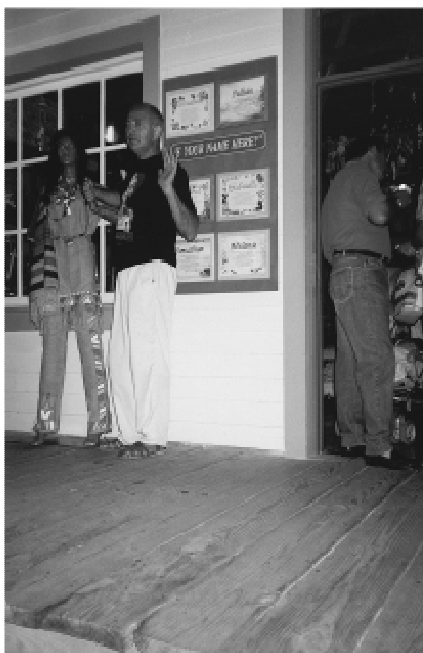
Сада обоје добро расположени на његов предлог, завирујемо и у неколико барова, где се може забављати у загрљају лепотице ноћи, да бих видео и изблиза осетио ту атмосферу, овде далеко на истоку. У свим овим „кућама“ затекосмо доста голуждравих девојака свих боја коже, а највише жуто путих, углавном „беспослених“, како се досађују, па је сваки намењик могућа шанса, или бар какво-такво разбијање монотоније. Но, треба рећи да су све девојке пристојне и ненасртљиве, за разлику од девојака исте професије на Тајвану, или Тајланду где сам се враћао у хотел са поцепаним рукавима. Јер, посао је посао, а посао којим се оне баве је најстарији занат на свету, па већ и због тога заслужују респект. Топло је, сунчано али највише што смета је висока влажност ваздуха. Имате утисак као да идете кроз неку водену завесу којој никада краја, једино када уђете у неку радњу или код мог домаћина, кући.

Мој новостечени пријатељ Алфонса, желео је да ми покаже нешто што га много подсећа на његов родни крај, Мексико. Одвео ме је у обилазак ботаничке баште, што сам доживео као ново уживање, нарочито зато што сам љубитељ орхидеја. Ту на једном месту можете видети све врсте орхидеја које постоје на нашој планети. Ко није љубитељ флоре, а јесте љубитељ фауне, може отићи до фарме крокодила. Пошто је мене терала жеља да сада видим и ово друго, замолио сам професора да одемо тамо. На крају не могу да кажем који су утисци јачи. Било је предивно и у ботаничкој башти као и на фарми крокодила. Ипак најјачи утисак је оставило пењање на брдо Маунт Фебел, надморске висине само 130 метара, где се налази прекрасни видиковац, са којег пуца живописан видик на велики део града. Нарочито је импресиван поглед на луку, крцату бродовима, свих застава света и тонажа. И на крају професор ме упита, који је јачи утисак, ово овде пењање или пењање на пирамиду Сунца у Мексику.

Поштено говорећи овај. Сада када си тако поштен, заслужио си да те на крају одведем код својих великих пријатеља браће Тигар и Леопард, обрадовама ме професор. То је уствари била посета музеју браће Тигар и Леопард, проналазачима „чувене тигрове масти“ лековите за реуматичаре, што је овој двојници Кинеза донело велико богатство. Од тог њиховог великог богатства и ја сам добио бесплатно једно повеће паковање те масти и ако ми није требало, зато сам га поклатио госпођи Џани, у знак захвалности за изванредне индијске специјалитете које сам имао прилике да пробам.

Сада када смо разговарали неколико дана и кад сам добио потврду за своју хипотезу, желели смо да се мало опустимо и зачас смо се нашли у забавном парку под именом „Тигар Белм Гарден“ препуном посетилаца са свих мердијана. Уживао сам у свету маште, мотивисаном легендама и фолклором овог питомог поднебља. А онда у једном ресторану под ведрим небом, у подножју забавног парка, домаћини нам приређују изванредно занимљив спектакл, испуњен плесовима, играма и песмама староседелаца овог дела света, укључујући и полинезијске игре и песме. Све ми је то ново, и костими и ритмови, и сам изглед актера тог програма. У међу тачкама програма жонглери са змијама, кобрама, питонима, мамбама изводе своје „нумере“ а онда најхрабрији излазе да се сликају са змијама за успомену, уз неки мали бакшиш. За последњи дан ми је професор показао најатрактивнији део „његовог програма“ а то је била возња баркама, затим џункама, по заливу и једном реком, каналом кроз град. Увече ме је професор испратио до аеродрома и сасвим задовољан напустио сам Сингапур, где сам се лепо провео и што је најважније пронашао потврду за своју хипотезу о континенту који је једино Платон описао, а коју до данас нико није изнео на светло дана.

ХОПИ ИНДИЈАНЦИ

Добро је што још увек има индијанаца који су сачували легенде својих народа као што је унук Белог медведа, вође Хопи Индијанаца. Пошто сам се тада налазио у Мајамију на Флориди чуо сам случајно да се и он ту налази па сам одлучио да га посетим и чујем легенду о Хопи Индијанцима која се преносила са колена на колена. Са њим ме је упознао Џо Блумрих, бивши руководиолац Одељења за конструкцију пројеката при НАСА-и, у Хантевилу. Пре него што је индијанац започео своју причу, рекао је да је сазрело време за откривање истине о томе ко су Хопи индијанци,

и зашто су се населили тамо где сада живе. Џозеф ми је поклонио књигу коју је објавио као десетогодишњу студију која се зове „Каскара и седам светова“. Сада је хтео само да чујем из прве руке оно што је он десет година истраживао. Пре више хиљада година живели су преци Хопија на једном континенту у Пацифику, који се звао Каскара. Тада је избио интерконтинентални рат са становницима неког другог дела Земље. За време те епохе Хопија, почео је континент Каскара да тоне у океан. Сада од Каскаре само стрче највиши делови из воде. То су нека од данашњих острва јужних мора. За време постојања они су били у

тесној вези са телесним бићима са планете Тонаотека која је доста удаљена од Сунчевог система. Та бића су се звала Катчини. Они су у одређеним временским размацима посећивали земљу.

Као и у другим легендама Катчини су на тајновит начин правили разне људе. Ти људи били су од велике мудрости и интелигенције. Они су правили беле, жуте, црне и црвене људе. Тако су почеле да се шире, највероватније, расе на Земљи. Интересантно да се то исто описује и у књизи Маја коју сам видео у Антрополошком музеју у Мексико Ситију, књизи Попол Вух у централној хроници Киче Маја. Катчини су увек са својим доласком обучавали домороце разним вештинама.

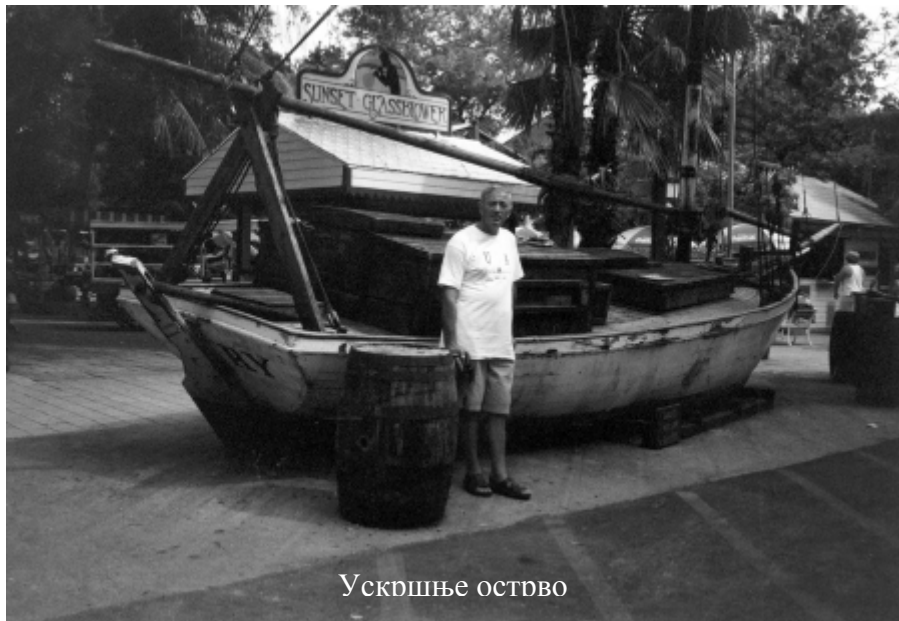
Катчини су сада практично преселили читав народ са тог континента који је тонуо на нови континент - Јужну Америку. За масовни транспорт коришћени су бродови, чамци, кануи свих величина, али оно што је интересантно то је да је један велики део људи пребачен ваздушним путем. На располагању су им стајале велике птице. Да су небеска возила према легенди била виђена показују слике, цртежи на стенама у Ораиби, најстаријем насељу Хопија. Цртежи показују савијене штитове на којима лебде жене.

Да легенде нису без основа, сетио сам се слика „летећих штитова“ које сам видео у музеју у Каиру. Те су слике мало другојачије и називају се „летеће небеске барке“. Посебно сам био фасциниран читавим јатом небеских барки које сам видео у гробници Сенмута у Деир ел Бахри, у Храму Рамзеса Другог, на западној обали Луксора.

Такође сам у једном живописном градићу, Ки Весту који је најјужнија тачка САД, чуо за легенду да на Кирбатима, групи острва Микронезије, лети прастари бог Нареау у љусци од коко совог ораха. Чуо сам, такође, да је Мекамека, „бог становника ваздуха,“ дошао на Ускрашње острво које се налази на крајњем истоку полинезијских острва, у шупљем јајету.

Када смо већ код ове теме да се подсетимо једног опипљивог доказа у индијској митологији. Тамо сам, у Индији,

тачније речено у месту Агра, уз помоћ превода свога пријатеља доктора физике Ничевана, дошао до сазнања из њихове писане митологије, да је неоспорно постојао бог Вишни. Он је имао јахаћу животињу, птицу која се звала Гарудах (у преводу значи крило). Овом знаменитом човеку-птици, с крилима орла и телом човека, дате су многе особине. Био је натпросечно интелигентан, самостално је трговао, водио битке и наравно побеђивао. Тело му је било црвено, лице бело, а крила су се пресијавала на сунцу у златној боји.

Ускршње острво

Вратимо се сада поново на наше ванземаљце, Катчине. У самом музеју у Мексико Ситију постоји цртеж који представља правог данашњег астронаута са скафандером. Верује се да је то један од Катчина. Када су Катчини преселили целокупно становиштво у Средњу и Јужну Америку и својим знањем помогли племену Инка да достигну невиђене цивилизацијске тековине, онда су једноставно нестали, одлетели са остављеном поруком

да ће се вратити. Од кад су они нестали са својим саветима, почиње нестанак културе и цивилизације горе наведених народа.

Те легенде овде почињу од Инка цивилизације, али постоје докази да је у Јужној Америци живео непознат народ и основао једну од најчуднијих култура на свету, док једном у прошлости није одједном ишчезао као да је одуван са земљине површине. Он је оставио иза себе огромне камене кипове извајане у облику човека, који су расути по острвима Полинезије, а највише их има на Ускршњем острву, и огромне степенасте пирамиде, сличне онима на Тахитију и Самои. Тај народ је одваљивао од брегова камене блокове велике као вагони и преносио их хиљадама километара далеко по земљи, па их на крају усправљао један на други. Били су високи као шестоспратна кућа.

У доба доласка првих Шпанаца у Перу, Инка Индијанци су имали у тој планинској земљи своју огромну краљевину. Они су причали Шпанцима да је циновске споменике који су стајали тако напуштени у природи подигла једна раса белих богова која је ту живела пре него што су Инке дошле на власт. Они су имали велике браде и белу кожу и дошли су са севера, били су мирољубиви и научили су Инке свему ономе што су они могли да схвате. Били су знатно виши растом од Инка и напустили су Перу изненада, као што су и дошли. Изгубили су се у правцу запада преко Тихог Океана. Кон Тики је био врховни свештеник и бог Сунца легендарних „белих“ људи. Кон Тики значи Сунце Тики.

Баш у том правцу, на запад, налазе се Полинезијска острва која су од Перуа удаљена око 6.000 километара (то је као од Москве до Лондона). Када су први Европљани посетили острва видели су беле људе са лепршавим брадама, потомке првобитне расе, које су освајачи поштедели. Сами су урођеници изјављивали да су неки од њихових предака били бели.

Сетимо се сада поново Астека који су имали владара, који је у почетку био свештеник по имену Кедалкоат. По легенди то је било чудовиште „небеска змија“ које је у одређеним размацима долазило на земљу. Шта је сада овде интерестно, поред

легенде Астека, летеће змије или боље речено змаја?. Змајеви се налазе као неизбежни мотив у свим митовима старих народа. Да ли је то случајност ако се они јављају код Египћана, Вавилонаца, Германа, Кинеза, Индијаца, Тибетанаца итд? У Кини је увек змај био симбол царства. Да ли је свуда у свим народима постојало заједничко присећање на сауресе, огромне гмизавце, који су изумрли пре шездесет милиона година када није било човека. Значи ту могућност морамо да одбацимо.

КАИРО

Египат треба почети Каиром и завршити Каиром. Каиро, непоновљив украс северне Африке а не само Египта.

Каиро

У Каиру сам био неколико пута, он заправо има чудну моћ да и оне који су га више пута видели магично привуче под своје раскошно окриље још једанпут. Сваки сусрет са египатским престоним градом нова је авантура из које се излази полуомамљен лепотом и мистеријом којој ни шест хиљада година није могло да науди. Нико са сигурношћу не може да каже колико људи живи у Каиру. Претпоставља се да их је око двадесет и пет милиона. Уз туристе који током читаве године обилазе Ел Кахиру, Победницу.

Град личи на узаврели мравињак. За неке је прљав, покривен пустињском прашином, за већину престоница хедонизма и симбол луксуза. У праву су и једни и други, јер наспрам сиротиње која поносно носи своју судбину, аристократске четврти чувају дух времена у којем су шеици, у мирису и диму наргиле, вековима господарили богатством и лепотом.

Отворени музеј са благом непроцењиве вредности и палминим баштама, за лепоту дугује Нилу, реци живота. Заблуда је да је то заслуга фараона, јер су они много више волели Луксор и Александрију где су и оставили више трагова. Моћна река која даје три жетве годишње, од памтивека је душа Египта. По њој данас плове лукузни бродови са коцкарницама и трбушним плесачицама које заносним покретима маме уздахе и богаташе трају да их обасипају златом и еврима, мада нису имуне ни на доларе.

У центру Каира, на тргу Тахир је музеј са Тутанкмоновим благом. Египћани су и поред сталне најезде освајача успели да део непроцењеног богатства сачувају. У Националном музеју, међу 150.000 експоната из доба фараонских династија је Намеорова палата, први познати запис на свету, кип Аманофоса Четвртог, принца Рахотепа и Нофрет. Фасцинантна је Тутанканова маска од једанест килограма чистог злата.

Пред три колосалне грађевине, Кеопсовом, Кефреновом и Микериновом пирамидом, људска моћ добија право значење. Јер

како објаснити склоп камених блокова тешких неколико тона, без везивног материјала, у савршено архитектонско чудо. Струњаци објашњење налазе у непостојању ега у старом Египту на температури од плус 50 степени Целзијусових, у срцу пустиње, без машина и помагала. Египћани су пре 4.000 година зидали пирамиде високе 146 и широке 230 метара ношени жељом да удовоље богу, фараону и својој земљи. У средишту средњовековног Каира је Хан ал Халили, базар из 1384. године, са уским улицама и крцатим продавницама.

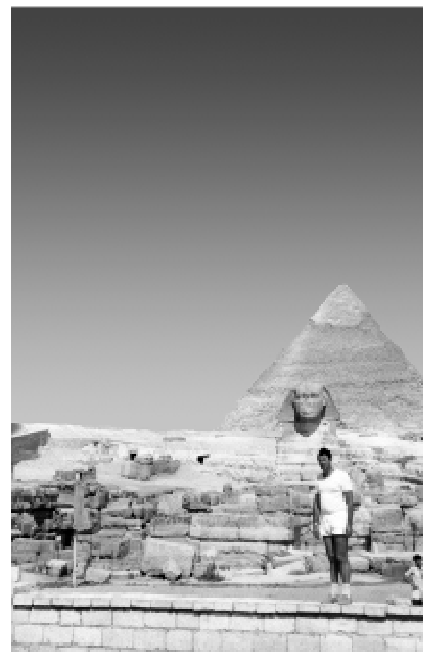
Каиро, као и цео Египат, данас углавном живи од туризма. Све водеће компаније у Каиру имају своја представништва. Најскупље локације су поред Нила. Копте (хришћане) је данас тешко разликовати од муслимана, јер се сви осећају Арапима, без обзира на њихов статус грађана другог реда каквим их сматрају муслимани. Сви се они у Каиру деле по дебљини Новчаника и величини кућа. Међу хришћанкама и образованим муслиманкама разлике да готово и нема, јер је све више кратко потшишаних девојака у фармеркама и са мобилним телефонима. Наспрам неслућеном богатству, као противтежа, стоји Град мртвих, у којем међу гробницама Фатимида живи три милиона сиромашних.

ЕГИПАТ

Отпратили смо шта се дешавало са једном групом људи, који су отишли са континета Му, који је тонуо у океан и настанили се на полуострво Јукатан у Мексику одакле су се раширили према Пацифику и формирали две цивилизације, цивилизацију Маја и цивилизацију Астека.

Друга група људи са обода континента Му који је тонуо, а налазили су се окренути према Африци, као што сам већ сам рекао, са својим владарем који се звао Ра и његовом супругом Изидом нашли су свој мир, свој спокој, своје царство и своје уточи-

Гиза

ште у Египту где су их прихватили као своје богове. Ако бисмо наставили даље истраживање у Египту и покушали да објаснимо оне мање познате ствари, дошли бисмо пре до правог закључка. Зато ћемо почети наше истраживање у Египту, не од истраживања мумифицираних људи, већ од мумифицираних животиња.

Мало је познато да су у Египту поред људи у много већем броју мумифициране скоро све животиње које су постојале, од птица до нилског коња. Зашто? У легендама скоро свих већих народа налазимо да су богови створили различита бића, монструме

и мешовите креатуре свих врста. Да набројимо неке. Да почнемо од најважнијих: апис-бик; сирене; Људи са дуплим крилима, са

Крокодилски град

два лица, четири руке, са две природе (мушко и женско у једној); људи са ногама коза, роговима на главама, са коњским копитима; онда на задњем делу коњ а на предњем човек, који чине једну целину, који су имали облик хипокентаура. Стварали су такође и бикове са људским главама, псе са четири тела, коње са псећим главама, затим змајолика бића свих врста - рептила, риба, змија. Све сам то имао прилике да видим обилазећи храмове и музеје по свету.

Највише их је било у Египту. На први поглед изгледа да је све то бесмислица. Ако је тако зашто онда у нас пиље њихови рељефи и скулптуре у свим већим музејима света? Људи са ногама коза и роговима, каква глупост! Да ли је баш тако?

После обиласка манастира Метеори у Грчкој, био сам фасциниран оним што сам видео у Делфима, такође у Грчкој. Видео сам људе са коњским копитима и кентауре овековечене у античким приказима. У Лувру се моја ћерка дивила трима, свега десетак центиметара високим, фигурама, биковима са људским главама. Оне датирају из 2.200-те године п.н.е. Шта рећи за сфингу, за велики лик лава са људским лицем поред велике пирамиде из Гизе. Такође у Египту сам имао прилике да видим читаве алеје различитих сфинги које су се отргле пустињском песку, оне пиље у нас са зидова једног малог храма у Дендри у централном Египту. Оне имају лавље главе, са дугим гривама или главе павијана, али се завршавају змијским реповима.

Само да набројим неколико монструозних комбинација: тело лава са главом овна, тело пса са главом човека, тело овна са главом птице. У Мемфису, првој престоници фараона, имао сам прилике да видим људско тело са главом крокодила.

Ипак, најјачи утисак доживео сам у Багдаду где сам у националном музеју видео фигурицу „архаичне богиње“-прелепо женско тело са нежним грудима и главом монструма. Исто тако снажан утисак одаје двадесетак центиметара висок пехар „пехар Гудеа " настао такође 2.200-те године п.н.е. Гравура на пехару показује мешанце посебне врсте, птичије канџе на ногама, змијско тело, људске руке, крила и глава змаја. Мало даље на једном постолу приказује се "крилата богиња"- дражесно тело жене са ликом девојчице, рукама даме, са крилима на леђима и одвратне животињске шапе уместо стопала ометају ову еротизирану слику.

Такође и немачка бајка о Лорелај на реци Рајни може захвалити за своје порекло античким сиренама. Сада покушајмо колико -толико да нађемо неко разумно објашњење. Ако је наука доказала да постоје летеће рибе и летећи (слепи) мишеви зашто не би постојали и летећи коњи. Порекло Пегазе је основано вероватно жељом људи да поседују летећег коња. Ако анализирамо кентаура, то је шематска представа коња и јахача

стопљених у једно. Можда су то Астеци и Маје доживели када су први пут видели освајача Кортеза са својом коњицом. То могу бити нека логична објашњења. Али какве везе имају та објашњења са просторима који су удаљени од других више хиљада километара и неколико стотина година. Ако то одбацимо онда нам остаје само фантазија и машта људи који су то сликали и правили. Откуд идентични монструми у свим легендама који су не само слични, већ и исти а такође одвојени вековима и континентима.

Остале су само две могућности приступа предањима уметничким приказима ових мешовитих бића.

1. Ових животиња никада није ни било. Оне су продукти фантазије. Онда су се стари сликари, вајари, шарлатани, залуђивачи народа, вековима договарали идући са континента на континент како да се шегаче са народом.

2. Овакве креатуре су некада егзистирале. У том случају су ова чудесна бића могла настати путем генетичког дизајна. Било који други закључак је немогућ зато што еволуција није била у стању да створи монструме такве врсте. Полни апарати и хромозоми животиња су различити, па такво спаривање не би ништа донело.

Сетио сам се сада приче локалног водича у Александрији, да није изгорела библиотека у Александрији, данас би свет изгледао много другојачије, јер је изгорело целокупно дотадашње знање света које је било сакупљено на једном месту. Тако о тим знањима остаће само приче, легенде које данашњим поколењима изгледају невероватне. Ако до данас наука нема неко разумно објашњење, онда нам не остаје ништа друго него да поставимо хипотезу као могућност, да је Бог створио и цивилизације на другим планетама. Ако је нека много напреднија цивилизација од наше пролазила поред нашег Сунчевог система, па јој је можда понестало енергије, горива а знали су да се такве сировине налазе на земљи, онда су усидрили своје васионске бродове и долазили на земљу према потребама у различитим

временским интервалима и на различитим местима. Заправо све легенде говоре да су богови долазили са неба.

Можда су ванземаљци (богови) чекали на неки транспорт који се одуговлачио, а они су се досађивали, па им је Земља постала полигон за разоноду. Почели су да силазе на Земљу и да праве све и свашта, почев од пирамида па све до монструма са комбинацијама човек-животиња. После њиховог одласка остале су само легенде, а никада није пронађена ни једна од животиња о којима смо причали у претходном поглављу. Значи, нису могле саме да се размножавају, већ су прављене само за једнократну употребу, односно они су се забављали чекајући да одлете у свемир.

Када смо већ код Египта, да видимо о чему је писао Херодот, који је 448. године п.н.е ступио на тло Египта, као грчки мислилац и историчар. Када се вратио из Египта на своје острво Самос, био је очаран оним што је видео. Видео је вештачко језеро Мерис, које је описао као надљудско чудо са обимом величине 3.600 стадиона и са дужином која се може упоредити са морском обалом Египта. По данашњим мерилима то језеро је имало 640 километара. За упоређење Боденско језеро има 259 километара. У околини тога језера налазиле су се две пирамиде веће од Кеопсове у Гизи. На обали језера налазио се велики град који се звао Крокодилски град. Тај град је пронађен близу прве египатске престонице Мемфис. На обали тог језера је постојао један огроман лавиринт са 1.500 соба изнад и исто толико испод земље.

Шта је ту интересантно за нас? Интересантно је да се после Херодота као очевица тог огромног лавиринта јављају и многи други историчари који пишу о томе. Али то је све у супротности са науком, односно сигурним знањем египтолога, који су у последња два века безуспешно покушавали да открију тај лавиринт, али нису нашли никакав траг. Интересантно је то што људи у то време нису познавали динамит, нити су имали приближну технику да направе тако нешто. Такође ни трага од

пирамида и од гробова дванаест краљева који су ту живели. Ако је језеро временом упила пустиња шта је било са лавиринтом када је била позната тачна локација? Ко је могао да га направи? Да нису можда опет ванземаљци који су чекали да их покупи неки њихов брод; дотле су се на земљи играли богова за примитивне људе.

Поставља се питање, док су чекали на повратак својих васионских бродова, и многи од њих можда умрли, да нису они ти прабогови који су сахрањени у пирамидама, да нису фараони можда потомци богова, односно ванземаљаца. Ако знамо поуздано да пирамиде не могу направити обични смртници са оскудним знањем и примитивном технологијом, онда остаје хипотеза да су пирамиде направили људи али наручиоци свакако нису били људи. Шта ако је велику пирамиду изградио неки бог-краљ, или потомак бога, ако се то догодило у време Кеопса, ако пирамида садржи тајне које још нису разјашњене и ако неки од тих богова-краљева лежи сахрањен у пирамиди?

Најбоље објашњење нуди сфинга. Она у томе моделу постаје грандиозно сећање на везу између земаљског и ванземаљског елемента, земаљске животиње и божанског интелекта. Она је окамењени симбол повезаности меса и аналитичког разума, примитивност из које избија снага и узвишена, ванземаљска култура. Кроз хиљаде година сфинга се смеши подругљиво и осећајно. Очи сфинге посматрају наш развој благо и са пуно разумевања све до оног дана када се нама буду отвориле очи. Тај дан стоји пред нама, скривене тајне се полако откривају и тако треба посматрати и ову књигу, као мали допринос скидању вела тајни са наших очију.

Да ли идеја о поновном рађању потиче баш одавде, из оног времена када су краљеви одлазили у дубоки сан? Да ли су фараони само имитирали оно што су знали, да су неки богови много пре њих били сахрањени, јер су „мртва“ тела само спавала и њих ће покупити богови - ванземаљци када се буду враћали са неког похода пролазећи поред наше планете. Да ли су се зато

окруживали златом у својој гробници верујући да се тим златом може платити екипа која ће их разбудити.

Како сам већ напоменуо да су фараони можда били само имитатори, то се базира на чињеници да су људи одувек били изврсни имитатори. Људи су скоро у целом свету вршили деформације својих лобања да би личили на своје богове, ванземаљце. И ако без електронске размене, без путовања авионима, без комуникације путем сателита, ипак скоро на свим континентима у исто време долази до намерне деформације лобања. Желели су да личе на некога, ко је имао издужену лобању са испупчењима на слепоочницама, личећи на осу а потиљак има двоструко већи обим него нормално. На кога су хтели да личе? Вероватно на оне које су видели, којих су се свакако плашили и које су имитирали. А ти свакако нису са наше планете.

Долина краљева

ГОСТИ ИЗ СВЕМИРА

Из свемира су на Земљу долетеле две врсте човеколиких бића. Једни су за своје пребивалиште изабрали копно, а други море. На Земљи су остали док нашим прецима нису даровали многа знања и открили им тајне. И једна и друга врста свемирских гостију оставила је на Земљи исувише много трагова. Свуда их има на нашој планети, негде више, негде мање. Али сигурно да их има највише у Јужној Америци, и то у постојбини Инка, Маја и Астека.

Јужно од познатог језера Титикака, које су трагачи и пустолови претражили трагајући за „златним градом Маноа“ у Боливији, на висини од 3.800 метара, некада је постојао фантастични град Тиахуанако. Поставља се питање ко су његови градитељи? Одакле су дошли? На ово питање најтачнији одговор дају сами остаци Тиахуанака. Нису ли власници те праисторијске културе била човеколика бића која су на рукама имала само по четири прста, чији су ликови уклесани у чувену Сунчеву капију, која поред обичних календарских података нуди и прецизна годишња доба, кретања Месеца и ротације Земље? Ликови тих мистериозних бића исклесани су на многим мести ма, а њихова лица прекривају свемирски скафандери.

Познати перуански археолог Данијел Рузо својевремено је на Андима открио град Маркухуаши, чији су становници направили 12 вештачких језера од којих два још и данас користе Индијанци. На обалама тог језера уздижу се стене које једино 22.јуна, при заласку Сунца, откривају своје тајне: велики број исклесаних ликова људи свих раса што живе на Земљи! Ове необичне ликове Данијел Рузо је снимио и фотографисао својим апаратом, а када је филм развио, био је шокиран: уместо лика

стараца, на негативу је био забележен лик младог човека без иједне боре, мистерија није ни до данас решена.

Готово читаво подручје Латинске Америке нуди још много загонетки. Шта представљају на пример, ликови „људи јагуара“ који на главама имају необичне шлемове а тело им је прекривено одећом какву једино носе астронаути? Ко су градитељи најзагонетнијег храма у свету, кога је у западним областима Перуа открио археолог Жулио Тело? Храм је посвећен

Музеј јомон фигура -Јапан

богу-Јагуару, а толико се разликује од свих виђених храмова, јер храм представља верну копију васионског брода, којим су вероватно у ту област долетела из свемира та необична бића!

Слична сведочења можете наћи и у Јапану. У Јапану постоји безброј јомон-фигура, које потичу из древне прошлости, и све до једне подсећају на астронауте, копију специјалног скафандера за свемирске летове! Ко су били људи што су у

праисторијском Јапану носили ту одећу? Земљани свакако не. Легенда каже да су дошли са неба у ватреним куглама и да су се настанили на дну мора!

Јапански научници Мацумура и Цајсигу тврде да се ради о „капима“, тајанственим створењима што су донекле личили на човека. Према описима из старих записа и предања та бића била су двоножна, са две руке, а уместо прстију имали су мала пераја. Њихова кожа била је глатка и сјајна, имали су уску главу и велике уши. На главама су носили капе са четири шилка.

Могли бисмо за кратко да одемо до Венецуеле где висораван Сарисаринама годинама крије тајну и где међу индијанцима кружи легенда о необичним човеколиким бићима „обучених“ у сребрно одело који лете са дрвета на дрво и они који им се случајно приближе остају на месту одмах мртви. Ту постоји огроман кратер који је откривен тек из авиона, који се никако није уклапао у конфигурацију терена. Ко је изradio тај широки кратер, чему је служио у прошлости и чему служи данас? Да ли на овој до сада неистраженој висоравни заиста живе човеколика бића које индијанци зову „еле сани“.

Кад смо већ код тајанствених бића која и данас узбуђују јавност отиђимо за тренутак на други крај света, на Хималаје одакле нам стижу вести и трагови неког бића које су назвали Јети. Двадесет деветог јануара 1974. године новинска агенција „АП“ из Хирошиме послала је вест коју су објавили сви листови света. Потврђено је постојање хималајског човека, популарно названог јети. Он већ годинама представља велику загонетку за многе научне експедиције, које се упућују у снежно беспуће огромних литица не би ли му се ушло у траг. Чак су и фотографисани трагови јетија. На фотографијама се види стопало са четири прста, дужине од двадесет центиметара.

Међутим, једнаку загонетку представља и чудовиште које наводно живи у шкотском језеру Лох Нес. Како јавља новинска агенција Ројтер, оно је добило конкуренцију, чак у Латинској Америци! Сваке ноћи обасјано пуном месечином, тврде перу-

ански научници, из једног ледничког језера у перуанским Андима, излази чудовиште, змијског тела, дуго десетак метара, које прождире овце и леди крв у жилама чобанина из оближњих села.

Тврди се да ова перуанска неман, први пут појавила после земљотреса који је пре неколико месеци погодио то подручје и изазвао одроне терена недалеко од тог тајанственог језера!

У Бејруту сам чуо једну стравичну причу, коју су препричавали годинама сви они који су је у то време читали у либанским дневним новинама. Та стравична прича стигла је из Палестине и каже да у близини обале Леванта морнари често виђају велику морску змију. Да та прича није без основа постоји писани траг да је конзул у Бејруту, у свом извештају о трговини у Сирији, рекао да је жетва морских сунђера веома оскудна, што је дошло као последица појављивања једне немани, по величини равне једном броду, у близини Барутона, а испод чувеног Либанског горја. То чудовиште је прогутало неколико ронилаца, ловаца на сунђере. О каквој се немани радило? Хоћемо ли икада сазнати одговоре на ова питања?

Једна од мистерија је свакако и најзагонетнији дечак на планети, Тупачиамуро. Тајанствени дечак се изненада појавио 1973. године у области перуанског мртвог града Мачу Пикчу, којег су пре пет векова подигле Инке на врху Анда. Сељацима је рекао да има 12 година и да се зове Тупачиамуро и да потиче од старе прадавне принчевске породице старих Инка. Где је рођен? У Мачу Пикчу пре петсто година! Невероватно, немогуће!

За дечака су се заинтересовали научници, нарочито историчари језика Инка цивилизације. Дечак је са лакоћом одговарао на сва постављена питања, као најбољи познавалац те области. Своје одговоре је проширивао детаљима за које научници нису ни знали, али су наслућивали. Када је дечак започео разговор изворним Инка језиком, научници су били шокирани! Такав језик се нигде не учи а дечак никада није видео школу. Када су га питали у шали где је био до сада када тврди да се родио пре

петсто година, рекао је само да је спавао и да се изненада пробудио. Спавао је у том граду у неком свом скровишту.

Говорио је о историји свог народа, о белим брадатим боговима који су дошли с неба и њиховом обећању да ће се вратити и да је он њихова претходница. Испоставило се да дечак познаје до танчина генеологију владара Инка и да поседује невероватно знање. Он тврди да када се врате његови преци са неба да ће бити владар свог народа, народа Инка. Знамо да су Инке сакриле своје злато од Шпанаца тако добро да никада није пронађено. Он је донео златне фигуре као доказ.

СУМЕРСКА ЛЕГЕНДА

Добро знамо да се почетак цивилизације на Земљи везује за народ Сумера. Ако смо већ на неки начин открили порекло цивилизација Астека, Маја, Инка, Египта, које се све везују за људе који су долазили са потонулих континената и који су у једном интерконтиненталном рату уништили сами себе, сада су нам остали још Сумери.

Персијски залив потрага за бићима-Акапалу

Познати амерички егзебиолог Карл Саган придаје велики значај легендама поморских народа. Легенда говори да су се некада, у

давној прошлости пре четири хиљада година, у крајевима око Персијског залива појавила необична бића „Акпалу“, која су људима даривала своја богата знања. Они су наводно живели у мору и захваљујући њима, сумерска култура се изненада развила из стања животињске примитивности.

Тој тврдњи придружује се и француски научник алхемије Рене Ало, који каже да су Сумери најпре живели на примитивним сојеницама на обали мора. Тек касније када су успоставили контакт са бићима „акапалу“ који су живели на дну Персијског залива, прешли су у дубину копна где су ускоро изградили градове и развили за то време фантастичну културу.

Такође, совјетски научници Агрест и Школовски, као и американац Карл Саган, тврде да нагли успон Сумера, отприлике изгледа овако: бића која су живела на морском дну излазила су у специјалној гњурачкој опреми на обалу и тамо преносили примитивним људима знања. Због тога су становници овог поднебља у сећању задржали „људе–рибе“ који су им помогли да обогате живот, убрзају свој развој.

Прво писмо се појављује у Сумеру, много пре књиге Постојања (она је написана 2700-те године п.н.е., много касније од времена у коме је живео краљ Соломон).

Сумерски списи, религија и технологија градње (пронашли су точак) створили су основу за све касније средњоисточне и европске културе. Нико незна одакле су Сумери. Зна се да су још пре 4000. година живели на месту где се налази Ирак, између река Тигра и Еуфрата. Није спорно њихово постојање, енигма је откуд њима примитивнима толико знања. Зато је врло логична претпоставка да су их добили од некога ко је био на много већем цивилизацијском ступњу, исто као и у случају, Маја, Астека, Инка и Египта. Докази о великом потопу до кога је дошло пре 6000 година откривени су у близини Ура (главни град Сумера), где је слој глине који је нанела вода три метра висок и покрива област већу од 100.000 километара квадратних. То је читав долина Тигра и Еуфрата, од Багдада до Персијског залива

који је сада део Ирака, Ирана и Кувајта, а поплава је била гигантских размера и сасвим сигурно да је збрисала људску културу широм тог подручја, које ће касније постати земља Сумера. Сада када знамо приближно време Потопа, јасно нам је зашто се чини да су се Сумери појавили ниокуда 4000 година пре нове ере, готово преконоћ по археолошкој терминологији. Пун процват префињене културе без икакве претходне историје, или доказа о њеном пореклу, заиста је мистерија.

Вероватан одговор, је да је претходни (пре Потопа) сјајни период у историји Сумера био изгубљен у катаклизми, а преживели Сумери морали су све да изграде поново од темеља. Њихово знање скривених тајни природе и науке на време их је упозорило о долазећем Потопу, дајући им времена да се упуте на места веће надморске висине, или су градили велике барке (као на пример Нојева). После Потопа нису сви остали на тој територији, многи су је напустили и упутили се у разне правце, поневши са собом свој језик, своје богове и митове. Мање напредним народима Европе и Азије мора да су изгледали као богови. Најјачи утицај оставили су у Грчкој.

Ако пођемо од хипотезе о интерконтиненталном рату у коме је неколико континента потонуло, зар није логично да су у том атомском рату учествовали и становници (ванземалци) који су живели на дну Персијског залива, па су пре почетка рата или за време истог својим бродовима излетели истовремено из мора, па су тако направили велике таласе који су поплавили копно и људи су их доживели као потоп, или је на њих бачена нека суператомска бомба која је подигла ниво мора и направила потоп. Док наука не да право објашњење библијског Потопа, за сада морамо да се задовољимо овом претпоставком.

Манастир Свете Катарине -Синај

СУМЕРИ, АВРАМ, МОЈСИЈЕ

Желео сам да одем до манастира Свете Катарине на Синају да проучим из „прве руке“ шта се дешавало са народом израелским. Односно, да наставимо тамо где смо стали, а стали смо код Сумера и њихове цивилизације. Знамо да је Ур био главни град Сумера. Свакако знамо да је прва историјска фигура у Библији био Аврам. Аврам је отац јеврејског народа и он је 2000 година п.н.е. оставио свој град Ур, јер су Жидови, по наређењу божјем, под вођством Абрахама, напустили Ур у Калдеји и настанили се у богатој земљи Канаан, коју им је драги бог обећао, и да су живели сретно под руководством Абрахамових синова Исака и Јакова. Они су тада још били номади. Они су били приморани да увозе храну из Египта јер су их задесиле страшне суше. Тако су они приликом једног путовања у Египат пронашли свога брата Јосипа кога су као дете продали једном каравану. Јосип као паметан, није пропао, већ је напротив постао омиљени фараонов повереник. Када је чуо од браће за проблеме са храном у земљи Канаан, позвао је браћу да преведу народ израелски у Египат. Ту им је фараон доделио најбољу земљу у делти Нила, где су се настанили.

Али Јаков пре одласка из Палестине контактирао је са оцем небеским и он им је обећао да ће се они једног дана вратити у земљу обећану. Ту чињеницу треба запамтити јер се данас оспорава Палестина.

Народу израелском нису вечно цветале руже у Мисиру. Натерали су га да гради фараонове градове, да тешко кулучи, па је дошло до прогона. Пошто су почели много да се множе, фараон је наредио да се побију сва мушка деца да би их тако уништио.

Јаков је имао малог сина Мојсија и да би га спасла од сигурне смрти мајка је малог Мојсија ставила у корпу и пустила низ Нил. Тог дечака је случајно спасла фараонова кћи која га је одгајила на двору као свог сина. Мојсије иако је одгајан на двору није изгубио своју „националну свест“ него се у зрелим годинама побунио против тлачења свог израелског народа. Пред опасношћу да буде ухапшен Мојсије бежи на полуострво Синај где постаје пастир.

Купина која гори а не изгара

Тврде да је то немогуће, а да је могуће уверавају се сваког дана многобројни туристи који обилазе манастир Свете Катарине. Вратимо се сада Мојсију који је видео грм који гори, а не изгара и када му се приближио, јавио му се Јехова: „Ја сам Бог твога оца, бог Абрахама, Исака и Јакова“. Те речи означиле су почетак дуге и неравноправне борбе између Мојсија и Јехове. Тада му је

Ту се он сретно оженио и напасао је стоку свога таста. Лутајући по гранитним стенама брда Синаја, он је изненада опазио да гори неки грм. На том месту је саграђен манастир Света Катарина и ту се још увек налази тај грм, сада огроман грм, купина која не цвета и никада не рађа. Купини није постојбина Египат. Египћани су покушавали да на хиљаду и шесто различитих места посаде купину и нигде се није примила. Значи, Бог је одабрао баш купину да докаже и нашој генерацији да он постоји, да практично, не из песка него из камена расте купина. Биолози

Бог Израела нудио, шаљући га у Египат, да изведе народ свој из ропства. Мојсије је био реалиста и хтео је да зна како се зове тај бог. Сматрао је да не може да оде у Египат и каже да је представник горећег грма и да очекује да ће они поћи за њим. Када је Мојсије хтео да зна како се зове тај бог, он му је одговорио: „Ја сам онај који јесам“.

Синајска пустиња

Мојсије се замислио над тим одговором, превео га у треће лице једнине глагола бити: „Он јесте“ што хебрејски значи Јахве или према Библији Јехова. Пошто Мојсије није био задовољан тиме и изнео је да му народ неће веровати на реч, да је он божји изасланик, онда му Јехова повери мандат, односно учини га способним да чини чудеса, како би се знало да је послат од бога. Како се Мојсију није ишло у ту мисију, одговорио је да је он лош говорник и да чак мало и муца. Јехова немајући другог

кандидата, рече му да узме Арона за помоћника који је добар говорник, а да ће он, Јехова говорити кроз његова уста.

Шарм ал Шеик

Када су Мојсије и Арон стигли у Египат фараон није хтео ни да чује да пусти израелски народ, него је тада Јехова послао на Египат инвазију жаба, скакаваца, кугу на стоку, помор дојенчади и тек тада је фараон дозволио да израелски народ изађе из Египта. Међутим, он се накнадно предомислио и послао војску за њима. Та оклопљена египатска војска достигла их је негде на обали Суецког залива, тачније на обали Сланог језера. Тада је Бог Израела подигао страшну пешчану олују која их је сакривала, док Мојсије није исушио Црвено море да његов народ може прећи пешице. Ако смо скептици и не верујемо у чуда, онда можемо да тврдимо да је вода била плитка, да се за време осеке или велике врућине и сама могла повући. Тада би и еги-

пћани могли проћи а ипак нису јер су се појави велики таласи који су већину војске подавили. Тада су почели да лутају по пустињи Синајској. После три месеца лутања нашли су се Израелићани под брдом Синај, ту су се улогорили и остали годину дана. За то време Мојсије је добио десет божјих заповести и друге законодавне-религијске акте као и општу божју прокламацију народу израелском и био у личном додиру с Господом, улазио и излазио на Свето брдо, договарао се и стварао планове. Како је народ израелски био недисциплинован и неодговоран, посебно тврдоглав требало му је много тога забранити и много тога наредити. Стога је и издат закон о десет божјих заповести. Народ израелски је склопио савез с Господом обећававши да ће извршити мисију народа изабраног која му је била поверена. То је било и писмено потврђено.

Како било да било, Мојсије, претећи Господом свемоћним успео је да спроведе референдум у питању савеза и мисије изабраног народа и како сам извештава, народ је то прихватио. После тога Бог се појавио у пламену и грмљавини на брду Синај и нагнао такав страх у кости свом изабраном народу. Господ је тада позвао израелски парламент на заседање на брду и ту је он онда седамдесеторици посланика, или како су их тада звали старешинама, одржао беседу и после тога је позвао Мојсија на договор. Наравно само су чули глас а нису видели Господа. Мојсије је позван на Синај, где су се израђивале плоче завјетне и где је добијао инструкције у погледу организације цркве и светишта.

И чим је Господ нестао, народ израелски одмах је погазио дату реч, погазио све оно што је на референдуму пристао и одметнуо се заједно са Ароном и чак направио такву глупост да је изградио себи бога у облику Златног телета. Мојсије је једва успео да умилостиви разљућеног Јехову и ту побуну је платило главом три хиљаде људи из најгрешнијег племена Левија.

Када су најзад Израелци дошли на обалу Јордана, на улазу у земљу обећану, Мојсије је послао шпијуне да виде каква

је ситуација тамо где су се упутили. Зашто је то Мојсије уопште радио, зашто му Јехова то није рекао када га је већ упутио тамо.

Јехова је морао знати каква је ситуација тамо, али услед других његових политичких потеза у свету поделе утицајних сфера са другим боговима, није му тренутно било у интересу да Израелћани упадну у Трансјорданију и потуку се са народом Моабитским. Стога је извео један успешан политички маневар.

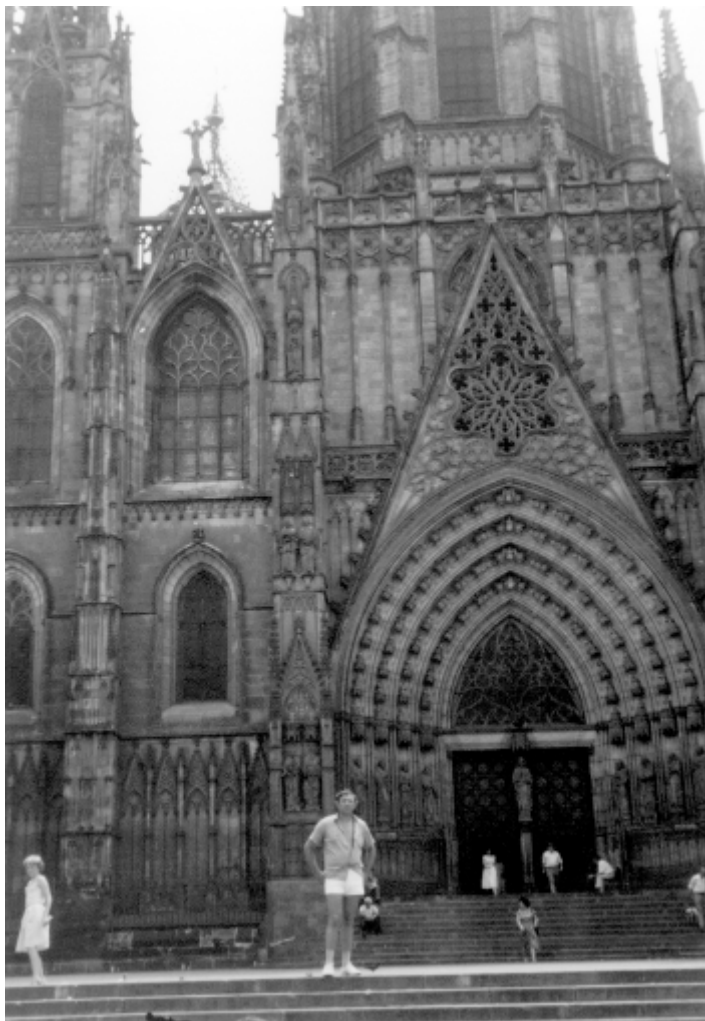
Шпијуни су се вратили и рекли да је немогуће ући у земљу Канаан, јер се тамо налазе горостасни људи којима Израелци не могу ништа. Када је народ то чуо опет је дигао побуну и хтели су да каменују Мојсија и Арона. Јехова је био поново љут и казнио је народ израелски да за још четрдесет година не могу да уђу у обећану им земљу Канаан. О томе шта су ту радили тих четрдесет година нема неких поузданих података. Зна се само да је опет дошло до побуне, против попова, тј. против фамилије Арон која је преузела власт. Тврдили су да је читав народ јеховин, што би они имали неку власт над њима. Јехова се није са тиме сложио него је ватром побио побуњенике. Зар од тада не почиње можда црквена догма да се не смеш бунити против Цркве и Бога? Када су се после тога и даље бунили Јехова је побио 15.000 људи. Онда је Јехова одлучио да је кућа Левија од њега одређена да врши поповску власт над народом израелским.

Изгледа да је Јехова био само израелски Бог. Али дошавши до саме границе обећане земље у коју нису могли да уђу, Мојсије и Арон посумњаше у моћ Јеховину. Обдарен од Јехове да лупи само једном штапом у земљу да би потекла вода, Мојсије у договору са Ароном, да се не би обруkali пред својим народом, одлучи да Мојсије од сада лупи два пута о земљу, што је сигурно, сигурно је. Дознавши за то Јехова се толико наљути да одлучи да их казни најтежом казном, да умру пре него што дођу у обећану земљу. Зна се да је Мојсије довео народ до Јерихона, па се онда попео на брдо које се зове небо где је предао душу богу осветнику.

Тако су Израелћани најзад дошли кући. Али ту није био крај. Када је земља Канаан била опет погођена свађама, борбом за власт, непоштовањем Јехове, незахвалношћу, тада се Јехова на њих дефинитивно наљутио и изложио их за сва времена злоби и освети покварених људи у свим земљама у које су дошли. То је урадио због тога што су се на њега наљутили напустили своју обећану земљу и растурили се по целом свету. Али када су се поред свих лутања и патњи најзад вратили у своју земљу, земљу својих прадедова, Јехова је одредио Американце да их финансијски помажу, а Арапе да им не дају мира. Како ће се све ово завршити није јасно али је сигурно да израелском народу још није суђено да нађе мира. Иако су они још увек народ изабрани, сада се и то ставља под сумњу, јер не могу да докажу да имају уговор са Јеховом.

КАТОЛИЧКА ИНКВИЗИЦИЈА

Барселона -Шпанија

Да би остао доследан материји коју обрађујем у овој књизи, а обрађујем све познате мистерије, не могу заобићи најнејаснију мистерију, мистерију жене. За откривање бар делића те мистерије прави путоказ је била католичка библиотека у Барселони при Катедрали.

Моћни људи у првобитној хришћанској цркви обманули су свет тако што су пропагирани лажи које су обезвредиле жену и покренуле тас на ваги у корист мушкарца. У библиотеци сам пронашао да је отприлике први писани докуменат за ову страшну и монструозну лаж почео са Константином. Константин и његови мушки наследници су преобратили свет паганског патријархата у хришћански патријархат, тако што су покренули пропагандну кампању која је сатанизовала женско божанство и свети женски принцип заувек прогнавши богињу из савремене религије. Није било могуће порећи добра која је савремена црква чинила у данашњем напаћеном свету, но ипак је историја Цркве била пуна превара и насиља. Сурови крсташки рат вођен је три века како би се „преваспитали“ следбеници паганских религија.

Католичка инквизиција објавила је књигу која се може сматрати најкрвавијим издањем у људској историји: *Malleus Maleficarum* или у преводу, Вештичији чекић.

У њој је упозорен свет на опасност од жена које слободно мисле и упутио је свештенство како да пронађе, мучи и уништи такве жене. Међу „свештеницама“ налазиле су се све образоване жене, свештенице, жене мистици, жене обожаваоци природе, скупљачице биља и све „сумњиве“ које су нагињале свету природу. Бабице су такође убијане због своје јеретичке употребе медицинског знања за олакшавање бола при порођајима - што је била патња која је, како је црква тврдила, заслужена Божја казна због Евиног греха. Током три стотине година лова на вештице, Црква је на ломачи спалила преко пет милиона жена. Пропаганда и крвопролиће су били ефикасни. Данашњи свет је живи доказ за то.

Жене које су некада слављене као неопходна половина духовног просветљења, прогнане су из храмова широм света. Није било жена ортодоксних рабина, католичких или исламских свештеница. Некада свети чин *Nieros Gamos* – природно сексуално сједињење мушкарца и жене кроз које свако од њих постаје духовна целина, одбачена је као срамни чин. Свети људи којима је некада сексуално спајање са својим женским, другим половинама било неопходно како би комуницирали са Богом, сада су се плашили сопствених природних нагона као ђавоље работе. При томе, ђаво је сарађивао са својим омиљеним помоћником женом.

Дани богиње били су завршени. Мајка Земља постала је мушки свет а богови деструкције и рата узимали су свој данак. Мушки его је провео две хиљаде година јурећи около без контроле свог женског пандана. Настао је живот без равнотеже и растуће непоштовање према Мајци Земљи. Ако жене убрзо не узму ствар у своје руке и силом наметну равнотежу, убрзо ће нестати живота са земље.

Константинова Библија је већ вековима њихова истина. Нико није индоктринисанији од самог индоктринатора.

Колико је Црква спремна да иде далеко само да би сачувала своју власт најбоље показује пример Марије Магдалене. Марија Магдалена је представљала мушкој Цркви потенцијалну катастрофу. Не само да је Исус поверио задатак оснивања Цркве жени, него је она угрожавала представу Христове божанске природе. Црква ју је, како би се заштитила прогласила за блудницу и уништила доказе о браку и на тај начин уништила све тврдње да је Христос имао живе наследнике и био смртни пророк.

Црква је имала снажну мотивацију да изведе такво заташкавање. Никако не би могла да опстане када би јавност сазнала за Христово потомство. Исусово дете би потамнело Христову божанску природу а тиме и хришћанску цркву, која се прогласила за јединог посредника до краљевства небеска.

Марија Магдалена је била трудна за време Христовог распећа. Ради сигурности Христовог нерођеног детета, није имала

другог избора сем да побегне из Свете земље уз помоћ Исусовог ујака, Јосифа из Ариматеје. Магдалена је тајно отпутовала у Француску, тада познату као Галија. Пронашла је скровиште у оквиру јеврејске заједнице. Ту је родила своју ћерку, назвавши је Саром. Магдалена је припадала лози јеврејских краљева – Давида и Самсона. Пронађени су Магдаленини дневници, у којима је водила своје личне белешке о вези са Христом; четири ковчега докумената које су витезови темплари открили испод Соломоновог храма. Та документа су витезове учинила тако моћним.

У суштини потрага за Светим гралом је увек била потрага за Магдаленом, за њеним гробом, краљицом о коју су се огрешили.

Уколико се Исусова лоза буде развијала и гранала, изаћи ће на видело веза између Исуса и Магдалене и довешће у опасност основну католичку доктрину - ону о божанском Месији који није општио са женама, нити улазио у брачне заједнице.

Да би физички опстали јер их је прогонила католичка Црква, Христова лоза се помешала са француском краљевском лозом и на тај начин створили су заједничку лозу Меровинга. Меровинзи су основали Париз. Ватикан их је убијао једног по једног. Крајем седмог века са Дагобертоновим убиством (прободен у око док је спавао) лоза се скоро угасила. Дагобертов син Сигистберт, успео је да се спасе и продужи лозу којој је припадао Годфроа Бијумски, оснивач *Sionskog Priorata*. Он је наредио Темпларима да поврате списе Сангреала испод Соломоновог храма.

Потрага за Светим гралом траје вековима. Веровало се да је то предмет, бокал у који је ухваћена Исусова крв. Леонардо да Винчи је на својој чувеној слици, Тајна вечера врло лепо и врло јасно показао шта је Свети грал. То је жена. То је Марија Магдалена коју је Исус волео и која се на слици налази са његове десне стране. Сматрало се вековима да Тајна вечера представља тринаест мушкараца, јер нико није озбиљно анализирао тај лик. Леонардо га је толико вешто сакрио да само могу да га открију они

који посумњају и који га озбиљно проуче. Наше предубеђење је толико јако да побеђује наше очи. Мозак то понекад ради када су симболи јаки. У психологији тај се феномен зове skot.

Жена са Исусове десне стране била је млада и изгледала је побожно. Имала је стидљиво лице, прекрасну црвену косу и руке мирно прекрштене. То је Марија Магдалена. Рана Црква је морала да убеди свет да је смртни пророк Исус заправо божанско биће. Стога је свако Јеванђеље које је описивало земаљске аспекте Исусовог живота изостављено из Библије. Примећује се да су Исус и Магдалена обучени као одраз оног другог у огледалу. Њихова одећа је била обрнутих боја. Исус је носио црвену хаљину и плави огртач. Магдалена плаву хаљину и црвени огртач. Ако пажљивије посматрате слику уочићете да су Исус и Магдалена спојени у куку и да се нагињу на супротне стране као да обележавају јасно оивичен празан простор између њих. У средишту слике се сада види облик који симболизује материцу жене. Ако сада посматрате Исуса и Магдалену као елементе композиције, а не као људе, приметите како се испољава један облик који чини слово М. Зар то није порука да је Магдалена трудна.

Сада позовимо мало историју у помоћ. Исус је био Јеврејин. Друштвена правила тог времена буквално су забрањивала Јеврејима да остану нежењени. Према јеврејским правилима целибат је био осуђиван, а обавеза сваког јеврејског оца била је да нађе жену за свог сина. Да Исус није био ожењен, барем једно библијско Јеванђеље би то поменуло и пружило неко објашњење.

За Исуса су везане многе мистерије. Да ли католичка Црква то свесно крије или једноставно нема доказа? Почев од самог његовог имена! Не зна се које је име добио приликом рођења. Могуће је да је током живота био познат као Јехошуа. То на хербејском значи ослободилац. Данас се оно преводи као Јешуа. То је значење само за име Исус. Христос је грчки превод јеврејске речи Месија (доносилац спасења, путем искушења греха). Реч Месија се појављује само два пута у Старом завету.

Ја га у Новом завету нисам пронашао, једноставно га нема. У Старом завету нисам нигде наишао на пророчанство о доласку спаситеља света. Јевреји су ишчекивали појаву вође који би био земаљски краљ. Сличан Давиду. Јевреји нису очекивали бога и спасиоца света, они су очекивали политичког вођу.

Мени лично, чини се да Стари завет не иде Цркви у прилог, пошто не постоји оригинал Старог завета, већ само преписи. Поставља се питање веродостојности тог преписивања и питање где су оригинали, одакле се вршило то преписивање? Да нису можда у Ватиканској библиотеци добро сакривени?

Још један проблем за хришћанство представља веровање да је Исус плод чудесног сједињења Јехове и Марије. У древна времена на Истоку је постојала потреба да родитељи оних који ће бити људи-богови морају бити бог и жена. Као оправдање за ову тврдњу хришћани су узели назив који је Исус користио за себе „Син божји“. То је био стари назив за свакога ко је претендовао на престо. Сви су краљеви још од времена пре фараона, право на земаљску владавину заснивали на божанском пореклу.

Много пре појаве Исуса, древне личности су сматране боговима а рођене су од девица, да се само подсетимо: Гаутома Буда, рођен од девице Маје око 600 година пре нове ере, Дионис грчки бог рођен у штали, претвара воду у вино, затим Квирин, Агис, Индра рођен на Тибету, Адонис, Кришна хиндуско божанство, Зороастер, Митра и многи други.

Целокупни ауторитет Римокатоличке цркве почива на Исусовом васкрсењу, коме осим дванаест изабраних апостола није присуствовао нико други. То је Цркви дало ауторитет који је опстао и до данашњих дана. Недвосмислени ауторитет са Исуса се пренео на апостоле а са апостола на свештенство и бискупе. Чак и данас папин ауторитет потиче од Петра, првог апостола, обзиром да је био први сведок васкрсења. Да још једном нагласимо да је било у интересу владоца ране Цркве да се васкрсење прихвати као буквална истина јер је то створило ауторитет. Римску цркву су основали апостоли.

УТВАРЕ ЋАВОЉЕГ ЈЕЗЕРА

Седели смо око ватре и загрнути у ћебад посматрали немирну игру пламених језика и ослушкивали шумове ноћи. Негде, из далека допирала је весела песма брбљивих папагаја уз које се мешало неко чудно пригушено крештање, пуцкетање гранчица, тихо мумлање, отегнуто урликање и досадно једнолично зујање прашумских инсеката.

Језеро Титикака - Колумбија

Ослушкивали смо шумове џунгле, ни сами нисмо били свесни чега смо се плашили, можда притајене звери која се прикрада и чека прилику да некоме забије своје оштре канце, или

великих шарених змија што ломе ребра, или дивљих племена што своје жртве везују за ноге и остављају обешене на гранама високих стабала. Бојали смо се необичних прича везаних за експедиције које су трагале за чаробним градом Маном! Спина, загушљивост од влаге и трулежи која се испарава са дрвећа, и ваздух засићен мирисом смоле, нису успели да смање нашу будност јер смо знали где смо се упутили. А упутили смо се као једна већа експедиција од седамнаест чланова, истим путем којим је ишла и експедиција Вилијама Николса, која је такође бројала седамнаест чланова а вратили су се само двоје живих. Њих петнаесторо изгубили су живот на мистериозан начин. О чему се ради?

Мистерија коју у себи и на својим обалама крије Ћавоље језеро стара је колико и прва путовања на јужноамерички континет. Прве стравичне приче о горкој судбини похлепних Европљана датирају још из оног времена када су шпански освајачи и пустолови почели да пљачкају градове јужне Америке, када су чупали златне плоче које су украшавале зидове храмова и двораца древних Инка.

Но, ипак нису однели све. Свештеници Инка су скупили оно што се могло сакупити и сакрити, а преостали део блага бацили су у језеро Титикака. То је оно језеро на чијим су обалама Индијанци потукли велики број својих богова, белаца са дугим брадама, па су онда богови, наљутивши се на незахвалне Земљане, нестали заувек, одселили се и настанили се на Полинезијска острва. Након тога Инке су се повукле у брда и дубину џунгле. Нико никада није пронашао благо у језеру, чак су задњих година вршена истраживања у језеру и није пронађено ама баш ништа. Једино су остале снимљене траке експедиције које су указивале на свој ужасан крај; сви су говорили да из језера излазе неки људи и иду према њима. Они који су стражарили поред језера, они су први нестали. Она двојица која су остала жива и који су били најхрабрији јер су се повукли у џунглу и ту су стражарили, били су сведоци мистериозних нестанака својих другова који су

нестајали заједно са својим шаторима и опремом. Ми смо ипак заноћили у џунгли, додуше ништа нисмо ни нашли, ни видели, ни чули, али смо обишли језеро и од тог града није било никаквих остатака, јер се наводно налазио на средини језера на острву. Одмах смо се вратили јер нисмо хтели да заноћимо поред језера и да на својој кожи осетимо да ли су те легенде тачне или нису.

Све је то анимирало Колумбијске научнике и они су одлучили да провере језеро и да одбаце све те измишљене приче. Организована је експедиција коју су сачињавала двадест и три добровољца, међу њима су била и два из наше групе, два најхрабрија Колумбијца. Археолог и вођа експедиције Алсид Кабот је још првог дана са три добровољца кренуо чамцем преко језера. Никада се више нису вратили тако да се та задња експедиција завршила трагично и Ђавоље језеро полако пада у заборав.

Биолог Џек Хансон и зоолог Мигуел Дерина тврде да постоји могућност да у језеру живи нека праисторијска неман која ноћу излази из језера и гута људе и ствари и повлачи се одмах без трага у зелене дубине језера. Они своју тврдњу поткрепљују легендом која кружи да су житељи чаробног града Маноа, што је у језеру стајао на златним стубовима, морали да сваког дана дају, као данак змају који је живео у том језеру, више говеда. Када нису давали, змај би се разгоропадио и рушио град и узимао најлепше девојке. Када то више нису могли да издрже напустили су све и отишли у џунглу. Змај је тада уништио цео град. Постоји и друга претпоставка извесног археолога Брика Омтара. Он наиме, тврди да у гудурама које се уздижу поред језера, живи до данас неоткривено племе ловаца на људске главе, које ноћу напада преморене експедиције.

Пошто пишем о мистеријама, сетимо се још једне. На неким острвима поред Јужног пола истраживачи су открили земљу покривену живописним цвећем. Било како било, острва са цвећем већ деценијама збуњују научнике целог света. Ту су откривена нека незалеђена језера са топлом водом у којој су се

истраживачи чак и купали. Топла језера на Антарктику, просто невероватно. Па и у Европи, на масивима Мон Блана налазе се цветни вртови Талаража и Аржантјеа! Како? Зашто? Зашто биолози већ једном не одговоре на та питања. Можда је томе узрок топла струја што пролази испод наслаге леда.

Експедиција Енглеза Скота је нестала 1911. године проучавајући Јужни пол. Тек 1947. године пронађен је његов логор. Пронашао га је адмирал Крузен. Шта је ту било необично да би се нашло на страницама ове књиге? Необично је да тридесет и пет година после напуштања логора од стране Скота у том логору је све било као да је време стало. Ниједна даска, ниједан ексер није зарђао, намирнице у конзервама биле су исправне као да су јуче донете из продавнице. Најчудније од свега да је испред колибе стојао замрзнут пас. Стајао је у покрету као да је спреман да повуче санке. Зашто није ушао у колибу, зашто није легао. Шта га је тако замрзло, просто конзервирало, много боље него што су мумије рађене. Чинило се као да је Скот овај логор напустио пре неколико дана. Невероватно! Зар заиста да време на Антарктику не тече? Тајанствене силе и закони што на њему владају збуњују научнике. Овде се човек осећа као у неком другом свету. Заправо то је и тачно, где не важе правила живота, где време стоји, небо се мења, а Сунце се у одређеном ритму рађа и нестаје, тако да се у току дана излази и залази неколико пута. Овде ветрови бљештаво светле. У поларним ноћима које трају по шест месеци у години, овде се подижу паклене снежне буре. Људи и пси као избрисани нестају, а онда се изненада појаве као неке лебдеће утваре. Ваздух је препун електрицитета, па се на врховима прстију и на носу појављују пламенови муње.

МИСТЕРИОЗНИ НЕСТАНЦИ

Ако сте за тренутак посумњали у досадашње излагање мистерија, са образложењем да се све то дешавало јако давно, да нема очевидаца и да се ослањамо само на старе записе и усмене легенде, онда ћемо прескочити векове и видети шта се то дешава у наше време када има очевидаца на све стране и скоро у свим земљама. Прво ћемо укратко изложити оне најважније и најинтересантније и онда покушати да на све то дамо неко разумно објашњење.

Многобројни нестанци појединачно; чак су се неки појављивали у сасвим другом времену а разлика у времену бивала је и по сто година, док су други нестајали и појављивали се на стотине километара од свог места нестанка. Постоје званични записи; нестајала су читава села а најкарактеристичније је 1930. године на северу Канаде када је нестало неколико ескимских села. У Шангају у Кини, у Историјском архиву постоји званична документација о историјском догађају који ћу вам сада испричати.

Почетком децембра 1939. године у централним областима Кине владало је панично расуло одступајућих армија са мноштвом избеглица. Јапанци су освојили град Нанкинг пљачкајући и разносећи све што се могло из напуштеног града. Требало је задржати по сваку цену Јапанце да би се прикупиле армије у расулу. Изнад Нанкинга била су валовита брда препуна расутих јединица и избеглица. Пуковник Ли Фу Сие их је на брзину сакупио и организовао јединицу од три хиљаде војника. Са том војном групом утврдио се дуж пута, стварајући тако привремени фронт у дужини од пет километара. Последњу инспекцију целе линије извршио је око четири сата ујутру. Легао је да се мало одмори, а већ у седам сати пробудио га је узнемирени ађутант који никако није могао да ступи у везу са линијом фронта иако су телефонске линије функционисале до пре пола сата! Шта им се десило? Да их нису изненада побили Јапанци? Тешко је у то поверовати јер би се чула пуцњава. Пуковник је одмах са војницима из штаба отишао на линију фронта, али тамо у дужини од пет километара није било ни једног војника у рововима. Оружје остављено, ватра догорела, храна остављена. Нису могли да се предају Јапанцима јер једини пут је био преко моста на дубокој реци, а на мосту су пронашли чету војника која је чувала мост и која ништа није видела а ни чула. У каснијим заплењеним јапанским списима није било ни речи о некој предаји нити се икада појавио и један војник. Где је нестало три хиљаде војника, за свега пола сата колико није функционисала телефонска линија.

Сличан нестанак војника десило се када је у грађанском рату у Шпанији (1709-1714) нестало потпуно опремљених пет хиљада војника који су у маршу стигли до Пиринеја. Ту су поставили своје шатове и пошли у брда и ту им се изгубио сваки траг. Никада се нису нигде појавили, нити их је организована потера нашла. Ту причу сам желео да проверим у Барселони, у Национално-историјском музеју, где сам пронашао аутентичне историјске податке, али сам добио и препоруку када сам већ ту да погледам у суседној Андори. Отишао сам одмах у Андору и

наишао на скоро исте податке, али мистерија је остала са обе стране Пиринеја.

Генерал Сир Алан који је командовао Британском Осмом армијом, оставио је записан извештај у коме је тврдио да је у октобру 1915. године Прва норфолошка пуковнија са око четири хиљаде војника умарширала у облак из кога никада више није изашла. То се десило код Галипоља у рату са Турцима. Када су 1918. године Турци капитулирали, Британци су тражили од њих да одмах врате ту пуковнију из заробљеништва јер су мислили када су ушли у облак који се спустио до саме земље да су их заробили Турци. Турци су изјавили да никакв сукоб на тој коти нису ни имали са Британцима, па самим тим нису ни видели Британце а камоли да су их заробили.

НЕСТАЛИ БРОДОВИ И АВИОНИ

Наша планета крије тајне које ће још дуго да нас збуњују, јер ми још нисмо довољно упознали Земљу и све њене хирове. Као доказ тој тврдњи је најкарактеристичнији загонетни троугао Флорида-Бермуди-Хаити. У том троуглу већ годинама загонетно нестају читаве ескадриле бомбардера, бродова и једрилица. Не треба заборавити да су са њима нестали и многи људи, једини сведоци тих несхватљивих и запањујућих догађаја.

Санта Марија

Када нестане неки брод или авион увек се помисли на неки удес, трагичан пад или потонуће. Али када авиони и бродови

редовно нестају на извесним секторима, у пределима света што су тачно лоцирани, онда човек не може а да не задрхти од ужаса и помисли да су све у то умешане неке натчовечанске силе. Од безбројних примера у последња два века навешћемо само неколико ради илустрације.

Флорида

Петог децембра 1945. године пет бомбардера узлетело је из базе Форт Лаудердан на уобичајни рутински лет који траје само око два сата. То је дакле био нормалан рутински лет који су пилоти редовно обављали. Тог дана је било лепо време, што је увек карактеристика свих нестанака авиона и бродова, да је лепо време. Авиони су нестали, свих пет, у свим околним базама на стала је узбуна и почела је потрага. Један велики хидроавион са читавом спасилачком екипом од тридесет људи са најмодернијом опремом узлетео је у правцу мора. Али за мање од десет

минута и он се изгубио, није се одазивао на позиве, на радио поруке. Једноставно је нестало! Без трага, без позива у помоћ. Одмах је у потрагу кренуло више од стотину бродова и три стотине авиона који су претраживали тај тајанствени троугао. Трагање је трајало две недеље по врло лепом времену али без икаквих резултата. Сада се поставља питање: ко су пирати који киднапују бродове и авионе у близини Флориде? Да ли киднаповање врше летећи тањираи? Јесу ли то дела ванземаљских бића? Можда је у питању и несрећни прелаз из треће у неку другу димензију, или прелаз у неко другачије време од нашег? Атерирања у неком паралерном и невидљивом свету?

Педантни поморски статистичари забележили су да је прво нестало шведски теретни брод „Лота“ који је 1866. године из Гибралтара пловио за Хавану. Нестало је близу северне обале Хаитија. Тог дана било је лепо време као и увек.

Ипак најстрашнији догађај десио се 1880. године. Тада је са Бермуда запловила британска фрегата „Атланта“ са посадом од 250 кадета и морнара. Никада се више није никоме јавила. Нестала је без трага.

Затим се ређају један за другим нестанци бродова, тако да је 1918. године из Барбадоса испловио брод „Киклоп.“ Брод је био последње достигнуће поморске технике тога времена. Био је грдосија, носивости 19.500 тона. Товар је носио за Норфолк, у Вирџинији (САД). Имао је 57 путника и 221 морнара. После само неколико дана нестало је заувек.

Нестанци авиона и бродова се настављају и даље, 1931. године изгубио се сваки траг у Карипском мору норвешком броду „Старенжер“ и његовој посади.

1950. године нестало је амерички брод „Сандра“. 1963. године нестало је амерички танкер „Мартин Сулфур“ и никада се о њему ништа није сазнало.

Напустимо за тренутак овај загонетни троугао. Кренимо ка југоситочним обалама Јапана, у подручје између Ајво Циме и острва Маркус у Ђавоље море, како један рукавац Пацифика на-

живају сви поморци света. Остало је забележено да је само од 1950. до 1954. године нестало девет великих супер модерних трговачких бродова. Постоје неке сличности између Карипског и Ђавољег мора приликом нестајања бродова и авиона. За време нестанка увек је било лепо време. Никада ни један пилот или капетан брода није позвао у помоћ. У последњим тренуцима на магнетофону забележеним изјавама сви су говорили са запрепашћењем у гласу. Никада није пронађен ни један траг несталог авиона или брода.

Мајами – Флорида

Такође једна нерешена енигма састоји се у томе што су прво почеле приче по морнарским крчмама да круже о уклетим бродовима, бродовима који плове са мртвом посадом или без посаде и њихов сусрет са другим бродовима, овим другима доноси несрећу. Убрзо су те приче добиле потврду када је теретни брод

„Сорнадо“ наишао на једрењак који је одавно проглашен несталим. Једрењак се звао „Марлборо“ и нестало је у једној бури 1890. године а „Сорондо“ га је сусрео 1913. године. Шта се са њим од тада дешавало, не зна се ни колико је несрећа изазвао? Прича о уклетим бродовима или лутајућим „Холанђанима“ како их поморци зову рођена је заправо много раније. Према старим поморским архивама она се први пут помиње крајем шеснаестог века када је холандска флота имала превласт на свим морима. Колико су у то време, а и касније приче о бродовима луталицама узбуђивале свет и распламсавале људску машту, најбоље сведоче многи филмови на ту тему. Познати сликари посвећивали су многа платна тој теми, а њоме су се инспирисали многи познати писци и у свету чувени музичари. Али ни научници ни поморски експерти нису успели да разреше ту мистерију.

Јавности је мало познато да у Лојдовом регистру постоји рубрика у коју се искључиво уписују бродови који су на мистериозан начин нестали негде на пучини. Известан број тих бродова се поново појављује после низа од више година на пучини, али увек са мртвом посадом или без ње.

Интересантна је прича везана за један перуански брод „Франциско Морено“ који је пронађен на Пацифику 1921. године. Иако је брод нестало седамнаест година раније, у једној пећи на њему још је горела ватра.

Такође је интересантна прича о уклетом броду „Мери Челесте“ који је пронађен после дванаест година лутања код Азурних острва. На њему није било живе душе изузев једног црног мачка, наравно живог! Брод је напустио њујоршку луку 5. новембра 1872. године. Натоварен сандуцима пића упутио се за Кубу, тачније Хавану. Брод је примећен 5. децембра негде испред Ки Веста, најјужније тачке САД, које је познато склониште гусара и место где су живели гусари. Када су други бродови пришли броду који се беживотно љушкао на slabим таласима, на броду није било ни једног морнара. Све је било на свом месту, роба и залихе хране били су нетакнути. Отпала је сумња побуне,

јер је оружје било нетакнуто, такође ни гусари нису ништа урадили јер све је било нетакнуто, отпала је и могућност бродолома. Једноставно све је било на свом месту само посаде није било и никада се нигде није појавила а мачак није могао да објасни шта се десило са људима.

У марту 1932. године свет је потресла још једна прича о уклетим бродовима. Те године је на једном малом острву пронађен морнар Тед Контицер, који је посади америчког брода „Дијавло“ која га је пронашла испричао невероватну причу. Он је као морнар пре три године пловио на трговачком броду „Изабела Кејн“ који је носио товар памука. Једног дана на пучини десило се нешто чудно, читав брод је бљештао у жарко црвеној светлости. Када је погледао према пучини, према броду се ваљала нека бљештава светлост, нека кугла налик на Сунце. Освестио се на неком пустом острву где је провео три године док га нису пронашли.

ТАЈНЕ МОРСКОГ ДНА

Нигде на свету нисам видео тако чаробна јутра као у Полинезији. Сунце се рађа врло рано у облику огромне ватрене кугле која дуго израђа из азурно плаве морске пучине нудећи раскошну лепезу пурпурних боја. И све у тим фасцирајућим тренуцима, на разбацаним пацифичким острвима делује нестварно; и препланули домороци што хитају ка пенушавај морској обали и витке палме што пркосе небу, и дрвене колибе, и птице у лету, и зверињи урлик, и земља и море.

Све заправо гори у калеидоскопу необичних боја излазећег сунца, подсећајући неодољиво на нестварни приказ из научно фантастичних филмова на некој удаљеној планети.

Најјужније и најлепше острво у том необичном поднебљу, где међу шездесет хиљада староседелаца живи само пет стотина белаца, зове се Тангатабу.

Већ знамо да су се богови који су створили царство Астека, Маја и Инка, и да су се разочарали у њих јер су их напали на обалама језера Титикака и велики број њих побили. Они су се повукли преко мора где су се настанили на Полинезијским острвима. Чак и данас они имају своје потомке који су беле пути, плаве или црвенкасте, риђе косе који живе са домороцима мрке пути. Тај траг је лако доказати, али на тим острвима међу тим белцима постоји легенда о „златним људима“ црвене косе који су се једног јутра довели „Ватреним куглама“ с неба и нестали у океану. Ту мистерију наука до данас није чак ни покушала да реши, јер се сконцентрисала на истраживање космоса а не морских дубина.

Одувек се у мору чула нека бука, што су домороци тумачили као да богови у морским дубинама праве своје градове.

Откуда овде такве легенде тешко је објаснити. Но, једно је сигурно, у овом крају су се у прошлости збивале чудне ствари. Тако је у историји остало забележено да је острво Фонуафо, које се налази недалеко од Тангатабуа, 1885. године заиста изронило из мора, да је после неколико година поново потонуло, да би се јавило поново тек 1927. године. Легенде кажу даље да су богови излазили из мора на својим ватреним куглама само онда када су желели да потопе неко острво.

Полинезија - Тангатабу

Ако одемо у други крај света, видећемо да у ирским легендама постоји мистериозно острво Бразил које је регистровано 1452. године код Ирске, да се затим у 18. веку региструје близу Северне Америке, затим поново се враћа на своје место, на обале Ирске. Такође постоје старе келтске приче о девет малих острва што се сваке седме године издижу из мора и да су на њима виђена нека човеколика створења.

Шта заправо знамо о мору? Да ли смо га потпуно истражили? Какве загонетке, коначно, крије морско дно у дубинама које ни најмодерније атомске подморнице и амфибије још нису успеле да посете. Колико има истине о боговима, необичним бићима, што су дошла у ватреним куглама са неба? Зар не би требало да схватимо озбиљније истраживање Сер Чарлс Лауфтона, енглеског чувеног природњака, који је у свом извештају Краљевском институту за океанографију у Лондону, доказао да је успео да на четири хиљаде метара испод површине Атлантика снимим јасне трагове стопала неких двоножаца. Нису ли то можда отисци „богова мора“ који се често спомињу у легендама?

Идеја о животу људи под морем у специјално изграђеним грађевинама није нова. Сетимо се да су међу плановима „Појседононих коњаника“ тајне нацистичке организације, која је бројала петнаест хиљада чланова, налази нацрт подводног града из којег би се могло владати широким воденим просторима. У нацрту су предвиђени и специјални уређаји који би рецимо, потапањем америчке или руске атомске подморнице кондензовали нуклеарну енергију довољну за потребе целог града за следећих пет хиљада година. Завршетак рата је спречио нацисте да то остваре.

Да легенде нису без основа, потврдио је амерички експерт за морску флору и фауну али се све то већ држи годинама у најстрожој тајности. Он је са групом својих сарадника у марту 1962. године, на морској обали Тасманије, пронашао необични организам који заправо није био ни биљка ни животиња. Тело тог загонетног организма било је чудног облика, дугачко седам метара а широко шест метара, покривено неком врстом крзна без очију, без уста и скелета, отпорно на ватру и хемијске супстанце. Вероватно одатле датирају дечије приче о Тасманијском ђаволу. Амерички природњак дошао је детаљним испитивањем до необичног закључка. Организам који је подсећао на гуму није састављен по било којој до сада познатој формули, већ је изван сваке стандардне класификације. О чему се заправо ради? Није ли

поменути мистериозни организам избачен из мора на којима су снимљени трагови стопала двоношца! Разумних двоножаца, или?

Море је по много чему налик на космос, што га више испитујете, откривате све више тајни! Морске дубине су својеврсна мистерија и данашњег времена. Најневероватније приче које су колале светом последњих неколико векова биле су, као по неком правилу везане за море. Море и океани непрестано „гутају“ бродове, нестају подморнице, појаљују се неидентификовани пло-

већи објекти и изнад и испод површине. Зато није ни чудо што многи људи тврде да се у морским дубинама налази база мистериозних летећих тањира.

Присетимо се вести које су до нас доспеле средином фебруара 1960. године. Тих дана, посаде бродова Нуево, хиљаду и триста километара јужно од Буенос Ајреса, приметили су неколико мистериозних подморница. Одмах је дат аларм, у залив су бачене челичне мреже и пошто подморнице нису хтеле да се идентификују, у помоћ су позване и америчке снаге. Пошто се мрежама које служе за лов на подморнице затворио залив тако да нико није могао да изађе из залива. 17-тог јануара аргентинско министарство иностраних послова предало је ноту амбасадорима двадесеттрију земаља, са питањима да ли нека од непознатих подморница припада флоти њихових земаља. Одговор на ову ноту гласио је негативно. За то време аргентински и амерички стру-

чњаци затворили су залив Нуево према отвореном мору. Затим је упућен позив неидентификованим подморницама да се предају и изађу на површину. У противном употребиће се специјалне дубинске бомбе. Пошто одговора није било неколико часова одјекивале су дубинске бомбе у заливу Нуево. Али све је било узалуд. Када су подигнуте челичне мреже, ниједна мрежа не само да није била пробијена него није чак ни оштећена. Подморнице су нестале без трага. Уређаји које су Американци донели са собом регистровани су мистериозне подморнице, после бачених бомби регистровани су да подморница једноставно нема. Да ли су имале способност да се крећу кроз дно, кроз копно никада се неће сазнати.

После извесног времена све се то опет поновило али сада у Карипском мору, Американци су бацили неколико тона дубинских бомби без упозорења, али све је било узалуд. Септембра 1960. године Аустралијски ратни бродови установили су у близини Сиднеја, на дубини од само 150 метара, присуство непознате подморнице. Било им је исувише лако да је заробе, то су и покушали али је она једноставно нестала на просто несхватљив начин.

И онда се догодило нешто што је потресло целу Америку, као да се неко шегачио са Американцима зато што су притекли у по моћ Аргентини у уништавању мистериозних подморница. У самој њујоркшкој луци непозната подморница се сударила, боље рећи намерно се показала и оштетила огромни танкер „Алкаид“ и нестала без трага.

Исте године или мало касније на разним поморским меридијанима у Тихом океану, Индијском океану, на Атлантику, око Бермуда, око Хаваја виђени су мистериозни пловећи објекти који не припадају ни једној држави наше цивилизације. Нису увек били баш мирољубиви, 12. фебруара 1959. године, јужно од Њуфаундленда неко или нешто је пресекло дебеле и добро обезбеђене поморске каблове. Четири године касније изненада је потопљена америчка подморница „Треше“ која је

крстарила Атланским океаном! Како је потопљена? Ко ју је потопио? Зашто није звала помоћ?

Не само легенде него и археологија потврђују да је на острвима дуж Санта Барбаре живела нека ишчезла раса. И сада се поред тих острва јавља један необичан феномен, из не тако удаљеног мора, попут неког сигнала, још увек са времена на време, букне пламен разноликих боја!

Исто тако недалеко од Ку-мамота на јапанском острву Кијушио, сваке године у ноћи између 31. јула и 1. августа, догађа се заиста необична ствар. Чим зађе сунце, и околину покрије блага тама, са морског дна почиње да избија нека магична светлост наранџасте боје, која траје све до првих сунчевих зрака. Пошто наука не даје никакво објашњење, онда морамо да прихватимо неке легенде, где нама нека непозната цивилизација из космоса, која је некада настањивала морско дно на земљи, на тај начин жели да нам нешто

каже! Можда како је дошла и где се сада налази? Или пак нешто друго? Некако у исто време пилот Јокомо Шиу враћао се у своју базу када је изненада, изнад Ошима, јужно од Токија, приметио нешто стравично испод њега. Море се одједном отворило, испод њега и уз муклу експлозију из морске пене виноуло се нешто налик на сребрни диск. Јавио се бази и рекао шта је видео и питао шта да ради. Речено му је да летећи објект прати на одређеној

раздаљини и чека даља упуства. Летелица је почела да мења боју, од јарко црвене прешла у наранџасту и нестала муњевитом брзином.

Како је недавно јавила јапанска агенција Кјодо, јапански биолози већ одавно раде на конструкцији вештачких шкрга, које би човеку омогућиле да буде под водом без ограничења, као риба. Успех није изостао па је недавно ова конструкција испробана. Том приликом први човек који је истински дисао на „шкрге“ провео је под водом читавих пет сати, удишући искључиво кисеоник издвојен из саме воде. Вештачке шкрге ни мало не личе на природне; то је, уствари, херметички затворена комора, опремљена батеријом плоча од силикона. Кисеоник које ове плоче упијају из воде, сада већ у гасовитом стању доспевају унутар, у комору, одкле га човек нормално дише!

Судећи по овим експериментима нисмо далеко од времена када ће човек заронити у мрачне дубине мора како бисмо доле градили предивне градове. Ако то можемо ми, зашто то није и могла нека далеко технички савршенија цивилизација која нас је посетила у давна времена?

Открића до којих долазе археолози и природњаци то докле и потврђују. И још нешто, тешко је уопште тврдити да тренутно на земљи живимо једино ми. Јер како објаснити појаву летећих тањира, тајанствених пловећих објеката и необичних сигнала са морског дна, за које је утврђено да су вештачког порекла?

Ако легенде и предања могу да послуже као веродостојни показатељи, онда је заиста много доказа да су нашу планету посетили гости из свемира.

На јапанском острву Хокаидо и данас живи легенда о путницима који су дошли са неба у блиставим чамцима и необичним бићима од којих су домороци научили безброј корисних ствари.

18. јула 1954. године како је писао један од најтиражнијих листова Земље излазећег сунца „Јапан Тајмс“ посада једног јапа-

нског брода забележила је заиста необичан феномен. Када је брод пролазио источно од Сахалина, са морског дна почеле су да допиру потмуле експлозије које су одјекивале у правилним временским размацама. Зашто су се експлозије чуле у одређеном ритму, попут сигнала? Још једна посада регистровала је детонације у тренутку када је пролазила недалеко од острва Кокоандо, и другом делу наше планете, у Северном леденом мору. Исто то су тада слушали и морнари једног совјетског брода чији је капетан поднео званичан извештај о том догађају. Неки совјетски научници су тврдили да се те експлозије чују када летећи тањира прелазе из мање у веће брзине, и да заправо не постоји пробијање звучног зида само на једном нивоу.

Само да се још једном подсетимо симпозијума у Мексико Ситију где је познати мексички палеонтолог и археолог Монтез донео аутентичне доказе да нисмо сами живели на земљи! Цео регион између река Џајла и Сент Џон - каже Монтез - покривен је рушевинама спаљених градова и кратерима проузрокованим ватром, довољно врелом да истопи сваку стену и метал. Даље, ка

северозападу пустиња се завршава у подножју планине Шаста, за коју је изнео доказе да је била настањена директним бићима из свемира! Постоје очевици који тврде да су у планини видели мистериозне светлости и чудна створења у близини.

Такође изнео је нешто што се увек може проверити, да на малом бразилском острву Леносос, живе „деца месеца“. Ти људи се сакривају од сунчевих зрака и живе практично само ноћу. Зашто наука није заинтересована да испита тако очигледне доказе, или зна и само ћути о томе из неких нама сасвим несхватљивих разлога.

Колико наука није заинтересована за откривање истине и колико дуго живимо у заблудама најбољи је можда пример, откривање Америке.

Опште је прихваћено мишљење да је континент Америка добио име по хришћанском имену Америга Веспучија, богатог трговца из Севилје, који је пловио до новог света 1499. године, седам година након Колумба. Такође се верује да су многи Европљани и Азијати доспели на континент много пре ових познатих експедиција које су финансирани Шпанци. Претпоставља се да су темплари отишли у потрагу за земљом испод вечерње звезде коју су знали као „Мерика“.

Њих су 1307. године прогласили за јеретике, имали су одличан мотив да напусте стари и пронађу Нови свет. Њихови навигациони магнетски компаси и астролошке мапе биле су довољне да остваре тај пут.

Све то наводи да су неки од темплера једрили према западу у непознато, вијорећи своју поморску заставу на којој се налазила лобања са прекрштеним костима. И да су пронашли земљу западне звезде сто осамдесет година пре Колумба. За такву претпоставку потребни су и докази. Одговор, односно докази за такву тврдњу налазе се у Шкотској. Близу Единбурга налази се сеоце Рослин, где се налази Рослинска капела. Увидом у историјски музеј у Единбургу сазнао сам да је Рослинска капела саграђена 1441. године. Цела унутрашњост грађевине је украсе-

Острво Ленос - Бразилија

на дуборезом масонског и ботаничког значаја. Све греде и стубови су прекривени мотивима различитих биљака. Међу биљкама се налази алоја кактус и кукуруз. Колумбо је дошао на Бахаме 1492.године, Порторико 1493, на Кубу 1494.године.

ЛЕТЕЋИ ТАЊИРИ

Летећи тањери почињу некако да се јављају од 1946. године, зато ћемо да набројимо неколико најкарактеристичнијих примера.

Амерички пилот Кенет Арнолд добровољно се јавио у једну рутинску акцију тражења, коју је је 10.јуна 1947. године организовала Америчка војна авијација УСАФ, након нестанка једног транспортног авиона. За време повратка у базу угледао је изнад Стеновитих планина девет летећих објеката како клизе у правилном размаку. Кенетов извештај натерао је министра Форе

Кејп Кенеди

естала да о читавом случају обавести тадашњег председника Трумана. Тада је први пут формирана специјална комисија коју је држава држала у тајности, али не за дуго. Већ почетком јануара 1948. године амерички ваздухопловни официр Томас Мантел погинуо је у тренутку када се његов авион сударио са непознатом летелицом, облика изврнутог тањира.

Шта се догодило требало је да утврди комисија у пројекту Плава књига која је дата у искључиву надлежност УСАФ-а, а за руководиоца је постављен Едвард Рупелт. По завршетку књиге Едвард је извршио самоубиство, а иста судбина задесила је и остале чланове који су умирали од инфаркта један за другим.

Нуклеарни физичар Стантон Фридеман први је указао да сматра да летећи тањира долазе ван Сунчевог система. Тамо постоји нека звездана федерација, изузетно развијена, која жели да испита примитивно друштво као што је наше, које је почело да се пробија у космос и да га осваја.

Енглески нобелобац Франсис Крик је на основу испитивања камења донетог са Месеца утврдио да постоје жива бића ван Земље.

У научним круговима добро се зна да су „Аполо 12“ и „Аполо 15“ имали мистериозну пратњу и за њих је везана теорија о „добродошлицы“ коју је неко или нешто послао из свемира у време када је први Земљанин ступио ногом на месечево тло. Али нажалост та порука све до данашњих дана није дешифрована.

Астронаут Гордон је 1966. године након успешног лета у капсули „Џеними 11“ тврдио је да је видео, и снимео камером у боји, непознату летелицу.

Након катастрофалних атомских бомби које су 1945. године означиле крај Другог светског рата, наша планета је изашла из безличне свемирске анонимности. За њене бучне становнике заинтересовала се нека далеко супериорнија цивилизација, која

је послала своје извиднице да прате развој живота на Земљи, и управо од тада се појављују летећи тањира.

Када је у САД лансирана прва ракета В-2, дакле далеке 1948. године, један неидентификован летећи објект који је био у облику диска, летео је упоредо са ракетом и обишао око ње. Летећи диск видео се догледима од самог старта, телескопима и забележили су га и радари.

Радио аматери широм света, који су преко својих пријемника 21. јула 1969. године пет сати пратили дијалог између контроле лета у Хјустону и посаде историјског „Аполо 11“ на Месецу, једног тренутка чули су запањени глас Нила Амстронга: „Видим необичне ствари...Боже мој па овде су и други астронаути! Видим огромне предмете! Изгледају као свемисрски бродови! Гледају нас. Поређани су на другом рубу кратера! Посматрам их.“ Истог тренутака Контролни центар у Хјустону је прекинуо везу са „Аполом 11“. Зашто?

Требало би сада да се подсетимо изјаве мајора Патрика Пауерса, тадашњег директора Програма за васионски развој Армије САД, који је говорио о освајању месеца. Он је истакао да први људи који ступе на месец, треба да буду спремни да тамо затекну неку цивилизацију.

Следеће године, децембра 1962. године на скупу Америчког ракетног друштва у Лос Анђелесу, саветник Оружаних снага за питања живота ван земље, егзобиолог др Карл Саган је изјавио да човечанство мора бити спремно да се суочи са вероватноћом да су нас интелигентна бића из свемира већ посетила и да она имају или су имала базе на супротној страни Месеца. Он је вероватно имао у виду сазнања до којих су дошли астрономи почев од 1879. године када су на месечевој површини уочавали заобљене беле, полулоптасте објекте који су мењали места, односно кретали су се.

Додајмо још један феномен из 1961. године када је совјетски астроном Николај Козирјев изјавио да је на Месечевој површини опазио нешто што светлуца из кратера Аристархус!

Вулканска активност на беживотном месецу? Немогуће! Козирјевљев извештај су потврдила и четворица америчких астронома који су 29. октобра 1963. године из опсерваторије Ловел опазили два грозда јарке светлости северно од кратера Хердотус. Месец дана касније 27. новембра, црвене тачке су нестале са свог првобитног места и груписале се око јужног отвора кратера Аристархус, исто оно што је видео и Козирјев пре две године.

Први летови на Месец имали су задатак да објасне ове појаве. Првих шест „рендера“ стигавши на Месец мистериозно су нестали не пославши ни једну слику. Тек седма летелица је послала 4320 фотографија изванредне јасноће. На неким од њих лепо су се видела два велика бела, грудваста објекта у једном удубљењу, али је несхватљиво брзо све то повучено из штампе.

Један од најпознатијих уфолога на нашој планети Френк Едвардс први је, крајем јуна 1962. године објавио детаљан извештај о пет свемирских совјетских жртава. За нас је интересантни случај мушкарца и жене који су избачени у орбиту из Бајконура на Аралском мору, 17. фебруара 1961. године. Тог и следећег дана станице за радио праћење у Усали, Бохуму и Торину, између осталог забележили су и њихов последњи разговор: „Ево. Ево нечега! Овде је нешто!“ За тренутак на везама су владале неке необичне сметње, онда је мушки глас наставио: „Ја ћу га дохватити и чврсто држати, тешко је, ако се не извучемо свет никада неће сазнати о овоме!“ Нису се, нажалост, извукли и свет никада није сазнао шта се дешавало.

У архиви Националног Комитета за испитивање појава у ваздуху налази се и фотографија званичног дневника са уређајима за праћење из Кејп кенедија у Флориди од 10 јануара 1951. године. Главни програм тога дана био је испаливање ракете „Поларис“. Док се „Поларис“ пео, изненада је добио сапутника који је од ракете био дупло већи. То су забележили радарии па се могло видети чак голим оком.

Извлачим сада документе везане за случајеве геодетске сфере „Ана“ и комуникационог сателита „Телстар 2“ који су

својевремено збуњивали научни свет на нашој планети. „Ана“ је лансирана у орбиту у октобру 1962. године и била је опремљена са четири бљештава светла да би лакше снимала величину и облик земље. Сателит је два месеца стално снимао и онда је одједном заћутао. Престао је да функционише, светла су се угасила а инструменти престали да раде и шаљу податке на Земљу. Када је читав случај почео да пада у заборав и „Ана“ је била отписана, одједном у августу 1963. године почела је изненада да поново функционише. Сличан случај догодио се и са америчким комуникационим сателитом „Телстар 2“. Сателит је избачен у орбиту 7. маја 1963. године и савршено је функционисао све до 16. јула када је престао да функционише. Само три дана од оживљавања „Ане“ оживео је и „Телстар 2“ и наставио нормално да ради. Зашто су сателити ућутали? Да их није неко или нешто у међувремену проучавало? Да можда њихови инструменти нису „смели“ да забележе нечије присуство, или да нешто виде.

Када је 30. априла 1962. године пилотирао мајор Џо Вокер авионом Х-15 са камерама постављеним на задњем делу авиона, установљено је да је он био праћен са пет летелица у облику диска.

За време лета „Џеминија 8“ у априлу 1964. године придружила су му се четири контролисана летећа објекта.

Када је прослављени мајор Гордон Купер у мају 1963. године правио задњи круг око наше планете, збуњено је јавио станици за праћење у Мукеи, недалеко од Порта, у Аустралији, да га прати неки зеленкасти предмет.

Док се „Џемини 4“ у јулу 1965. године, налазио на двадесетој орбити око земље, контролу лета у Хјустону, обавестили су астронаути Џемс Накс и Едвард Вајт о приближавању сребрнастог летећег објекта.

И астронаути Јонг и Колинс видели су два летећа тела која су подсећала на цилиндри и повремено су зрачила пулсира-

јућом зеленкастом светлошћу, пролазећи поред њихове капсуле „Џемини 10“.

Сонда „Маринер 9“ на путу до Марса срела је такође загонетно светлеће тело које ју је неодољивом снагом скренуло са предвиђене путање. У Хјустону су васионски стручњаци уложили много напора да је врате на праву путању.

Сада моје набрајање, које сам прено из архиве Националног комитета за испитивање појава у ваздуху за одбрамбени временски период од 1965. године, да завршим нечим што је видело више милиона људи. Приликом директног телевизијског преноса са „Апола 12“ тајанствена летелица је снимљена и видели су је милиони телевизијских гледалаца широм света. Мистериозни предмет пресекао је „Аполо 12“ када се враћао са месеца. Тачно у 11 часова и 47 минута по средњеамеричком времену, 24. децембра, када се капсула са астронаутима налазила изнад Индијског, океана Чарлс Конрад је јавио да су опет угледали неиндетификовани летећи објекат који је бљештао јаком црвеном светлошћу

Посматрања и праћења показала су да се НЛО-и понашају веома разумно. Лете у одређеним формацијама и врло често их региструју над аеродромима, атомским станицама, централама и новим техничким постројењима.

Када је тако очигледно да они постоје поставља се логично питање, зашто се НАСА држи тако тајанствено, зашто ћути? Кома одговара да летећи тањери и даље остају најчуднија мистерија савременог човечанства?

Да ли Владарима из сенке, да ли Ватикану? Ако би то прихватили као чињеницу, онда би добили и доказ да наше Сунце није једина звезда способна да подржава и развија живот. То би свет окренуло наглавачке.

Ако смо констатовали да НЛО постоји, сада се јавља следеће питање, одакле долазе? Ако проучавамо легенде старих народа све оне тврде да долазе из ваздуха, из свемира. Без обзира на дневну политику, коме шта одговара, или на Цркву

као једну догматску целину, научници из целог света труде се да одгонетну да ли смо сами у космосу. Полазе од претпоставке да нисмо сами и зато покушавају да успоставе контакте са другим цивилизацијама.

Шкотски радио-астроном Данкан Лунаи верује да сателит „Црни принц“ чије је постојање утврђено 1966. године, емитује када до њега доспеју радио сигнали са земље. Он се такође налази у орбити Месеца и увелико смета да сигнали са Земље продру дубље у свемир. Тај необични и загонетни кибернетички апарат већ годинама враћа све сигнале које емитујемо у том правцу. Данкан Лунан верује да је дешифровао део поруке коју емитује „Црни принц“. Она гласи: „Наш брод налази се у орбити поред нашег Месеца. Ми смо из сазвежђа Волар, звезде Ипси-лон. Ми живимо на шестој планети бројано од центра нашег система. Имамо два сунца и један месец.“ Ту се порука прекида. Направљена је нека грешка намерно да бисмо ми морали да је откријемо и докажемо колико смо интелигентни.

Поред логичније хипотезе да летећи тањери долазе из космоса није на одмет да споменем и претпоставку која има своје следбенике у научном свету, да НЛО имају своју базу у Калифорнији - у Долини смрти. Она је стварно необична, као да не припада нашој планети. У њој влада температура од 70-80 степени целзијусових. Окружена је злослутним планинама а која од памтивека носе стравична имена: Врата пакла, Погребни врхови, Ђавољи кланац, Мртва река. У једном делу ове долине диже се велики број стена које саме шетају! Долина смрти је позната по киши која никада није успела да дође до дна, већ на неких 700 метара висине испари, претвори се у пару. Многе експедиције које су испитивале ову долину никада се нису вратиле. Она је препуна камуфлираних амбиса, који су прекривени жућкастом земљом на којој не расте ништа. Неки уфолози тврде да су базе НЛО-а на дну тих замки. Свеу томе можњемо да додамо и легенду са Исланда, која каже да се кроз тајни отвор на вулкану Хекла може доћи у подземне градове где живе потомци

једне старе и нестале цивилизације. Десет хиљада година пре наше ере становници фантастичне Атлантиде прибојавајући се катаклизме изградили су у унутрашњости Земље систем тунела дугих 2200 километара. Ту су нашли спас за време земљотреса, а касније и за време потопа, најдаровитији мушкарци и жене. Они су конструисали летеће тањире којима посматрају живот на земљи.

Можда су летећи тањире времеплови, из којих нас наши прапрауници или прапрадедови свеједно, забављајући се на наш рачун, на рачун наше неупућености, пажљиво посматрају. Тој се могућности може приговорити да је нарушен временски редослед узрока и последица, јер ту последица претходи узроку. Зашто не бисмо посумњали у тако нешто, на овом ступњу науке то је немогуће, али ако се јави сумња наука ће свакако напредовати много брже него што можемо и да замислимо. Уколико је све ово практично неизводљиво, онда су отворена врата свим бесконачним противречностима. Шта би се догодило, на пример, ако би праунук убио свог прадеду. Да ли би се он опет родио?. Изгледа сулудо са аспекта данашње науке. Али шта ако је тачно оно што тврди професор Ј.А.Вилер добитник значајне медаље „Алберт Ајнштајн“ један од проналазача хидрогенске бомбе. Он тврди да упоредно са нашим универзумом постоји и други универзум, Суперпростор, из којег су разумна бића већ одавно открила начин за посећивање у „трен ока“ нашег универзума. У Суперпростору, како тврди Вилер, не постоје простор и време! У том тешко схватљивом свету све се догађа истовремено и одмах. Сваки се покрет збива тренутно, јер у овом универзуму путник је оставио простор и време иза себе. Где се налази тај Суперпростор, како се улази у њега? Где почиње и где се завршава? Када наука достигне такав ступањ да ће моћи да прати летеће тањире, онда ћемо и схватити како се улази у тај Суперпростор одакле вероватно излазе летећи тањире. Тада би нам Суперпростор омогућио да брже од светлости стигнемо из једног дела нашег универзума у други део. Наши би се свемирски

бродови увукли пратећи летеће тањире у најближу рупу и кроз Суперпростор стигли до неког другог сунчевог система где би поново изашли из рупе и то би уствари био временоплов, којим бисмо ишли у будућност и у прошлост по жељи.

1899. године научник Маркони, послао је у космос слово „Б“ морзеовом азбуком. После двадесет и две године, 1921. године примљен је на Земљи морзеов знак „Б“. Такође последњих дана 1901. године Маркони је послао своју прву бежичну поруку преко Антлантика. То је била шифра слова „Ц“ и сигнал је био много јачи него они које је слао раније. Време од децембра 1901. до августа 1924. године када је слово „Ц“ дошло из васионе, само је за неколико месеци дуже од периода од двадесет и две године. Да ли је то случајност?

Од 1924. до 1946. године када су се појавили летећи тањире дели нас двадесет и две године. Значи ли то да је неко ко је удаљен једанаест светлосних година од нас, за сво време ја вљао да нас чује? То би могла да буде звезда Ипсилон Еридани која је удаљена од земље 10,8 светлосних година.

Тесла је такође 1899. године слао серије правилних импулса радијације на подручје високе фреквенције са снагом од много милиона волти. Они су били регистровани на звезди Алфа Кентаури која је од земље удаљена 4,3 светлосне године. Одговор чекан девет година стигао је 1908. у облику свемирског брода, који је нажалост експлодирао изнад сибирских шума 1908. године.

Научници су оптимисти. Фотонска ракета ће једног дана остварити ту невероватну брзину, а тада оно што ми називамо време, готово да неће постојати за њену посаду. Претпоставимо да се фотонска ракета креће константним убрзањем од десет метара у секунди, онда би за 365 дана лета достигла брзину светлости. У тој летелици до Проксима кентаури лет би трајао шест година, али само за посматраче на Земљи! За посаду би трајао по закону релативитета, само три године! Што је циљ у космосу даљи релативна брзина фотонске ракете је већа, а

истовремено се повећава разлика између сопственог и релативног времена. Пут до центра наше галаксије за посаду брода трајао би двадесет година, а за посматраче на земљи 60.000 година. Пут до границе свемира, ако је уопште има, за посаду би трајао само 42 године, а Земља би за то време остарила равно дванаест милијарди година.

Вероватно најстарији записи о изванземаљским посетиоцима откривени су у планинама кинеске покрајине Хунаи. Цртежи урезани у гранит, стари су четрдесет пет хиљада година, а приказују необичне ликове, васионске летаче, како стоје на ваљкастим летећим објектима!

11. октобра 1492. године у десет сати, шетајући палубом „Санта Марије“ Кристифор Колумбо је угледао „светлуцање у великој даљини“. Светло на небу је шетало, нестајало па се опет јављало а за све време мењало је сјај и јачину.

На дугој листи људи који су од заборавља отргли појаве необичних летећих тањира и бића из свемира, налази се и Гетеово име. У својој шестој књизи аутобиографије описује сусрет са необичним бићима, која су по својој прилици били Свемирци.

1897. године примећене су чудне летелице јарке црвене боје на небу изнад Сакраманта, Сан Франциска, Њујорка, Чикаго и Канзас Ситија. У исто време Јосе Бонила, мексички астроном с опсерваторија Затекас, посматрао је Сунце када га је запањила појава читаве армаде чудних летећих објеката. Бонила је избројао скоро сто педесет летелица, док су у непрекорном реду пролазиле испред Сунца. Ову необичну појаву успео је да фотографише.

Да се ванземаљске летелице појављују и дан данас најбољи је доказ догађај који се одиграо маја 1971. године за време лета ДЦ-9 немачке авио-компаније „Антаконтис“. Након што је са групом туриста узлетео са Дубровачког аеродрома јавили су загревачкој обласној контроли летења да је непозната летелица облика диска управо пролетела испод њих. Питали су да ли на тој маршрути лети можда још неки авион. Тог тренутка на дужно-

сти су били контролори Марко Доган и Томислав Карнер. Добили су одговор: „Не, само сте ви“ Одмах затим позвала их је контрола летења из Будимпеште и питала да ли имају пријављен неки авион који иде према Будимпешти. Одговорили су да немају, али су им скренули пажњу да на радару прате неки неидентификовани објекат. Мало касније југословенски контролори летења приметили су како се са аеродрома у Будимпешти дижу са земље два авиона, по процени била су то два МИГ-а која су пошла у сусрет том неидентификованом објекту у сусрет. Само тернутак касније југословенски контролори су на екрану видели како су се та два авиона поклопила са тим трећим и нестали су сви са екрана. У Мађарској је објављено да су им нестала два авиона, вероватно побегла у неку западноевропску земљу.

Прекаљени амерички војници у Вијетнаму су оуглани на неочекиване ствари за време дугих година ратовања у џунгли. Али, оно што је 40.000 људи доживело 19. јуна 1966. у логору На Танг памтиће као шок свог живота - и то шок који је дошао са неба. Неколико стотина њих било је напољу и гледало филмове на тек добијеном кинопројектору, кад је одједном, из чиста мира, забљештала снажна светлост. Најпре су помислили да је пожар који се повремено појављује, а онда су схватили да то није. Кретало се час врло споро, а час необично брзо. Неки од пилота борбених авиона су проценили да се светлост налази отприлике на око 8.000 метара изнад земље. Затим је настала паника јер се светлост устремила на њих и зауставила на 150 до 200 метара изнад земље. Читав долину и околна брда су објани као усред поднева. Све је било осветљено. Онда је почело да се диже и нестало је за неколико секунди. Оно што их је шокирало било је то да када се то тело поново појавио настао је мрки мрак и у логору је све стало. Искључили су се сви генератори и угасили су се сви мотори авиона и аутомобила који су радили.

ДА ЛИ СМО У КОСМОСУ САМИ

Деценијама су људи који су тврдили да су видели неидентификоване летеће објекте исмејавани и сматрани лаковерним будалама. Ипак опажања НЛО-а су се низала. Свака година доноси све више доказа поузданих и угледних очевидаца. Њихове изјаве стижу са свих меридијана глобуса. Нису то само обични грађани. Немачка филмска звезда Елке Зомер, која је касније прешла да живи у САД, је 1978. године у врту своје куће у Лос Анђелесу видела сјајну наранџасту лопту, пречника 7-8 метара, како се претвара у плаву. Сијала је и пловила небом попут великог месеца.

Боксер Мухамед Али је био на јутарњем тренингу у њујоршком Централ парку када је сусрео НЛО. Било је то 1972. а славни шампион је тим поводом рекао: „Подсећало ме је на велику електричну сијалицу на небу“.

Сер Ерик Гејри, премијер карипског острва Гренада, је 1978. године безуспешно покушавао да од Уједињених нација издејствује покретање званичне истраге о НЛО-има. Тврдио је да је и он сам видео један.

Најчувенији очевидац НЛО-а био је Цими Картер, који је још као гувернер Џорџије 1973. седео на својој веранди са још двадесеторо људи, после једне званичне вечере у Томстауну, када су сви по његовим речима видели НЛО који је био величине Месеца и неколико пута мењао боју од црвене у зелену. Касније, када је постао председник САД, наредио је покретање истраге о НЛО-има и одобрио 20 милиона долара у ту сврху.

Милиони људи тврде да су видели летеће тањире. Неки од њих чак мисле да су имали блиске сусрете. Има безброј књига у којима се појављују многи који тврде да су имали сусрете са

ванземаљцима али ми те појединачне случајеве у овој књизи нећемо обрађивати. Има људи који одједном схвате да не могу да објасне извесне „празнине“ у свом животу. Многи су те изгубљене сате или дане оживели тек под хипнозом, а њихове сензационалне приче постају стварност овога света.

Обично се мисли да су НЛО-и феномен модерног доба. У ствари, научници и астрономи су регистровали необјашњиве објекте на небу много векова раније. Све док човек није успео да полети, није ни могао да има јасну представу о пореклу тих објеката. Данас нам нова сазнања о васиони и летови у свемир пружају могућност за нова објашњења старих опажања и нове одговоре на неке од најзагонетнијих тајни у историји.

Ако су светски владари и оружане снаге избегавали одговоре када су у питању људски губици у покушајима борбе са неидентификованим објектима, они су још тајанственији када се ради о могућим хаваријама приликом слетања НЛО-а. И поред свега, процуриле су приче о томе како је у последњих 30 година на Земљу пало неколико летећих тањира, и да су тела ванземаљаца оживела сама од себе.

О НЛО-има су стизали извештаји из готово свих земаља света. Али, поједине тачке на глобусу су, изгледа, интересантније за ванземаљске летелице од других. У Великој Британији, Бразилу и Европи постоје области у којима су регистровани необични догађаји и у којима је становништво сведочио о невероватним стварима. Дакле, јесу ли НЛО-и навођени на специјалне циљеве? Ако јесу, зашто?

Огромна већина људи који су видели НЛО-е још увек је у животу и прича своје догодовштине са ванземаљцима и њиховим летелицама, које су се лепо завршиле. Други нису били те среће. Они су из оваквих, превише блиских сусрета, изашли са озледама и обољењима која одолевају тренутно познатим методама медицине. Постоје и други докази да бића из НЛО-а имају застрашујуће могућности за захвате над људима који уливају страхопоштовање.

Обесхрабрујући досијеи са подацима о НЛО-има прикупљени током низа година значи да се они више не могу одлагати у страну као пука случајност. Јер, ако прихватимо чињеницу да летелице управљане неком ванземаљском интелигенцијом могу да контролишу наш ваздушни простор, има много узнемирујућих питања на која треба одговорити. Одакле они долазе? Ко их контролише? И, због чега су они овде?

Највећа мистерија је ипак везана за један догађај који се збио у бившем СССР-у. Била је то највећа свемирска катастрофа свих времена. Погођени међузвездани брод је променио курс према најближој планети, док му се нуклеарни мотор неконтролисано прегревао. Посада је била у лудој трци са временом и – изгубила.

Само на неколико километара од површине дошло је до заслепљујућег бљеска и они и њихов брод су се распали у заборав. Догодило се то на Земљи...30.јуна 1908.

То је последња запањујућа теорија којом су научници покушали да објасне једну од најзагонетнијих тајни XX века. Велику сибирску ватрену лопту. Годинама су се истраживачке екипе враћале са опустошеног терена на подручју Тунгуске реке, где је дошло до експлозије, не могавши да објасне природу огромног разарања другачије него гигантским метеоритом из васионе који се ту зарио у земљу. А онда су људска достигнућа у области васионских летова бацила нову светлост на цео случај.

Ватрена лопта је примећена одмах по свитању дана. Каравани преко кинеске пустиње Гоби су се зауставили на свом вијугавом путу да виде шта то гори на небу. Убрзо затим и становници на југу Русије су угледали цилиндрично цевасто тело осветљено плавичасто белом светлошћу, које је за собом остављао разнобојни траг. Временом, траг се полако губио. А онда у 7 часова ујутру дошло је до експлозије. Становницима ретко насељених области мочвара и шума чинило се да је смак света.

„Најпре је бљеснуло јако светло“, испричао је сељак Сергеј Семенов, који је седео на трему испред своје куће у

Ванарви, 70 километара јужно од центра експлозије. „Било је толико топло да сам морао да устанем. Кошуља ми је била готово изгорела на леђима. Огромна варена лопта је прекрила велики део неба, после чега се све смрачило.“ На оближњој пијаци људи су лица прекривали да се заштите од несносне топлоте. Неколико секунди касније били су одбачени у ваздух када је ударни талас огромне снаге погодио село. Сељак Семенов је такође пао и онесвестио се. Кровови кућа су се рушили а комади земље су летели у ваздух.

Још ближе реци Тунгуски, разарање је било веће. Сплавар Илија Потопович је имао рођаке који су поседовали крдо од 1500 ирваса. Од крда су остала само угљенисана тела животиња.

Ватрени стуб који је настао могао се видети из града Киренска који је удаљен 400 километара. Густе црни облаци издигли су се двадесет километара изнад Тунгуске. Удари грома који су уследили могли су се чути на 80 километара удаљености. Сеизмографски центар у Иркутску, 900 километара јужно од Тунгуске, је регистровао подрхтавање слично земљотресу. После пет сати једна енглеска метеоролошка станица забележила је јаке ваздушне таласе изнад Северног мора. Научници широм света су касније упоређивали своје записе и установили да су ударни таласи сибирске експлозије два пута обишли глобус.

Практично сво дрвеће у зони од 70 километара је било спаљено и ишчупано. Земљиште је изгледало нестварно. Леонид Кулик, који је руководио првим истраживањима Совјетске академије наука, је изјавио: „Тресетне мочваре у овој области су просто изобличене и цео крај је пружао доказе о неизмерној катастрофи“. Куликова истраживања су показала да се експлозија могла видети и чути на површини која је четири пута већа од Енглеске. Он је ревидирао своју првобитну теорију да је удар изазвао један метеорит и закључио да је то последица читаве кише метеорита. Баш та хипотеза је била проблематична. Кад год су метеорити раније погађали Земљу, остављали су кратере.

У Аризони је један од највећих метеорита за које се зна оставио кратер дубок 200 метара и широк 1200 метара. Један Тунгуз је јавио да је нашао необичан комад сјајног метала. Други су тврдили да су им се на крдима ирваса јављале красте и болести.

Годинама су научници расправљали о ватреној лопти. Онда је августа 1945. изнад јапанског града Хирошима експлодирала Америчка атомска бомба на 600 метара површине. Када је совјетски научник Александар Кознацев видео бомбардовано подручје, сетио се призора идентичног разарања у Сибиру. И у Сибиру и у Хирошими је дрвеће испод удара остало читаво, док су стабла под углом срањена заједно са зградама. Печуркасти облак, заслепљујући бљесак, ударни талас, црна киша - све то примећено 1908. готово 40 година пре нуклеарне катастрофе. Он је претпостављао да је изнад Сибира експлодирало нуклеарно васионско брод са Марса. Остали научници су прихватили нуклеарну теорију, мада су се двоумили око њеног васионског порекла, зашто баш са Марса када се то не може доказати. Даља проучавања у Русији и Америци су показала да је енергија ослобођена експлозијом износила 30 мегатона - 1500 пута је била већа од оне над Хирошимом.

Професор Цигел је преко сведочанства очевидаца дошао до закључка да је предмет изводио маневаре на небу, мењајући правац у луку од неких 600 километара пре него што је експлодирало, и да је био цилиндричног облика са репом позади. Узорци земље из области удара су открили куглице силицијума, магнезијума и гвожђа. Та велика вештачка летелица била је тешка, по процени совјетских научника, око 50.000 тона. Верује се да се спуштало ка Земљи пре него што је експлодирало. Руси су тврдили да после те хаварије годинама нису виђени летећи тањери, када су поново примећени били су много мањи и далеко покретљивији.

Да ли је то највећа васионска несрећа свих времена? Ако је НЛО имао посаду, она није једина била жртва удеса. Совјетски лекари верују да је на хиљаде руских сељака настрадало.

Становници уништених села поред Тунгуске реке били су познати по добром здрављу и дугом животном веку. Међутим после 1908. тамошњи лекари су извештавали о великом повећању преране смрти због необичних обољења која пре нису постојала тамо. Биле су то болести изазване радиоактивним зрачењем.

Почели смо поглавље, да ли смо сами у космосу, зато да у прилог тој тврдњи додамо мишљење Америчког научника Харлов Шеплија који је изјавио: „ Ко је уверен да смо у космосу с више од стотину хиљада милиона, милијарди или билиона звезда нешто посебно и надмоћно, на просто је смешан.“

Тврдњу професора Шеплија потврђују и научници Енимс Рисерч Сантра НАСА-е у Калифорнији, који су непобитно идентификовали аминокиселине изванземаљског порекла. То откриће је први неоспоран доказ о ванземаљској хемијској еволуцији, доказ о процесима који су увод у живот!

Те сензационалне аминокиселине, познате као најважнији саставни део сваке живе ћелије, пронађене су у изобиљу у метеориту што је 28. септембра 1969. године пао у Аустралији у близини Мучисона у Викторији. То откриће потврдили су и лабораторијски огледи извршени на материјалу од којег се састоји поменути метеорит. Дакле у свемиру постоји живот. А да ли постоје разумна бића? Шта о томе каже наука?

Професор Карл Саган, истакнути стручњак на подручју егзобиологије сматра да се на многим планетама развио живот. Да ли на њима има разумних бића, који попут нас истражују свемир, тешко је рећи! Нижим облицима живота на нашој планети било је потребно много времена да се развију, даљи развитак до човека збио се, међутим сразмерно брзо. Пратимо ли историју разних народа на земљи, очито је да су се различите високо развијене културе уздигле до извесног „просвећивања“. И тада, уместо да задрже то стање и да чак напредују, све су уништиле саме себе - или жудњом за моћи и ратовима, телесним и

душевним пропадањем, или мењањем интереса, што би напoкoн изазвало сопствену пропаст.

То није чудо ако знамо шта одликује нашу планету, различите расе, различити језици и националности, верске и идеолошке разлике, образовне и класне разлике, супротне политичке институције и економски проблеми. Укратко, све оно што наше растројено човечанство није решило ни до дана данашњег.

Нашим светом владају жудња за влашћу, грамзивост и површност? Не постоји ли опасност да ће злочин, самозадовољство, душевна тромост, плитка забава, полако али сигурно, заменити старе моралне вредности?

Није случајно што је Бог формулисао десет Божјих заповести и предао их Мојсију да их рашири по свету. Да ли и друге планете на којима живе разумна бића муче муку са оваквим проблемима?

Да ли је нека цивилизација у прошлости открила нашу планету, да ли су нас свемирци посећивали и да ли су они „богови“ о којима говоре многобројне легенде?

У новембру 1961. године на састанку Свемирског одбора Америчке академије науке, који је одржан у „Гри Бенк“ Опсерваторији, донет је једногласни закључак да се постојање ванземаљских разумних бића сматра датом чињеницом, то јест да се на свакој планети са условима за живот, пре или касније појављује и разум.

Сви они покушавају да ступе у контакт једни са другима и све зависи од ступња технологије сваке планете посебно. А да ли је важна баш толико технологија? Зар на Земљи није било много народа у којима је цветала култура, али без технологије? Зар технологија није направила од СССР-а, као супротност другој суперсили САД-у, опасност да свет буде уништен у атомском рату! Сада када је та опасност нестала са нестанком СССР-а и Варшавског пакта, остаје друга много већа опасност која такође води потпуном уништењу живота на земљи, која води телесној и душевној дегенерацији човека.

Због тога евентуално ступање у контакт са другим бићима са друге планете донело би прави препород Земљи, јер би туђа искуства и савети омогућили да се реше сви на изглед нерешиви проблеми. Друго, постојећи страх од неке друге цивилизације са неке друге планете вероватно би ујединио све Земљане.

Зар није могуће да се комуницира са бићима са друге планете помоћу телепатије. Ако смо ми као несавршена бића у могућности да путем телепатије комуницирамо једни са другима на малој раздаљини, зашто не би нека далеко савршенија бића из космоса могла да са нама комуницирају телепатски само у једном смеру. Од њих према нама, без повратне везе. Уосталом ко од нас може да докаже да јединствени генији, што се векови-ма јављају на нашој планети, у свим крајевима наше планете, нису створени преношењем мисли изванземаљских разумних бића? И ако ти генији нису свесни тога, они можда обављају задатке својих „наредбодавалаца“ са других планета? Они ће нас једног дана можда и спојити са становницима других планета на исти начин као што нам помажу да нам технологија иде брже напред.

Нека сада поставимо само теорију да нас представници неке галактичке цивилизације усмеравају да постигнемо виши степен технологије сопственим умом и који нам повремено дају ињекције научног надахнућа. Средином осмнестог века дошло је до првих почетака, до првих додира с непознатим извором драгоцених информација. Неко или нешто престало је са посматрањем и испитивањима живота на Земљи, па су почели људима да сервирају изванредно значајне информације које су се односиле на природне науке. Ширење информација је вршено преко изузетних личности, преко нарочитих гласника, људи високих моралних вредности, који нису ни помишљали да извуку неку материјалну корист из знања којима су располагали. Зато није случајно што су ти највећи умови умирали као пуки сиромаси у једној хотелској соби са неколико центи у џепу. Да бисмо

поткрепили ову тврдњу да набројимо само неколико најзначајнијих научника тога времена.

Прослављени енглески писац Џонатан Свит је први човек који је описао један летећи тањир још 1726. године у свом делу „Гуливерова путовања“. Био је то уствари округао облик пречника седам километара којим се управљало магнетски и који је лебдео над Тихим океаном! Астрономи тог летећег отока Лапута су двеста година пре открића, знали да постоје два мала Марсова месеца. Да није можда Свит био гост интерпланетарних бића, која су базе имала на Месецу и Марсу па је тако уз помоћ маште могао да опише фантастична путовања свог јунака Гуливера.

Затим Хенри Кавемдиш. Два столеће пре Алберта Ајнштајна, он је успео да израчуна девијацију и да дође до истог резултата као Ајнштајн. 27. маја 1775. године он је извео невероватан експеримент, производио је електричне шокове. Како је Кавемдиш црпео своје податке за те експерименте, поставке и научна решења? Како је могао да наговести изуме који ће се догодити тек два века касније? Није ли био у вези са мисионарима из свемира, њихов представник, човек који је требао науку на Земљи да усмери у правом смеру.

Према наводима Мадам де Помпиур у њеној књизи „Вечите теме“ гроф од Сер Жермена је тврдио да поседује тајну вечне младости. Увек је изгледао као да има четрдесет година и онда када је имао деведест и неколико.

Истраживајући релативитет, кванте, свеprisутност или биолокацију, антигравитацију, путовање кроз време и паралелне универзуме, Руђер Бошковић није ни слутио да ни научници два века касније неће доћи до значајнијих открића од њега, а о његовим поставкама вероватно ће расправљати и научници из двадесет првог века.

Значи ли то да су наши преци пре потопа у древној прошлости живели према својој вољи? Значи ли то да су тачне белешке на глиненим плочама, што су их Сумери исписали

клинастим писмом, а које су говориле о 23 сумерска краља који су живели укупно 24 510 година.

Да ли се мистерија Жил Вернових предвиђања крије у чињеници да је био видовит и парапсихолошки феномен, или је на необјашњив начин постао средство бића из Свемира? Можда он није био свестан неке своје везе са космичком цивилизацијом, можда је једноставно био програмиран. Понашао се и писао онако како му је „унутрашњи глас“ говорио. Жил Верн је тачно знао када ће умрети. Баш на тај дан спалио је све своје белешке и свој радни дневник тако да ништа није оставио и онда је легао и једноставно умро.

Наш славни земљак Никола Тесла одрицао се својих патентата у средини где је све засновано на профиту и брзом уновчавању идеја и изума. Умро је као што је и дошао у Њујорк, са хрпом књига и четири цента у џепу. Тесла је за време свог научног рада успео да многе своје невероватне идеје претвори у реалност. Покушавао је да успостави везу са другим цивилизацијама у свемиру, што значи да је био уверен да Земља није једина планета настањена разумним бићима. Био је на путу да открије на који начин неутралисати гравитацију.

Веома је добро позната чињеница да се неки изум рађа онда када је време зрело за то. Због тога се често дешава да исти изум готово истовремено открију двојица или више њих, који су радили и истраживали независно у различитим крајевима света

Као прилог оваквом размишљању да на крају додам мој сусрет у Амстердаму у Холандији са двојицом познатих антрополога, Иваном Сандерсоном и Бернадом Хевелмансом који су боравили у САД, где су прикупљали нове доказе о постојању „снежног човека“! Наишли су у једном циркусу на нешто невероватно. У леденом блоку налазио се Неандерталац. Они су добили дозволу од власника циркуса, који је тај ледени блок купио у Кини да могу да фотографишу. На тој слици мртви Неандерталац је на лобањи имао сасвим јасне трагове ране од куршума. Ватрено оружје у праисторији? Тада су ми показали снимке из

Музеја природне историје у Лондону у коме се налази један необичан експонат. То је једна лобања, која је својевремено пронађена у једној Родезијској пећини. Али, то не би било толико интересантно да лобања на левој страни нема савршено обликовану округлу рупу. Лобања војника убијеног пушчаним зрном. Ништа чудно, да није лобања стара 40 000 година. Тада сам то упоредио са оним што сам видео у московском музеју за палеонтологију, а то је лобања бизона пронађена код Лене (Јакутска Социјалистичка Совјетска република). Она има савршено кружни отвор који, према резултатима стручне експертизе, потиче од дејства зрна неког ватреног оружја. Лобања је стара неколико стотина хиљада година. Откуд оружје у праисторији, уколико није припадало посетиоцима из свемира или некој савршеној цивилизацији која је уништила саму себе у неком атомском рату.

Ово поглавље можемо да завршимо човеком који је још пре четири деценије најавио телекомуникационе сателите, свемирске бродове, методу лета на Месец - Жил Верн данашњице, британски астрофизичар Артур Кларк.

ВАСИОНСКИ СУДАРИ И ЕКСПЛОЗИЈЕ

За нас је веома интересантна теорија коју је поставио још 1950. Имануел Великовски, научник руског порекла који се доселио у Америку, зато што нам одговара да је упоређујемо са догађајима из Библије за коју сматрамо да је најверодостојнији писани докуменат.

Он тврди да су заправо друге планете играле пресудну улогу у развоју живота на Земљи - чак су и одговорне за облик Земље какав ми данас познајемо. Он објашњава потресе у Свемиру, што је проузроковало избацивање Венере и Марса у орбиту ближе земљи. Катаклизме забележене у Библији и предањима Маја, Кинеза, Астека и Египћана су вероватно последице тих потреса у Свемиру.

Према Великовском, Венера је била део Јупитера, све док се пре 4.000 година после експлозије није одвојила од њега. Ковитлала се према Сунцу пламтећи и вукући за собом пругу од прашине и гасова. Земља се померила ка ивици те струје средином XV века пре нове ере и фина црвена прашина је обојила кишу. Сетимо се Библије: „Сва вода Нила се претворила у крв“, записано је у Библијској књизи о Егзодусу. Затим је уследила метеорска киша, зар није по предању Астека: „Из облака уместо воде падала ватра и ужарено камење“.

Када су се гасови сјединили и образовали нафту, „људи су се давили у лепљивој материји која је падала са неба“, према запису у Попол Вуху, светој књизи Маја. На другим местима нафта се палила приликом уласка у земљину атмосферу, па су од Сибира до Јужне Америке забележени пожари страховитих размера.

На крају каже Великовски, Земља је била предмет јаког деловања гравитације ове нове планете и избачена је из своје осе. Урагани и поплаве су уништили острва, потопили континенте за које смо тврдили да су нестали у једном атомском рату. Можда је ово логичнија претпоставка него атомски рат, сравнили су градове и изменили лице континената. „Небо и земља су изменили места“. Персијанци су са страхом посматрали како после три дана светлости дођоше три дана таме.

Зар није можда баш тада Мојсије повео Израелћане преко Мора. Чудне гравитационе и електромагнетне силе, као и потреси земљине коре, су нагомилали воду уз обе стране морског корита. Док су Египћани следили своје бивше робове, снажна електрична муња је прошла између Земље и Венере, а вода се излила натраг на своје место и потопила их. Зар то није логична хипотеза. Неколицина преживелих после ове светске катастрофе суочила се са глађу. Међутим храна је изненада почела да пада са неба - мана Израелћанима, амброзија Грцима, маду Индусима. Зар то не би могла да буде последица деловања бактерија или електричног пражњења у Земљиној атмосфери и утицаја на угљенике у репу Венере како је тврдио Великовски.

Баш када се земља привикла на своје ново рачунање времена, Венера је поново претрпела велике промене, око 1400 година пре нове ере, и исто тако катастрофалне ефекте. Након свега овога усталила се у својој орбити и оставила наше претке на миру. Али у XIII веку пре нове ере она је прошла сувише близу Земље. Опет је дошло до географских промена које су у Библији записали пророци Исаија, Јован, Јаков и Амос, а Хомер у *Илијади*. Још једном је требало ревидирати календар, јер година од дванаест месеци са по тридесет дана више није била тачна. Према кинеској књизи бамбуса, „звезде су падале као киша, а земља се тресла“. У неким деловима света Сунце се одмах по изласку спуштало назад иза хоризонта, док се Земља поново померила из своје осе. После тога Венера и Марс су се усталили у својим орбитама и више нису на нас утицали. Ова

теорија уједно даје и одговор на питање зашто је Марс заменио Венеру као надмоћније божанство код Грка и Римљана.

Великовски је устао не само против прихваћених научних принципа и начела, већ и против Дарвинове теорије непрекидне еволуције. Тек у наредних тридесетак година, када су васионска путовања открила многе тајне о Марсу и Венери, његове теорије су потврђене више пута. Исмевали су га када је говорио да Венера има реп сличан комети, да је много топлија од Земље, ругали су му се када је говорио да Марс има површину пуну кратера и да његова атмосфера садржи ретке гасове аргон и неон. И данас они представљају феномен који смо делимично у стању да објаснимо.

СТАРИ ЗАВЕТ

Позваћу се опет на Библију. Хебрејски пророк Езекиљ је у Старом завету записао да је у VI веку пре нове ере посматрао необични облак како се спушта на пустињу у близини реке Чебар у Вавилону. Био је боје ћилибара, слично ужареном металу, окружен ватром која се сама од себе палила. Из њега су изашла четири предмета са много точкава и много светилки, а из њих су изашла човеколика створења одевена у светлуцава одела са „кристалним ореолима“ на главама. Мора да је описао нешто слично астронаутима из XX-тог века. Ако наставимо да утврђујемо истинитост библијских легенди, не можемо заобићи ватрени стуб који је водио Мојсија кроз дивљину, а пророк Илија се на небо одвезао у ватреним кочијама. И једно и друго ће се касније поновити са Исусом на Планини преображења, када су били ужарени од „облака“ на коме су стајали.

У Новом завету су ватрени стуб и гласови „војске са неба“ јавили пастирима о Христовом рођењу у Витлејему, а „сјајна звезда на истоку“ је водила мудраце до корпе са дететом које је родила девица. Исус је имао магичне и мистичне моћи и уздигао се ка небу на облаку. „Кад бих вам причао о земаљским стварима ви ми не бисте веровали“, говорио је ученицима, „како ћете ми веровати ако вам будем говорио о небеским стварима“? Анђели Господњи су били божји гласници који су долазили са неба - Данило их је звао чувари - и било им је дозвољено да склапају брак и једу људску храну. Да ли су то заиста били дошљаци са НЛО-а који су подучавали и „спасавали“ примитивне народе? Да ли је то заслепљујуће светло, које је преобразило Павла на путу за Дамаск, био НЛО који је вратио Исуса да понови своју мисију? И да ли је други Христов долазак, са застрашу-

јућим призорима и појавама на небу и групом облака и анђела, заиста представљао инвазиону флоту свемирских људи у НЛО-има?

Док са једне стране читајући Библију покушавам да схватим шта се заправо дешавало, са друге стране наука тапка у месту и не даје праве одговоре, једино можемо само да набрајамо разне претпоставке, као што је једна коју је изнео Сер Фред Хојл, професор астрономије на Кембриџу. Он верује да је људски живот дошао из свемира - развијајући се од вируса и бактерија које су на земљу донеле комете. Хојл је међу првима који су идентификовали облаке прашине који су нечујно летели свемиром и који су у себи садржали микроорганизме. Тврдио је да се једна комета пробила кроз један од тих облака пре 4.000 милиона година, сакупљајући из њега вирусе и бактерије који су затим кондензовани залеђеним капима воде на њеном репу.

Када се комета, наш први НЛО сударила са Земљином атмосфером, треће је истопило залеђене капи прљаве грудве залеђених гасова. Ћелије које образују живот су се распршиле у магли стварајући касније на планети биљке, животиње и људе.

Ја сам такође пронашао да је грчки филозоф Анаксагора имао сличне идеје 500 година пре нове ере, доказујући да семе биљака и животиња лебди у свемиру, чекајући да нађе погодне услове за развој.

Нове научне методе су доказале да облаци васионске прашине садрже такве хемикалије као што су метан, мравља киселина, формалдехиди, супстанце неопходне за стварање једноставних живих ћелија. У једном облаку било је целулозе, виталног везива за молекуларне везе.

Да ли су онда комете могле створити живот и на другим планетама, и у неком другом облику. Др Шервуд Чанк из Истраживачког центра Ејмс у Калифорнији каже да су милиони кратера на Марсу и Венери настали углавном од комета. По речима Др. Волфрама Тимана са Универзитета у Бремену, Немачка, хемијска еволуција се дефинитивно развијала на другим планетама

од међузвезданог материјала. Он каже: „Све је више доказа да у космосу има још планета као што је Земља.“

Сер Бернард Ловел један од водећих радио астронома на свету, верује да у нашој галаксији има око 100 милиона звезда у Млечном путу, које по хемијском саставу и температури потпомажу органску еволуцију. Зато су шансе да је Земља једина планета са животом...врло, врло мале.

НЛО, ДА ЛИ СТВАРНО ПОСТОЈЕ

Милиони људи широм света су извештавали да су их видели. Ипак, данас све више влада признаје постојање објеката на небу који долазе однекуда изван људске контроле. Упркос америчкој пракси да пориче могућност постојања НЛО-а, њихова армија има упуства како да поступа са њима. ЦИА је 1957. године признала: „Једно је сигурно, ми смо посматрани из свемира“. Русија, Италија, Бразил и Аргентина су издали званична саопштења о опажањима у којима недвосмислено прихватају постојање НЛО-а. Француски министар одбране Роберт Галеј је 1974. године изјавио: „Непрекидно се гомилају опажања светлосних појава које су час округле, час јајасте и које се одликују изузетно великом покретљивошћу.“

Ни Енглеска не одбацује могућност постојања летелица са ванземаљском посадом. Представник Краљевског ратног ваздухопловства је изјавио: „Министарство одбране не одбацује могућност да интелигентна жива бића постоје и у другим деловима галаксије.“

Изгледа да на Земљу стижу у таласима - 1947, 1952, 1954, 1966, 1973 и 1975.

НЛО-и, су изгледа били у стању да одоле свим законима природе, барем онако како то ми схватамо, па је то могући разлог због чега научници одбацују њихово постојање, залажујући се за свет у коме је све рационално и објашњиво. НЛО-и се крећу брзином разорном за људска бића и лете брже од звука без експлозије звучног зида. Мењају правац и висину као да се шале са земљином тежом и производе високонапонске електричне набоје од којих не само што су осветљени, него и прекидају снабдевање струјом на земљи. Познати су чувени нестанци струје у

Њујорку и Паризу без икаквог логичног објашњења; наука каже да је то немогуће, а више милонa људи кажу да је могуће јер нису имали струју више часова.

Многима од њих управљају бића која би се могла поделити у три категорије: мала створења нижа од 1,20 метара, са несразмерно великим главама и једноделним сребрнастим и зеленим униформама; на дошљаке човековог раста са крупним очима и танким уснама и на дивове више од два метра.

Одакле они долазе? Најпопуларнија је она теорија по којој су то посетиоци са других планета. Уфолози су запазили да се рекордне године по опажањима 1967. и 1973. подударају са временом када је Марс у својој орбити најближи земљи и питали су се морају ли Марсовци да чекају погодне услове за пут, баш као што Руси и Американци прецизно одређују тачан термин лансирања својих станица на Венеру.

По другој теорији, дошљаци из НЛО-а потичу са саме Земље. Ајнштајн је први развио теорију да два света могу постојати у различитим димензијама, да се међусобно преплићу, при чему сваки остаје, углавном, невидљив оном другом.

По трећој теорији се доказује да су се интерпланетарни путници давно настанили на Земљи, привикавши се на језик и обичаје Земље у коју су се спустили. Ралф Блум, троструки добитник награде Америчке научне фондације, каже да научници нису никада на задовољавајући начин одговорили зашто су неки људи интелигентнији од других, или рођени за вође, и верује да та супер бића могу спроводити експерименте са људским животом. „Најозбиљније, особа којом сте ожењени може бити потомак бића изван Земље“ - каже он.

Кенет Хјуер, бивши предавач астрономије на Њујоршком Хејден планетаријуму, каже: „Могуће је да су наши преци дошли из свемира као бића у васионским бродовима. Или су они, можда присутни у великом броју а да ми нисмо ни свесни њиховог присуства. Они могу бити у сасвим препознатљивим облицима али и у облику човека кога ви знате, са ким се дружите, са

ким уосталом и живите.“ Таква тврдња би можда објаснила „људе у црном“ које су пријављивали неки очевици НЛО-а.

Четврта теорија каже да НЛО-и потичу из средишта Земље. Вековима су неки научници доказивали да Земља није чврста, већ шупља. Платон је говорио о „широким и уским тунелима у унутрашњости“, а будистичка доктрина учи о подземном свету Агхарту, где милони људи живе у правом тропском рају, у којима влада Краљ света, шаљући људима на површини поруке преко калуђера, који путују тајним пролазима чији је излаз, вероватно у Хималајима, на Тибету. Требала би да се посвети пажња предањима да преживели са Атлантиде, живе испод земље са далеко напреднијом технологијом од наше.

У XX веку је Адолф Хитлер организовао масовну потрагу за тунелима у унутрашњости Земље. Веровање у подземни свет чуда се појачало када је контра-адмирал Ричард Бирд 1947. летео 2700 километара око Северног пола, а 1956. године 3700 километара око Јужног пола. После оба лета он је тврдио да је прешао преко планинског подручја без леда, са језерима и зеленом вегетацијом, које није забележено на мапама.

Затим су 23. новембра 1968. снимци са америчког сателита ЕССА- 7 приказали Северни пол без свог уобичајног покривача од облака - и открили савршено правилан, таман круг. Присталице идеје о шупљој земљи су одмах поверовали да је то улаз у подземни свет. Говорили су да она није округла, већ спљоштена на врху и дну, тако да се прави полови уствари налазе у ваздуху. Због тога, кажу, компас одступа за по 240 километара и на Северном и на Јужном полу, док оба отвора - и на Арктику и на Антарктику - представљају места где се појављују НЛО-и.

Било да одакле долазе, шта НЛО-и намеравају? Зашто их интересује Земља? Јесу ли то богати, млади галатички плејбоји у међузвезданим спортским возилима који уживају да муче Земљане? Или, ипак имају озбиљније намере?

Можда је њихова планета постала неподесна за живот па траже нову?

Можда су забринути што се човечанство уништава играчкама као што је нуклеарна енергија, коју не могу разумети нити одговорно користити и контролисати?

Можда виде човечанство као неку врсту зоолошког врта који се редовно медицински контролише да би се видело како се развија, с тим што се поједини људи повремено киднапују у циљу укрштања и побољшање врсте у будућности.

Верујем да је наш проблем нуклеарног загађивања заинтересовао неког у свемиру. Мислим да се налазимо пред званичном посетом ванземаљаца Земљи.

Можда су то само извиђачки летови који најављују Христов долазак за 2009. годину

Можда њих не интересује да се овде настане, њих је једино брига шта ћемо урадити када се отиснемо од Земље. Они знају да је питање само времена, можда не више од 100 година, када ћемо ми послати своје бродове у покушају да постанемо део Галактичке федерације. Пре него се то догоди они желе да знају колико нас добро познају, јер они тренутно на Земљи виде примитивно друштво које се само бави племенским ратовима без икаквог смисла и сврхе.

Мислим да дошљаци неће завршити своју мисију док већина људи на Земљи не прихвати постојање НЛО-а и док их човек не буде могао разумети на научној и техничкој основи. Они својим надлетањем заправо читају наше мисли и слушају наше разговоре. Вероватно да сви ми верујемо да имамо посла са неком напредном цивилизацијом у односу на нас. Ја претпостављам да ће временом њихово појављивање постати нешто сасвим обично. Када их схватимо и када већина прихвати њихово постојање, тада ћемо их срести лицем у лице и знати да су ту.

На крају све зависи од нас. Ми држимо кључеве свемира за које нисмо ни знали да постоје. Од нас самих зависи хоћемо ли искористити тај кључ или нестати у бесмислу рата.

БИБЛИЈСКИ КОД

Да ли ћемо искористити тај кључ или нестати у неком бесмисленом рату, да ли је баш тако? Да ли то стварно зависи од нас самих? Зато ћемо се сада при крају овог првог дела наше књиге позабавити тиме, односно да ли је све детерминисано, одређено или није?

Тај код је открио др Елијаху Рипс, један од највећих стручњака математике, која лежи у основи квантне физике. Библијски код је откривен у оригиналној хебреској верзији Старог завета. Тако је написана прва Библија. То је оригинални језик Библије. Први је Исак Њутн сматрао да се у Библији налази скривено пророчанство о људској историји.

Скривени текст Библије кодиран је једном врстом временске браве. Она се није могла отворити све док није пронађен компјутер. Библија је конструисана као циновска укрштеница, кодирана је од почетка до краја речима које се повезују дајући једну скривену причу.

Постоји Библија испод Библије. Библија није само књига. Она је компјутерски програм. Она је прво уклесана у камен и руком записана на свитку пергамента, најзад штампана као књига, чекајући нас да је сустигнемо проналаском компјутера. Запањујућа је чињеница да је Библија кодирана да открива догађаје који су се десили након што је она написана. Чак се и датум кога је Нил Армстронг ступио на Месечеву површину, 20. јул 1969. године, налази у Библији.

Ако се будућност може предвидети, може ли се она мењати? Да смо знали за Хитлера раније, да ли смо могли да спречимо Други светски рат? Да ли је Кенеди могао да буде спашен? Ако су ту кодиране све вође Другог светског рата Рузвелт, Чер-

чил, Стаљин, Хитлер, ако је кодиран Наполеон, Шекспир, комунистичка револуција у Русији 1917. године, ако је све кодирано, на први поглед оно што може да се декодира јесу јаке, јавне, историјске личности и историјски догађаји. Они се могу декодирати јер је управо предвиђено шта ће се догодити. Зар није могуће нешто што ће звучати као научна фантастика, да је у Библији која је бесконачна, са безброј милијарди комбинација је управо свачији живот, сваког обичног малог смртника, уписан и предвиђен како ће да га проживи. Сетимо се само лотоа где треба да се погоде седам бројева од само тридесет и девет, па то не може да се погоди са вишемилионским комбинацијама. Можда је Бог дозволио да се са проналаском компјутера декодира само оно што је најважније за људски род, а касније ће можда дозволити са свако декодира свој лични живот, како би имао прилике да га промени, избегне несреће које га чекају. Зар није Библија можда књига Живота.

Ајнштајнова теорија релативности такође је кодирана. Очигледно да ће одговор који је Ајнштајн тражио бити нађен не у наше три димензије, нити у његовој четвртој димензији, времену, већ у петој димензији за коју се сви квантни физичари слажу да постоји. Најстарији религијски текстови такође тврде да постоји пета димензија. Они је зову „дубина добра и дубина зла“, Рај и Пакао?

Библијски код је чврст научни доказ да постоји нека интелигенција која је пре 3000 година написала Библију, да постоји Бог. Он је једини могао да напише и предвиди све оно што ће се десити за 3000 година и много касније, све до самог краја, ако уопште има краја?

Бивши Совјетски Савез постао је једно отворено тржиште, радикалне арапске државе су потенцијални купци а Израел је очигледна мета. Распала се империја која је поседовала 30.000 нуклеарних оружја, 40.000 тона хемијског оружја, и десетине хиљада научника и техничара који знају како се прави то оружје, али не знају како да преживе.

Сада када се вратим опет Библији ту је кодирано и име Гадафија, Либије. И речи либијска артиљерија су кодиране. Атомски артиљерац је такође кодиран у Библији и дата је тачна локација са које ће, по Библији како гласи: „Господ ће довести народ против њих из далека, који ће се ступити као лешинари“. Локација је дата, Пизга, планински венац у Јордану, иста планина на коју се Мојсије попео да види Обећану земљу. Изгледа невероватно да стварне речи Старог завета, писане пре 3.000 година, откривају локацију једног атомског оружја које треба да се лансира против Израела. Ако је заиста постојао код у Библији, ако је заиста говорио о будућности како би земља Библије могла бити уништена, када би народ Библије могао бити збрисан, било је упозорење које је најкасније декодирано, довољно важно да се појави чак и у нормалном тексту.

Рекао сам већ да је Библија једна циновска укрштеница. Ако се знаци који се спуштају одозго на доле укрсте са знацима који иду од лева на десно, онда се добија јасна реч. Ако знамо да је у Библији буквално све било записано, оно што се већ десило и што се може лако проверити, да видимо шта стоји у Библији што се још није десило и што је најважније за нас.

Трећи светски рат! Упозорење о месту, времену и начину на који би се наш свет могао суочити са стварним светским, нуклеарним ратом било је скривено у најсветијим стиховима Библије пре 3000. година. Када смо отворили „запечаћену књигу“ у трагању за трећим светским ратом, открили смо да је година у којој би он почео била приказана у свитку од двадесет и два реда који су централни у библији. Тај свитак се зове „Мезуза“. Он садржи 170 речи за које је од свих 304.805 слова оригиналних пет књига библије. Бог је наредио да се чувају на једном посебном свитку и поставе на улазу у сваку кућу. У старојеврејској години 5766. односно 2006. години кодирано је тих 170 речи. Светски рат је кодиран као „Атомски холокауст“.

Тakoђе је било кодирано да ће Други светски рат започети у 5700. години, односно по модерном календару 1939. године. У

5700. дошао је крематориј, говори пуни скривени текст, предказујући не само рат, већ и крематорије Холокауста. Уместо нуклеарног рата између суперсила, свет се сада може суочити са једном новом претњом - терористима наоружаним нуклеарним оружјем.

Тероризам је кодиран са „Светски рат“. Изненадни колапс Совјетског Савеза променио је свет. Он је укинуо америчког главног противника, али и направио највећу светску залиху нуклеарног оружја доступног терористима. Пад комунизма је био предказан у Библијском коду. Реч комунизам се укрстио са речима, пад и руски. Кина је кодирана одмах испод.

Ако је Библијски код исправан, (мада се дубоко у души надам да није), нуклеарни терористи могу изазвати следећи светски рат. Када нуклеарно оружје падне у руке неодговорних земаља, Други светски рат се завршио атомском бомбом. Трећи светски рат може такође започети атомском бомбом. Јерусалим, град за који се највише борило у историји, јасно је кодиран у Библији као мета предказаног нуклеарног напада.

Сада независно од овог декодирања Библије, та мета Јерусалим, потврђена је у најстаријем пророчанству Апокалипсе, оном нађеном нетакнутом међу Свицима Мртвог мора, 2500 година старој књизи пророка Исаије „Изненада у трену, Господ Свемогући доћи ће са громом и земљотресом и великом буком, са олујом и пламеновима прождирујуће ватре“.

Ово је тачно визија једног „атомског холокауста“ какав је предвиђен пре хиљада година, изражен речима које је један древни пророк могао искористити да га опише.

Сада опет послушајте Исаију: „Спуштен ниско, говорићеш из земље, твој говор ће мрмљати из прашине, глас ће ти бити као духа из земље, из прашине ћеш шаптати. И твоји многи непријатељи постаће као фина прашина, десиче се то изненада и у тренутку.“ Ово је необичан опис једног древног мудраца, али савршена визија стања после атомског напада.

Јерусалим, центар три главне религије западног света, град у коме је владао Давид, у коме је умро Исус, у коме се Мухамед уздигао до неба, могао би бити збрисан у једној коначној бици до које би довела верска мржња.

Пророчанство је толико конкретно, да ће после атомског удара на Јерусалим доћи до инвазије на Израел са севера, односно да ће напад предводити Сирија уз помоћ Ирана и Либије и да ће у рат одмах бити умешани и Русија, Кина и Америка.

Такође у Библији су кодирани и сви важнији догађаји који немају везе са људима. Кодирани су и препознати сви већи земљотреси који су потресли свет. Такође стоје кодови са тачним датумима и локацијама на којима ће се дешавати земљотреси. По тим предсказањима критичне су године 2014-та и 2133-та. Тада би најјачи земљотрес потресао целу земљину куглу, а епицентар би био у Јапану. Такође следећи најјачи земљотрес погодио би Калифорнију коју би скоро збрисао са лица земље.

Значи, предвиђена апокалипса неће почети у некој далекој земљи већ у Сједињеним америчким државама, Кини, Јапану, Израелу. Највећи земљотрес који је икада погодио Сједињене државе, земљотрес у Сан Франциску 1906. године био је кодиран пре 3000 година. Такође је и велики земљотрес у Кини који у коме је настрадало 800 000 људи био кодиран пре 3000 година.

Такође у Библији су кодирани сусрети земље са небеским телима. Тако је пре шездесет и пет милиона година један астероид већи од Монт Евереста ударио у Земљу на месту где се сада налази Мексички залив, експлодирао снагом већом од 300 милиона водоничних бомби, и убио све диносаурусе. „Астероид“ и „диносаурус“ кодирани су заједно у Библији.

Пошто се полако приближавамо крајњој дефиницији шта је заправо Бог, успут не можемо пребећи и божански број, број ПХИ. Број ПХИ је изведен из Фибиначијевог низа прогресија познатих не само по томе што је сваки наредни члан низа једнак

збиру претходна два, већ и по томе што се количник суседних чланова запањујуће приближава броју 1,618—ПХИ !

То је основни елемент компензације природе. Број ПХИ је одредио сам Творац универзума. То је Божанска прогресија. Однос мужјака и женки у једној кошници даје тај однос у корист женки. Ако у свакој кошници у свету избројите женке и поделите број женки са бројем мужјака увек добијете број, ПХИ. Ако посматрамо шишарке, сунцокрет, распоред листова на стабљикама, у свему се види доследност природе, односно божанске пропорције.

Леонардо де Винчи први је указао на божанску структуру људског тела. Био је први који је указао да је људско тело буквално састављено од грађевинских блокова чији је пропорционални однос једнак броју ПХИ. Измерите растојање од врха главе до пода. Потом тај број поделите са растојањем од пупка до пода. Добићете ПХИ. Измерите растојање од рамена до врхова прстију на руци, и поделите са растојањем од лакта до врхова прстију. Поново ПХИ. Растојање од кука до пода поделите са растојањем од колена до пода. Поново ПХИ. Сваки човек је ходајући пример Божанске пропорције.

У хаосу овог света постоји неки дубински ред. ПХИ се налази свуда, у пирамидама, знаку Уједињених нација у петокраци.

БОГ ПОСТОЈИ

Вернике широм света узбудиле, а колеге физичаре поделиле су речи: „Има Бога. Сматрам да је то сада научно доказано.“ Руски академик Генадиј Шипов, директор московског научног центра физичког вакуума који делује у оквиру Међународног института за теоријску и примењену физику Руске академије наука - изговорио је ове речи које су се понајмање очекивале од једног доктора физике, поготово у земљи која је дуже од седам деценија исповедала милитантни атеизам.

Шипов је био убеђен да у васиони постоји информација „неповезана са материјалним носиоцем“ која дејствује тако да ствара саму материју. Сви су људи повезани на „космички интернет“. У неку руку може се рећи да Шипов верује да материју заиста рађа празнина, односно физички вакуум, и да до тога уистину долази уз помоћ речи „И реч би у Бога и Бог би реч“.

Конкретније Шипов уверава, да електрони, када прелазе са једне орбите на другу луче тзв. торзионе таласе чије постојање доказује честица неутрино, а чији импулс (спин) се притом може одвојити од самог електрона. А пошто се у васиони, укључујући и њу саму и галаксије, све врти при чему се простор-време још и уврће, постоје моћна торзиона поља, док су слободни спинови „носиоци“ информација које условљавају и покрећу многе процесе који су довели до „стварања света“ и на тај начин дејствују и до данас. Овај процес наука није у стању да објасни, за сада је ово једино објашњење постанка материје. Својим „вакуумским једначинама“ нешто слично је претпостављао и Ајнштајн структура вакуума представља потенцијално стање материје. Да сада то поједноставимо да би смо могли лакше да схватимо. То значи да стварање материје из ничега

помоћу „Речи“ настаје онда када до те „структуре“ допре информација коју преносе торзиона поља. Да се сада закључити да Шипов сматра да у васиони постоји „информација“ неповезана са материјом, која не само да је неповезана, засебно, него да та „информација“ ствара и саму материју. Овде је интересантно споменути да је то као у Библији: „И Реч би у Бога, и Реч би Бог“. Ово је такође доказ да Библију треба схватити много озбиљније него што се схвата.

Све што постоји ми себи можемо представити као нешто што има седам нивоа, од којих су прва четири: чврста тела, течности, гасовита тела и елементарне честице. Овај четврти ниво рађа се из петог, нивоа физичког вакуума, како смо схватили Шипова. То је потенцијално стање свих видова материје. Ако покушамо да схватимо Шипова, онда се на шестом нивоу вероватно рађају торзиона поља, чије постојање се дугује увртању простора. Та поља не само да претходе стварању материје, него су и инструмент помоћу којих се из празнине, из вакуума, рађа материја. Ако прихватимо ову теорију као тачну онда можемо ићи и корак даље и претпоставити да су та примарна торзиона поља такође носилац свести.

Ако то схватимо тако, зашто онда не би постојала могућност да човеков мозак у крајњој инстанци као сам производ свега до сада реченог, има своје „слободне спинове“ импулсе. Значи да је човеков мозак опремљен пријемницима предајницима који му обезбеђују „торзионо општење са васионом“.

Ако смо некако објаснили ових шест нивоа, остао нам је још један, седми ниво. По нама то је претпоставка о постојању Васионског Разума (Торзионог Бога) у форми космичког апсолутног „интернета“ чије су „хелије“ или „неутрони“ и интелекти свих живих људи, зашто не можда и животиња и биљака. Ако сада идемо обрнутим редом, од седмог нивоа на доле, поставља се питање: не производи ли баш Спољни Разум торзију простора-време и није ли људски мозак истовремено и корисник у мањој мери и створац тог „интернета“?

Ако сада прихватимо ову невероватну теорију као логичну и тачну, онда нам је лако објаснити како „функционишу“ пророци. Пророци и екстрасенси су људи обдарени способношћу да сопствени мозак укључе у космички интернет, односно у „резонанс са нашом Торзионом Васионом“. Тако је лако схватити како су пророци долазили до информације и како су тачно могли да предвиђају догађаје у будућности. Заправо то можемо да замислимо као један велики точак са информацијама који се окреће у круг. И ви, као пророк, који се налазите у том кругу, када се укључите у тај круг, или космички интернет, ви онда видите и прошлост и будућност. Напр. лево или уназад се налази прошлост а десно или напред се налази будућност. Зависно од пријемника сваког пророка појединачно, неко може да види будућност само 100 година, неко 300, а неко 1000 година унапред.

Да објаснимо још шта су пророци. Најједноставније, то су обични смртници, обични људи који се разликују од нас осталих, обдареношћу да примају информације са тог космичког интернета. Обдарени добијају баш тражене информације и примају је, свака информација има своју фреквенцију. Ту је сада и питање њихове енергетске обдарености, саме концентрације, слободност информације, количине информација које су понуђене у одређеном тренутку.

Када нам је јако тешко, када не можемо да решимо сами наше проблеме, онда се у очајању молимо. Поставља се питање зашто? Ко ме? Откуд то. Од када то? То су уствари наши покушаји да стварањем усмереног торзионог поља утичемо на мисли и планове Васионског Разума (Бога). Сасвим је вероватно да се наши мозгови налазе у директној вези са васионом, које сами нису ни свесни, већ да на процесе који чине Торзионог Бога на неки начин утичу на наша људска дела. Изгледа да су многе ствари у нашем животу детерминисане, предодређене и боље речено народним језиком, да постоји судбина. Ако прихватимо да постоји судбина да ли је можемо променити? Већ смо наговестили да можемо да утичемо молитвама које упућујемо

том Разуму. Па зар ми нисмо сви повезани преко тог Разума свако са сваким, зар нам о томе не говоре наши снови. Зашто не бисмо били повезани и са мртвима, када ћемо једног дана ми који сада живимо бити мртви. Да ли су многи људи који тврде да могу да комуницирају са мртвима, баш сви шарлатани или можда и код њих има надарених као код пророка.

Информација о нама, о догађајима, о постанку, о свему из прошлости и садашњости, уписана је на нематеријалној енергији, енергији која је Творац свега материјалног, односно сама енергија је Бог Творац. Она је садржана у свему створеном, али све створено није у енергији, тј. енергија прожима све што је створила и што је материјално. Бог је свуда. Бог је у свему и у нама, али ми нисмо у Богу, само су наше информације, и сва збивања у њима. Знам да је ова материја исувише тешка за обичне грађане зато да још мало то појасним. Говорим стално о информацији, закључак је да је информација у Богу, а он је свуда (погрешно је рећи у васиони) и нема никакве везе са материјом. Сама информација је веома битна ради одржавања природне равнотеже кроз поштовање свих природних закона. Да она не постоји, све створено би престало да постоји. Међутим, енергију (Творца) можемо својим језиком ради лакшег разумевања називати и „космички интернет“ на који су сви људи и догађаји повезани. Да ово појасним још боље, мада ће многим људима бити непријатно да чују ово, јер су до сада кршили природне законе и заповести и мислили су да Бог не постоји и да ће се из овог живота у коме су живели врло лепо, али врло непоштено, „извући“ и отићи некажњени. Да их у овом њиховом поквареном животу, животу на туђој муци и невољи нико неће казнити, јер они који их требају кажњавати и они су за кажњавање. Свако дело које смо урадили, које се коси са природним законима и са Божјим заповестима, свака реч коју смо изговорили, свака мисао коју смо помислили, све је то забележено на космичком интернету. Значи, ту имамо све податке о нама и наша добра дела, добре речи, добре мисли чине позитиву. Такође наша лоша дела,

лоше речи, лоше мисли чине нашу негативу. Када се све то одвага, на основу тога та космичка енергија, тај Разум, одредиће вам и награде и казне. Представља ли смрт човека прикључење „личности умрлог“ Суперразуму, растварање у њему или њену деградацију и њено искључивање - ако се тако може рећи, из „горзионог интернета“? Зависи како је ко заслужио у овом животу.

Није ли Исус Христос на Земљи проповедао учење и морал упрво Васионског Суперразума? Не среће ли душа умрлог на почетку свог бестелесног пута, поготово што многи од оних који су преживели клиничку смрт сведоче о проласку кроз нешто налик на тунел и свом утапању у бескрајно сијање Светлости и Добра, баш тај Суперразум, при чему и сама смрт може бити „нова форма спајања са колективним Васионским Разумом.“ Васионски Разум (Бог) постоји сам по себи и његово постојање је независно и неусловљено. Све остало и сама васиона су Божје творевине.

Бог је себе великодушно открио у Светом писму, људе је обдарио вером у Његово откривање. Ту престаје физика и почиње теологија. Сва доказивања божјег постојања, па и ово сада што ја чиним показује нешто друго: због спаса човека од самога себе и указивања (њему) шта ваља чинити, енергија, Бог, жуди да себе прикаже постојећом енергијом и да кроз мали број напредних људи, опомене остале, пошто опомена и откриће кроз Библију и Исуса Христа нису уродили плодом, бар у толикој мери колико је потребно за опстанак човечанства. Тачно је да је Исус Христ, син Марије, зачет по вољи Свевишњег Творца, односно божанском енергијом, Богом, ради проповедања морала и правилног понашања. Знамо да његова мисија није дуго трајала, није био опште прихваћен. Оно што је дао, за оно време је било на неки начин мало, али данашњем човеку и много више било би мало. Распећем Исуса, човек који је био одбачен од Бога, сада је почео са новим падањем. Зато сва доказивања Божјег постојања доказују нешто друго: човек жуди да своја сазнања о Богу прошири, продуби, учврсти. Он томе посвећује свој разум

и вољу. Тим својим моћима људско биће као творевина не може обухватити Творца.

Ипак сваки покушај је добро дошао па и овај који ја чиним. Пре него што напустим поље физике и уђем у теологију, није на одмет да се каже, да се Бог не потчињава логичним законима, јер је он Логос, надлогичан, него се логици потчињава човек и тако долази до идеје о Логосу. Тако човек упознаје Бога који постоји од вечности, пре икаквих доказа и апсолутно независно од њих. Дакле, докази не доказују Бога, него само упућују на Њега и указују на Његову егзистенцију. Али када смо већ код логике, није на одмет да се осврнемо на нешто што је чисто људски, нелогично. А то је атеизам. Спор атеиста и теиста стар је колико и трајање човека и света. Ни један ваљан разлог у прилог постојања Бога или против, никада није био довољан да убеди противника. Чим се појави неко ко верује у нешто, будите сигурни да ће се одмах наћи неко ко не верује, а затим неко ко сумња, а на крају неко ко је равнодушан на све то, и за кога то питање не постоји.

Атеисти поричу Бога, али побуна против Бога је могућа само уз претпоставку постојања Бога, јер је борба против нечег што не постоји бесмислена. Атеизам тако несвесно пориче нешто што јесте, а не што није. Атеизам није логички могућ зато што на место негираног Бога успоставља новог Бога. Зашто је атеизам тако брзо пао, одржао се само неколико деценија и то само на неком додуше великом делу земљине кугле. Зато што порицање Бога у већој мери изазива интерес за Бога, него што шкоди његовој величини.

Врхунац глупости и уклањања правог ауторитета и инсталирање лажног на његово место, представља следећи вулгарни стих: „Не верујем у небеса, већ у Маркса и Енгелса“. Бог се не одбацује толико због истине и знања, колико због интереса и да-те користи. То је само заблуда, али заблуда у корист једног интереса и то искључиво материјалног. Свакако да су појави атеизма ишли на руку и греси Цркве. Сиромаштво које овде не поисто-

већујемо са социјалном бедом која се увек може превазићи, престало је да буде идол Цркве. Жеђ за богатством захватила је и Цркву. И на крају да изведем закључак да у људском друштву атеиста у дословном смисли и нема. Почне ли атеиста себе и свој став да одређује у односу на Бога, он већ показује да има појма о Богу - иначе како би се дистанцирао од њега? Сви они научници који кажу да Бог не постоји, пре или касније прихватају постојање, Апсолута, Васионе, најчешће природе, а под тим у ствари подразумевају Бога.

У читавом Универзуму влада један застрашујући скривени поредак, који не може бити случајан и ниједан поредак који људи заснују не водећи рачуна о метафизичким истинама не може бити ни трајан ни добар. Сваки поредак заснован на неправди и насиљу мора пропасти и одвести оне који су га створили и подржавали! Зар није довољно за ову тврдњу окренути се само мало у прошлост сваке земље, сваке државе, сваке цивилизације и видети како је ко прошао. Најбољи је и најближи пример наша историја, историја Србије. Овакво стање и околности у време када је писана ова књига, за многе следеће генерације које ће читати ову књигу, сложиће се свакако да су и садашњи властодршци отишли како су и дошли и да је све што су радили овом народу уписано на космичком интернету и да сигурно неће моћи да избегну заслужену казну. Земаљски суд у Хагу је дечија играчка у односу на прави Божји суд.

Духовно-интелектуална еволуција људског рода потпуно је аналогна еволуцији људског схватања Бога. У време паганизма имали смо много богова са чисто људским особинама и понекад надљудским способностима, који су људима чинили добро и зло! У старом Завету сусрећемо се са једним Богом, који је склон гневу и кажњавању.

Тек са појавом Христа упознајемо ново лице Бога, а то је Лице Љубави, праштања и безграничног разумевања и тако долазимо до још једног темељног принципа метафизике, а то је закон Љубави, Вере и Наде.

Чиста љубав је „материјал“ од које је сачињена метафизичка (духовна) суштина света, док је сам Бог такође љубав, која није само атрибут, већ и „примарна супстанца“ из које је све настало.

Вера је најмоћније оруђе са којим човек располаже и нема разумевања без вере, као што нема ни истине без вере, о чему је говорио и сам Христ.

Нада представља снагу духовног погледа у будућност, а манифестује се као машта и способност визуелизације и само у садејству љубав, вера и нада највећа је моћ. Све што није усклађено са ова три принципа метафизичког закона пре или касније пропада, нема никакву вредност, подложно је злоупотребама и неће усрећити човечанство. Као што ћемо видети у овој књизи свет је исувише искомпликован да би се могао објаснити само уз помоћ науке. Само уз помоћ натприродног покушаћемо да разумемо мистерију постојања.

Кроз целу људску историју однос науке и религије се мењао од узајамне подршке до огорченог непријатељства. Религиозна доктрина је пре седам векова потпомагала рађању експерименталне методе, после чега су средњевековни научници почели да „откривају божански план“. Вера и разум су се убрзо разишли и револуционарни мислиоци као Коперник, Галилео, Дарвин и многи други, чија су се учења супростављала црквеној догми били су жигосани као јеретици. Са просвећеношћу у 18-том веку, наука добија још већи ауторитет и моћ и долази до дефинитивног разлаза. Сада међутим, вера и наука опет постају пријатељи. Теологија и наука улазе данас у један нови однос. Уместо да подривају веру и осећај духовности, научна открића им данас дају потпору.

Теорија „Великог праска“, на пример, данас неким научницима пружа доказ о смислу, који стоји иза постанка свемира. Еволуција, тврде неки научници, пружа доказе о самој природи Бога, а „Теорија хаоса“ којом се описују процеси као што су климатске промене, тумачи се као „врата кроз која Бог делује у свету“.

Физичари су данас открили знаке према којима је космос идеално створен за живот и појаву разума. Према њиховим открићима, природне константе (непроменљиви бројеви, као што су снага гравитације, наелектрисање електрона или маса протона) су тако идеално подешене да би се у било ком другом односу атоми расули, па не би могли да буду међусобно повезани, а звезде, цео космос и живот не би постојали!

Наука, а и ја у овој књизи полако улазим у изузетно танано поље, изгледа, јединствено, или пак непосредно спојено, са фином енергијом наше свести и вере. Теоријски је могуће да се, утицајем можданих таласа, на том нивоу покреће и као физичка стварност остварује оно у шта чврсто верујемо. Рецимо, ако чврсто верујемо у торзионе таласе они ће у огледима почети да се конкретно показују, слично као што се искреном вернику приказује Божја присутност.

Надам се да смо успели да објаснимо да је Бог створитељ света, значи и творац материје. Применимо ли Ајнштајнову теорију релативности, моћи ћемо да извучемо веома занимљив закључак. Принцип релативности нас учи да су простор и време атрибути материје. Значи Бог је створио простор и време, онда простор и време не могу да садрже Бога, односно Бог не може да постоји у простору и времену. И на крају да закључимо питањима која обично постављају деца али и одрасли: зашто не можемо да видимо Бога? Не зато што је он далеко, напротив, веома је близу, свуда је, у нама и око нас. Ово је аналогно нашој немоћи да видимо ваздух који нас окружује. Ваздуха постајемо свесни једино када дува ветар. Слично, Бога постајемо свесни једино кроз Његова дела, кроз која нам открива своје присуство.

ЛИТЕРАТУРА

Драгиша Поповић:	„Сибир“
Стивен Хокинг:	„Кратка повест времена“
Етјен Гије:	„Алхемија живота“
Рајмонд Мооди:	„Живот после живота“
Сол Шпигелман:	„Космос“
Др. Беркли:	„Вештачки живот“
Шарл Етјен:	„Маје“
Марсел Гријол:	Догони“
Алфонс Касоа:	„Свето брдо“
Џозеф Блумрикс:	„Каскара и седам светова“
Жулио Тело:	„Људи јагуари“
Карл Саган:	„Акпалу“
Рене Ало:	„Сумери“
Школовски:	„Људи рибе“
Константин:	„Вештичији чекић“
Монтез:	„Спаљени градови“
Ралф Гебер	„Свемирски компјутери“
Стантон Фридеман:	„Летећи тањира“
Франсис Крик:	„Жива бића ван земље“
Френк Едвардс:	„Свемирске совјетске жртве“
Сер Фред Хајл:	„Живот је дошао из свемира“
Шарл Етјем:	„Накал плоча“
Великовски:	„Марси Венера“
Анаксагора:	„Семе у свемиру“
Шервуд Чанк	„Кратери на марсу“
Ед Браун	„Да Винчијев код „:
Волфан Тиман:	„Хемиска еволуција“

Сер Бернад Ловел:	„Галаксија“
Роберт Галеј:	„Светлосне појаве“
Ралф Блум:	„Интелигентни људи“
Елијаху Рипс:	„Библиски код“
Генадиј Шипов:	„Има Бога“
Јан Стивенсон:	„Индија“
Џон Лили:	„Подсвест“
Роналд Ленг:	„Реинкарнација“
Зенон Косидовски	„Библиске легенде“
Зенон Косидовски	„Када је Сунце било Бог“
Клаус Шумахер	„Регресија“

САДРЖАЈ

Предговор	2
Настанак света	4
На границама могућег	7
Мистерије	11
Континент Му	12
Мексико	19
Мексико Сити	21
Теотихуакан	25
Сингапур	37
Хопи индијанци	42
Каиро	47
Египат	51
Гости из свемира	58
Сумерска легенда	63
Сумери, Аврам, Мојсије	67
Католичка инквизиција	74
Утваре Ђавољег језера	80
Мистериозни нестанци	84
Нестали бродови и авиони	87
Тајне морског дна	93
Летећи тањери	103
Да ли смо у космосу сами	114
Васионски судари и експлозије	125
Стари Завет	128
НЛО, да ли стварно постоје	131
Библиски код	135
Бог постоји	141